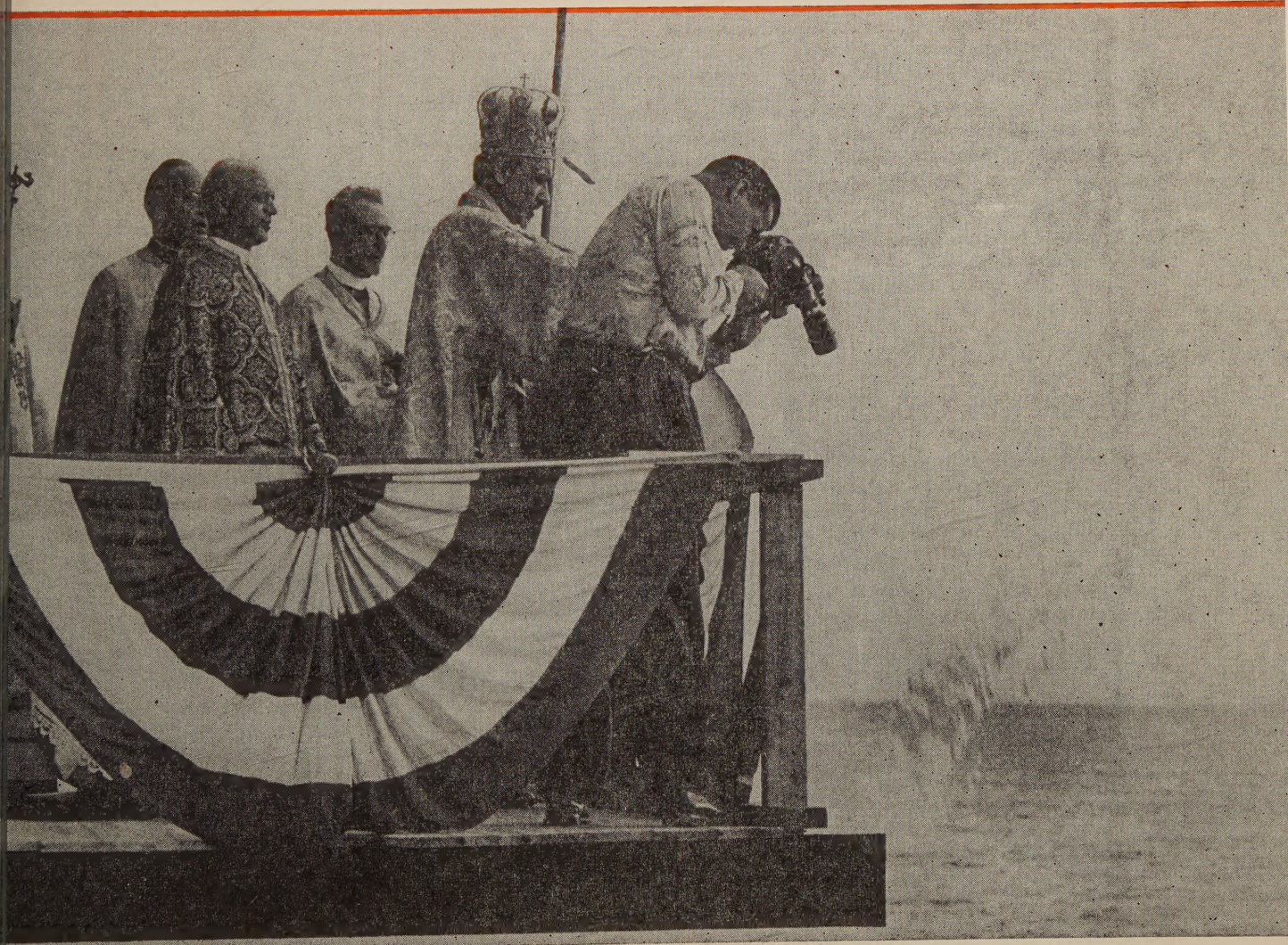

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

τὸν Ἁγιασμὸν τῶν ὑδάτων, κατὰ τὴν Πανήγυριν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν Asbury Park, N. J., τῇ Κυριακῇ, 21ῃ Σεπτεμβρίου, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου Γερμανοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων.

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1958

1. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων, Δαυὶδ ὁσίου.
2. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄. ΛΟΥΚΑ. Ἀκινδύνου, Πηγασίου, Ἐλπιδοφόρου μαρτύρων.
3. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ μαρτ. Ἀνακ. λειψ. Ἀγ. Γεωργίου Τρ.
4. ΤΡΙΤΗ. Ἰωαννικίου ὁσ., Νικάνδρου ἐπ. Μύρων, Ἑρμαίου Πρεσβυτέρου ἱερομ.
5. ΤΕΤΑΡΤΗ. Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης μαρτύρων, Ἑρμᾶ Ἀποστόλου.
6. ΠΕΜΠΤΗ. Παύλου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ.
7. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτύρων, Λαζάρου ὁσίου.
8. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Σύναξις Ἀρχιστρ. Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ κλπ. Ἀσωμάτων Δυνάμεων.
9. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄. ΛΟΥΚΑ. Ὀνησιφόρου μάρ., Θεοκτίστης καὶ Συμεὼν Μεταφρ. ὁσ.
10. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ὀλυμπᾶ, Σωσιπάτρου, Ροδίωνος, Ἑράστου ἐκ τῶν 70 Ἀποστόλων.
11. ΤΡΙΤΗ. Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου μ., Θεοδώρου Στουδίτου ὁσ., Στεφανίδος μ.
12. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, Νείλου ὁσίου.
13. ΠΕΜΠΤΗ. Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.
14. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου, ἐκ τῶν Δώδεκα.
15. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Γουρία, Σαμουὴ καὶ Ἀβίου μαρτ., (Ἀρχ. ἡ Νηστεία Χριστοῦ.)
16. ΚΥΡΙΑΚΗ. ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.
17. ΔΕΥΤΕΡΑ. Γρηγορίου ἐπ. Νεοκαισαρείας, Γενναδίου Ἀρχιεπ. Κ)ωνπόλεως.
18. ΤΡΙΤΗ. Πλάτωνος μεγαλομάρτυρος, Ρωμανοῦ καὶ Ζαχαρίου μαρτύρων.
19. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀβδίου Προφήτου, Ἡλιοδώρου καὶ Εὐφημίας μαρτύρων.
20. ΠΕΜΠΤΗ. Προεόρτια Εἰσοδίων Θ. Γρηγορίου Δεκαπολίτου, Πρόκλου Κ)λεως.
21. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
22. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Κλήμεντος Ἐπισκ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀρχίππου, Ὀνησίμου.
23. ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄. ΛΟΥΚΑ. Ἀμφιλοχίου ἐπ. Ἰκονίου, Σισινίου ὁμ., Ἰσχυρίωνος ἐπ.
24. ΔΕΥΤΕΡΑ. Κλήμεντος ἐπισκ. Ρώμης, Ἑρμογένους καὶ Χρυσογόνου μαρτύρων.
25. ΤΡΙΤΗ. Ἀπόδοσις ἐορτῆς Εἰσοδίων, Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος.
26. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀλυτίου, Στυλιανοῦ, Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε, ὁσίων.
27. ΠΕΜΠΤΗ. Ἰακώβου μ. τοῦ Πέρσου, Ναθαναὴλ ὁσίου. THANKSGIVING DAY.
28. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Στεφάνου τοῦ Νέου ὁσίου ὁμολογητοῦ, Εἰρηνάρχου μάρτυρος.
29. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Παραμόνου καὶ 370 μαρτύρων, Βησσαρίωνος ὁσίου.
30. ΚΥΡΙΑΚΗ. ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ, Φρουμεντίου.

RELIGIOUS CALENDAR — NOVEMBER 1958

1. SATURDAY. SS. Cosmas and Damian, Physicians.
2. SUNDAY. Fifth Sunday of Luke; St. Acindynus.
3. MONDAY. SS. Acepshimas and Joseph.
4. TUESDAY. SS. Joanicius and Nicander.
5. WEDNESDAY. St. Galaction and his mother Epistime.
6. THURSDAY. St. Paul, Archbishop of Constantinople.
7. FRIDAY. The 33 Martyrs of Melitine; St. Hieron.
8. SATURDAY. The Archangels Michael and Gabriel.
9. SUNDAY. Seventh Sunday of Luke.
10. MONDAY. SS. Olympas and Sosipatros.
11. TUESDAY. St. Menas the Great; St. Victor.
12. WEDNESDAY. St. John the Merciful, Patriarch of Alexandria.
13. THURSDAY. St. John Chrysostom, Archbishop of Constantinople.
14. FRIDAY. St. Phillip, one of the Twelve Apostles.
15. SATURDAY. SS. Gourias and Samonas. Beginning of Christmas Lent.
16. SUNDAY. Gospel of Matthew, Evangelist.
17. MONDAY. St. Gregory of Neocaesaria.
18. TUESDAY. St. Platon, Great Martyr.
19. WEDNESDAY. Obadiah the Prophet.
20. THURSDAY. St. Gregory of Dekapolis.
21. FRIDAY. The Presentation of the Virgin.
22. SATURDAY. St. Philemon and his followers.
23. SUNDAY. Ninth Sunday of Luke; St. Amphilohius.
24. MONDAY. St. Clement, Bishop of Rome.
25. TUESDAY. St. Catherine, Great Martyr.
26. WEDNESDAY. SS. Stylianus and Alypius.
27. THURSDAY. St. James, Great Martyr. THANKSGIVING DAY.
28. FRIDAY. St. Stephen the New Martyr.
29. SATURDAY. St. Paramonus and the 370 Martyrs.
30. SUNDAY. Sunday of St. Andrew the Apostle.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, words and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
Phone: TRafalgar 9-2060

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

Subscription Rates in U.S.A. and Canada
One year \$4.00
Two years \$7.00
Single copy 40 cents
Foreign Countries \$4.50 per year

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER

Greek Archdiocese

10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ». Ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἰωάννου Α. Παπαδοπούλου, Δ.Θ., Διευθυντοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Βοστώνης. Ἀθήναι, 1958. Σελ. 272. \$3.75.

PUBLICATIONS

OF THE GREEK ARCHDIOCESE
OF N. & S. AMERICA

God Is Almighty by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translation by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. 20¢

God Is Just by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translation by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. 20¢

God Is Love by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translations by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. 20¢

The Creation of the World by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translation by Athena Dallas. Pp. 40. 20¢

Η ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΕΙΣ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐπίσκεψις τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος Φρειδερίκης μετὰ τῶν Α.Α.Υ.Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας, ἐνέπλησε χαρὰς τὰς καρδίας τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθοδόξων, οἱ ὅποιοι, καὶ ὡς Ὀργανώσεις καὶ Κοινότητες, καὶ ὡς ἄτομα, παντοτρόπως ἐξεύρωσαν τὰ αἰσθητικά αὐτῶν.

Ὅπως ἰδιαίτερα αἰσθέρει ἡ χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς τοιαύτης πνευματικῆς οἰκίας εἶναι ἡ Βασιλισσα καὶ ὁλόκληρος ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου μετ' ἰδιαζούσης χαρὰς καὶ στοργῆς ἐδέχθη τοὺς ὕψηλους Ἐπισκέπτας ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτῆς Ἐπιτρόπου, Θεοφίλ. Ἐπὶ κόπου Νύσσης Κου Γερμανοῦ, ὅστις:

— Ὑπεδέχθη τὴν Βασιλίσσαν μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανίου "Plé de France" ἅπαντες τῶν κατάπλω αὐτῶν εἰς Νέαν Ὑόρκην, τὴν πρωΐαν τῆς 25ης Ὀκτωβρίου, ἡλθὼν εἰς τοὺς Βασιλικούς Ἐπισκέπτας ἀπὸ «Ὡς εἰς παρέστητε» καὶ διεβίβασεν εἰς Αὐτοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας.

— Μετέβη εἰς Οὐασινγκτῶνα τῇ 25ῃ ἰδ. μ., καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν τῷ Λευκῷ Οἴκῳ πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσσης καὶ τῶν Πριγκηπῶν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τῆς Κας Ἀϊζενχάουερ ἐπίσημον δεξίωσιν καὶ τὸ γεῦμα.

— Προέστη, συμπαραστατούμενος ὑπὸ Κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσσης ἐλεσθείσης Πανηγυρικῆς Δοξολογίας ἐν τῷ Καθε-

δρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης, τῇ Κυριακῇ, 26ῃ Ὀκτωβρίου, καὶ προσεφώνησε τὴν Α. Μεγαλειότητα καταλλήλως.

— Ἐδεξιώθη τὴν Βασιλίσσαν καὶ τὴν Πριγκηπίσσαν τὴν αὐτὴν Κυριακὴν καὶ μετὰ τὴν Δοξολογίαν, ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἔνθα εἶχον προσέλθει οἱ Ἐκπρόσωποι τῆς ὀργανωμένης Ὁμογενείας καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν τῇ Βασιλίσσῃ.

— Αὐθμερὸν παρευρέθη εἰς τὴν ὑπὲρ Αὐτῆς γενομένην ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης Ἐντιμοτάτου κ. Ἀβερελ Χάρμαν ἐν τῷ οἴκῳ του δεξίωσιν.

— Ἡύχθη εἰς τοὺς Βασιλικούς Ἐπισκέπτας, ὅπως τὸ ταξίδιον Αὐτῶν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας Συμπολιτεῖαν ἀποβῇ καρποφόρον, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ τῆς Πατρίδος Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γενετείρας Ἑλλάδος καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁλόκληρος ὁ Τύπος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐσχολίασεν εὐμενέστατα τὴν Βασιλικὴν ἐπίσκεψιν

καὶ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν, τῆς ὁποίας ἔτυχον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν οἱ ὕψηλοι Ἐπισκέπται ἐκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ.

Ἐνῷ ἡ Βασιλισσα Φρειδερίκη συνεχίζει τὴν περιοδεῖαν τῆς εἰς διαφόρους Πόλεις καὶ Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, Κληρὸς καὶ Λαὸς τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων μὲ θερμοτάτας ἐκδηλώσεις ὑποδέχεται Αὐτὴν μετὰ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας.

Αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας συνοδεύουν Αὐτούς.

Ἀπὸ τὴν δεξίωσιν τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης καὶ τῆς Α.Υ. Πριγκηπίσσης Σοφίας ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῇ Κυριακῇ, 26ῃ Ὀκτωβρίου, 1958.

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΜΕΝ ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΙΑΝ;

Ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΕΝΩ ἄφ' ἑνὸς εἴμεθα τόσον συντηρητικοί, δὲν θέλομεν ἐν τούτοις νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μερικά σημεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε, πρὸ καιροῦ πολλοῦ, νὰ εἴχομεν προσέξει πολύ. Δὲν θέλομεν νὰ κατανοήσωμεν ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐπικρατήσῃ μία ὁμοιομορφία εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν κοινοτικῶν μας πραγμάτων, εἰς τὸν διακανονισμόν τῶν σχολικῶν προγραμμάτων μας, καθὼς καὶ τῶν κατηχητικῶν μας προγραμμάτων καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεών μας.

Πρὸ παντὸς δὲν θέλομεν, ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, νὰ προσέξωμεν εἰς τὸν τρόπον τῆς τελέσεως τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καὶ διαφόρων Ἱεροπραξιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἢ ὁποῖα τὸν συντηρητισμὸν της θεωρεῖ ὡς ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν της.

Μὲ λύπην σήμερον βλέπουν πολλοὶ καὶ σιγῇ διαμαρτύρονται διότι ἄλλως τελεῖται τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τοῦ Γάμου, λόγου χάριν, εἰς ἕνα Ναὸν μας τῆς ἰδίας πόλεως, καὶ ἄλλως εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς τῆς ἰδίας Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς ἰδίας ἐποχῆς καὶ τῆς αὐτῆς περιπτου ἡλικίας.

Ἐὰν θελήσωμεν ὅμως νὰ ἐπισκεφθῶμεν μίαν ἄλλην, ξένην, συντηρητικὴν Ἐκκλησίαν, θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐπικρατεῖ μία ὁμοιομορφία καὶ μία ὁμοιορρυθμία εἰς τὰς ἐκφάνσεις καὶ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τὰς ἐκφράσεις της. Μία ἐνιαία πρᾶξις χαρακτηρίζει τὸ ὅλον της, οἱ δὲ κληρικοί της ἔχουν ἐν σύστημα ἐνιαῖον, τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται μέχρις ἀκόμῃ καὶ τοῦ τρόπου τῆς σκέψεως αὐτῶν.

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη ἐπὶ τέλους — ἀνάγκη μεγάλη — νὰ κατανοηθῇ καλῶς καὶ πλήρως ἀπὸ ἡμᾶς, ὅλους, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Διακόνους, ψάλτας, χοράρχας καὶ ἐκκλησιαστικούς συμβούλους καὶ παράγοντας, ὅτι τὸ ὁμοιόμορφον καὶ τὸ ἐνιαῖον ἐν τῇ ἀσκῇ πρὸ παντὸς τῆς Θείας Λατρείας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεροπραξιῶν, θὰ ἐξυπηρετήσῃ πολύ, παρὰ πολύ, τὸν ὑψιστὸν σκοπὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ θὰ βοηθήσῃ μεγάλως καὶ τὰς Κοινοότητάς μας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἡ ὁμοιομορφία, τὸ σύμμετρον καὶ ἡ ὠραιότης πρέπει νὰ ἐπικρατήσουν ἀπαραιτήτως εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς Ἐκκλησίας μας τῆς Ὁρθοδόξου. Πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ὁμοιόμορφον εἰς τὴν τέλει τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν τέλει τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Μυστηρίων. Πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὰ Ἱερά Ἀμφια, μερικά τῶν ὁποίων σήμερον χρησιμοποιοῦμενα εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἐδῶ, ὑπενθυμίζουν ἄλλας Ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικὴν μας. Πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ ἀκόμῃ καὶ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας Χορωδιῶν.

Νὰ ἐπικρατήσῃ ἀκόμῃ τὸ ὁμοιόμορφον καὶ εἰς τὸ κτίσιμον τῶν διαφόρων Ναῶν μας. Μερικοὶ τούτων, κτισθέντες τελευταίως, μὲ τὸν ultra modern ρυθμὸν τῶν ὑπενθυμίζουν μᾶλλον αἰθούσας ἐκθέσεως αὐτοκινήτων, παρὰ Ναὸν καὶ μάλιστα Ὁρθόδοξον. Ὁ κάθε ἀρχιτέκτων ἐπιβάλλεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ κάμῃ ὅ,τι «μοδερνιστικόν» τοῦ κατέλθῃ εἰς τὴν φαντασίαν του καὶ νὰ πληρωθῇ μάλιστα δι' αὐτὸ ἀδρότητα.

Τὸ ὁμοιόμορφον, ἡ ρυθμικότης, ἡ τάξις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἶναι ἐκ τῶν πρώτων, ὡς γνωστὸν, μέσων καὶ τῶν ἀρίστων, τὰ ὁποῖα ὠθοῦν εὐχαρίστως τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ ἀνέλθῃ εἰς σφαίρας ὑψηλοτέρας. Ρυθμικότης ἐπικρατεῖ ἀκόμῃ καὶ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ βλέπομεν αὐτὸ καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις της, καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς ἐποχάς.

Ἄς τὸ ἐννοήσωμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι πρέπει νὰ ἀνακρούσωμεν πρῦμναν. Διότι, ἂν βαδίσωμεν μὲ τὸν ταχὺν ρυθμὸν τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν πρὸς τὴν ἀνομοιομορφίαν καὶ τὴν ἀνομοιότητα, μετὰ 50 ἔτη θὰ εἰσέρχεται ἕνας Ἑλληνορθόδοξος εἰς ἕνα τῶν ἐδῶ Ναῶν μας καὶ δὲν θὰ καταλαμβάνῃ ἀμέσως εἰς ποῖον δόγμα ἀνήκει ὁ Ναὸς ἐκεῖνος.

Πρέπει νὰ σταματήσωμεν τὸν ταχὺν ρυθμὸν, τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν ὅλοι μας πρὸς τὴν ἀνομοιομορφίαν καὶ τὸν τοῦτ' αὐτὸ ἑτισθελισμόν μας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν καλλίτερον τὸ σημεῖον αὐτό, διότι ὑπέχομεν μεγίστην εὐθύνην ἀπέναντι τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ τῆς Ἱστορίας μας.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ “ΟΧΙ”

ΤΟ ΟΡΑΜΑ τῆς Ἐλευθερίας, πού εἶδε μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ὁ Ἑθνικός Ποιητής Σολωμός, εἶναι ἰδίᾳ ἡ Ἑλλάς! «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἀλλήνων τὰ ἱερά», ἡ Ἐλευθερία—Ἑλλάς, βροντοφωνεῖ πρὸς τοὺς τυράννους ὄλων τῶν αἰώνων, ἄλλοτε μέ τὸ στόμα τοῦ Λεωνίδου τὸ «Μολὼν λαθέ», ἄλλοτε μέ τὸ στόμα τῶν Ἡρώων τοῦ 1821 τὸ «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» καὶ ἄλλοτε μέ τὸ στόμα τοῦ Κυβερνήτου τοῦ 1940 τὸ ἱστορικὸν «ΟΧΙ». Εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας πού ὁμιλεῖ μέ τὸ στόμα τῆς Ἑλλάδος, τῆς αἰωνίου Ἑλλάδος, διὰ λογογραφισμὸν ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ὡσάκκις αὐτὴ φαίνεται διστακτικὴ ἀπέναντι τῶν θυσιῶν πού ἀπαιτεῖ ἡ κινδυνεύουσα Ἐλευθερία. Δι' αὐτὸ ἡ φωνὴ τῆς ὑπερμάχου τῆς Ἐλευθερίας Ἑλλάδος εὑρε πάντοτε βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν Χώραν τῆς Ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ὄχι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἡ Θεία Πρόνοια ἔχει θέσει, σήμερον, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐλευθέρων Λαῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ μέ βαθεῖαν κατανόησιν καὶ συμμεριζόμενοι τὴν χαρὰν τῶν Ἑλληνο-Ἀμερικανῶν, περιμένουν κατ' ἔτος τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τοῦ «ΟΧΙ», τὴν 28ην Ὀκτωβρίου. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, ὁ Θεοφιλέστατος Πατριαρχικός Ἐπίσκοπος, Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός, ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι Ἐγκύκλιον:

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεσιότους Ἱερατ. Προϊσταμένους, Ἐντιμότατα Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια, Ὁργανώσεις, Συλλόγους, Σωματεῖα, καὶ λοιποὺς Ὁμογενεῖς Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ.

Ἀγαπητοί,

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπῃ κανεὶς πολλὰ διὰ τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ δι' ὅλην μὲν τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερος δὲ δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁμογενεῖς τῆς φιλοξένου ταύτης Χώρας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπεκηρύξαμεν νέαν ἐπὶ πλέον δόξαν καὶ αἵγλην καὶ νέον γόητρον μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν συμπολιτῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἄλλων.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ, ὅπως, κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ «ΟΧΙ», 28ην Ὀκτωβρίου, ἢ κατὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν Κυριακὴν, Νοεμβρίου 2, γίνωνται αἱ δέουσαι τελεταὶ καὶ συγκεντρώσεις καὶ τινισθῇ τὸ γεγονὸς καὶ ἡ σημασία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, συμφώνως μέ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖτε νὰ καταρτίσητε.

Θὰ εἶναι δὲ πολὺ καλόν, κατὰ τὰς ἐν λόγῳ τελετὰς νὰ καλέσητε ἕνα Καθηγητὴν Πανεπιστημίου ἢ Δικαστὴν ἢ ἕνα Ἐπιστήμονα ἐξέχοντα, εἰς ἕνα οἰονδήποτε κλάδον, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τῇ κοινοτικῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τινι λεπιδί, ἀφοῦ προηγουμένως προὐδεάσῃτε αὐτὸν σχετικῶς μέ τὸ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης,
Ὁ Πατριαρχικός Ἐπίσκοπος
† Ὁ Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΛΛΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Πατριαρχικός Ἐπίσκοπος Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός ἀπηύθυνε κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατικῶς Προϊσταμένους καὶ τὰ Διοικητικά Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς διαφόρους Ἐγκυκλίους. Περίληψιν τῶν κυριωτέρων παραθέτομεν κατωτέρω:

— 15 Σεπτεμβρίου: “Ὅπως αἱ μεταθέσεις τῶν Ἱερέων διαρκοῦντος τοῦ σχολικοῦ ἔτους, γίνονται «μόνον ἐὰν συντρέχῃ ἀπόλυτος καὶ ἔκτακτος ἀνάγκη, ἐκτιμωμένη ἀπὸ μέρους τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Περιφέρειας, καὶ κατόπιν ἐγκρίσεως ἀπὸ μέρους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— 16 Σεπτεμβρίου: “Ὅπως ἐνισχύσῃ τὸ προσφάτως ἱδρυθέν “American-Hellenic Cultural Bureau,” συμπληροῦντες σχετικὸν ἐρωτηματολόγιον καὶ ἀποστέλλοντες τοῦτο πρὸς τὸ ὡς ἄνω Ἑλληνο-Ἀμερικανικὸν Ἐκπαιδευτικὸν Γραφεῖον, σκοπὸν ἔχον «νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διατήρησιν τῶν Ἑλληνορθόδοξων Παράδοξεων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὡς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῆς Πατρίδος μας Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γενετείρας μας Ἑλλάδος».

— 1 Ὀκτωβρίου: “Ὅπως συμμετάσχουσιν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἡμέρας Προσευχῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, καὶ ἄλλως καὶ διὰ τῆς ἐπ' Ἐκκλησίας ἀναγνώσεως εἰδικῆς Προσευχῆς διὰ τὴν εἰρήνην, τῆς ὁποίας δεῖγμα ἀπεστάλη.

— 1 Ὀκτωβρίου: “Ὅπως μεριμνῶσι διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ Δεκαδολλαρίου καὶ τὴν τακτικὴν ἀποστολὴν τῶν προσόδων αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ἥτις δι' αὐτοῦ συντηρεῖ καὶ ὅλα τὰ εὐαγὴ ἱδρύματά της καὶ ἐνισχύει ταμεῖα συντάξεων Ἱερέων καὶ Διδασκάλων.

— 2 Ὀκτωβρίου: “Ὅπως ἐνισχύσῃ διὰ διαλέξεων, κηρυγμάτων κ.λ.π. τὸν ἑορτασμὸν τῆς «ἑβδομάδος τῆς Νεότητος» (12-18 Ὀκτωβρίου) καὶ τῆς «Κυριακῆς (12 Ὀκτ.) τῆς Ὁμογενοῦς Νεολαίας», ἥτοι τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ὁργανώσεως G.O.Y.A.

— 8 Ὀκτωβρίου: “Ὅπως καταβληθῶσι προσπάθειαι περὶ τῆς τακτικῆς διεξαγωγῆς Κοινοτικῶν ἐκλογῶν τὸν προσεχὲς Δεκέμβριον, καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτάς πάντων τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Κοινότητος. Καθορίζεται δὲ ποῖα εἶναι τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν τακτικῶν μελῶν.

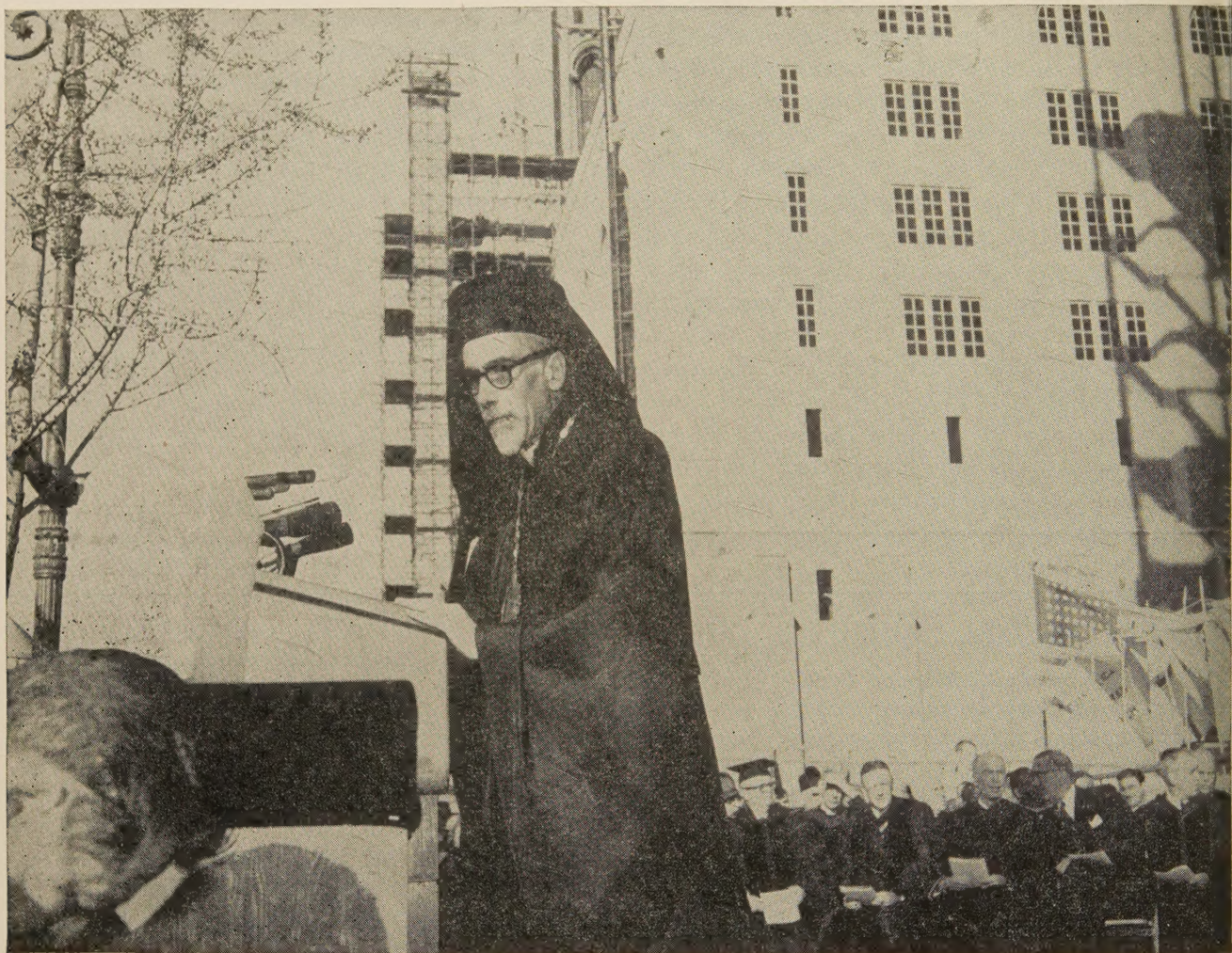
— 10 Ὀκτωβρίου: “Ὅπως ἐνισχύσῃ τὸ Τμήμα Κοινωνικῆς Προνοίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Συνέχεια εἰς τὴν 316ην σελίδα)

ΤΟ ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

ΤΟ "National Council of Churches of Christ in U.S.A.," μέλος τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ἀπέκτησε τὸ «Διεκκλησιαστικὸν Κέντρον» τοῦ, "Interchurch Center," εἰς τὸ Riverside Drive, τοῦ Μανχάτταν Νέας Ὑόρκης. Τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ κτίριον μὲ τοὺς 19 ὀρόφους ὑψοῦται εἰς δεσπόζουσαν θέσιν παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ ποτα-

Σερβικῆς καὶ Συριακῆς, καὶ Ἀντιπροσώπων τῆς Ἀρμενικῆς καὶ Ἀσσυριακῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπικέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀρχὴ ἐμπνεύσεως ὄλων τῶν ἐπισήμων ὁμιλητῶν, ἦτο ὁ λίθος ὅστις τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν μερίμνη δὲ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ — οὗτινος τὸ ὄνομα εὐφήμως ἐμνη-

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ Διεκκλησιαστικοῦ Κέντρου (Interchurch Center) Νέας Ὑόρκης. Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός, προσφωνῶν.

μοῦ Hudson, ἐπὶ οἰκοπέδῳ δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ John Rockefeller, 2nd, ὅστις εἶναι καὶ ὁ κύριος χρηματοδότης αὐτοῦ. Ἡ οἰκοδόμησις ἔχει σχεδὸν περατωθῇ.

Τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ ἐτελέσθησαν τὴν 12ην Ὀκτωβρίου ἐ.ξ., παρουσίᾳ τοῦ Ἐξοχ. Προέδρου Ἀτζενχάουερ, ἀντιπροσώπων τῶν 37 Ἐκκλησιῶν-Μελῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς ὁ Θεοφ. Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός καὶ οἱ Ἀντιπρόσωποι ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν: Οὐκρανικῆς, Ρουμανικῆς, Ρωσικῆς,

μονεῦθη — ἀπεκόπη ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς ἀρχαίας Κορίνθου (Πράξ. 18, 21) καὶ διεκομίσθη εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ὁ λίθος οὗτος ἐνετειχίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Προέδρου Ἀτζενχάουερ εἰς τὴν ἐμφανεστέραν θέσιν τοῦ μεγάρου.

ᾠμίλησαν κατὰ σειράν:

Ὁ κ. Δαβίδ Ρόκφελλερ, ἐκθέσας τὸ ἱστορικὸν τοῦ ιδρύματος, τὸ ὁποῖον θὰ στοιχίσῃ ἐν ὄλῳ περὶ τὰ \$19,650,000, καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ζῶντος πατρός του διὰ (Συνέχεια εἰς τὴν 318ην σελίδα)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΕ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν μὴν τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τελεῖται ἡ μνήμη ἐντε ἑκ τῶν Ἀγίων Προκαθημένων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου: τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐν Βυζαντίῳ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου (30 Ν.), τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (13 Ν.), δύο ἄλλων μεγάλων Πατριαρχῶν, τοῦ Ἀγίου Αἰσίου τοῦ Ὁμολογητοῦ (6 Ν.) καὶ τοῦ Ἀγίου Πρωτοκλήτου (20 Ν.) καὶ τοῦ πρώτου μετὰ τὴν Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀγίου Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου (17 Ν.). Ὁ βίος καὶ ἡ δρᾶσις τῶν Ἀγίων τούτων ἀνδρῶν εἶναι γνωστὴ καὶ ἀπὸ τὰ Μηναῖα καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ ἀπὸ πολυαριθμοὺς μελέτας. Εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν θὰ γραφοῦν ὀλίγα ἑξέεις διὰ τὸ μέγα ἔργον ἐκαστοῦ, εἰς μνήμην αὐτῶν, καὶ εἰς ἐμπόμνησιν τοῦ ὅτι ἡ μακραίων ἡ ζωὴ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνεχίζεται ἀναλλοίωτος, παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν καιρῶν καὶ περιστάσεων, καὶ ἀκτινοβολεῖ τὴν ἑσπερινὴν τῆς χάριν, τὴν σωστικὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τὴν ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὴν θεῖαν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποῖοι διατρέχει ἐπὶ δύο χιλιάδας περίπου ἔτη, εἰς τὸν ἴδιον ἱερὸν χῶρον.

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ: ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ (36—38)

Ἡ «Θρονική» ἑορτὴ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δηλαδή ἡ ἡμέρα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὰ γενέθλια τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως (Βυζαντίου), εἶναι ἡ 30ῃ Νοεμβρίου, ἐπέτειος τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς, Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Βυζαντινὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τελεῖται ἐπιθλητικὴ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία. Κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, χοροστατοῦντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ πολυαριθμῶν Κληρικῶν, τελεῖται λιτανεὶα τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου. Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, τελομένην μετὰ Βυζαντινὴν ἀρχαιοπρέπειαν καὶ τάξιν, προεξέρχεται ὁ Πατριάρχης, συνιερουργοῦν δὲ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται τοῦ Θρόνου. Θεολόγος Κληρικὸς κηρύττει τὸν θεῖον λόγον, μετὰ θέμα τὸν τιμώμενον Ἱδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως Πρωτόκλητον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἀκολουθεῖ δεξίωσις τῶν Ἐπισήμων εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αἴθουσαν. Εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία δὲν ἀφημονεῖ οὔτε τὴν γένεσίν της ἐν μέσῳ διωγμῶν (τῷ 36 μ.Χ.), οὔτε τὴν μακραίωνα Ἱστορίαν της, ἀλλὰ μετὰ τὴν πορφύραν τοῦ μαρτυρίου καὶ τὸν ἀκάνθινον φωτισμόν, προχωρεῖ σταθερῶς πρὸς τὸν Θεῖον αὐ-

τῆς προορισμόν, μετουσιώνουσα τὰς δοκιμασίας της εἰς παράδειγμα καὶ τὸν πόνον της εἰς ἀγιότητα. . . . Ὅπως λέγει ἕνας ἀρχαῖος ἐγκωμιαστής τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ὁ Ἐπίσκοπος Σελευκείας Βασίλειος (5ος αἰών): «Τοῦτο πρῶτον Ἀνδρέου κατόρθωμα, ὅτι ἡύξησε τῶν Ἀποστόλων τὸν ἀριθμόν, προσήνεγκε Πέτρον εἰς Χριστόν . . . ὥστε καὶ ἐν οἷς ὕστερον εὐδοκίμων ὁ Πέτρος εὐρίσκεται, παρὰ Ἀνδρέου τῆς εὐδοκίμησης ἔχει τὰ σπέρματα». (Migne, *Patrologia Graeca* 28, 1105).

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ (398—404)

Μορφὴ Παγχριστιανικὴ. Φυσιογνωμία πανανθρώπινη. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος! Ἐπεβλήθη ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν—εἰς κάθε Ἐκκλησίαν, κάθε τόπου καὶ κάθε ἐποχῆς—ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν. Μὲ τοὺς λόγους καὶ μετὰ τὰ ἔργα του, μετὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ρητορείαν του, μετὰ τὸν ἀλύγιστον πρὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς χαρακτῆρα του, μετὰ τὴν ὁσίαν ζωὴν καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του. Ρῆτωρ, φιλόσοφος, συγγραφεὺς, ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἤντλει ἀνεξάντλητον δύναμιν ἀπὸ τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶπε: Νὰ μὴ φοβούμεθα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἡμποροῦν νὰ βλάψουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦν νὰ πειράξουν τὴν ψυχὴν. Ἀπὸ πλείστους θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλειότερος ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ τῆς Ἱστορίας. Δι' ἡμᾶς ὑπάρχει ἕνας ἀκόμη λόγος νὰ τιμῶμεν βαθύτατα τὸν Ἀγιὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον: Εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. Ὅχι ἀπλῶς ὑπῆρξεν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι. Αὐτὸ συμβολίζει καὶ ἡ ὑπόκλισις τὴν ὁποίαν κάμνουν, ἐπὶ χίλια πεντακόσια τόσα χρόνια, οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης καὶ τῆς Ποιμαντορικῆς Ράβδου τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ποὺ εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, ἐνῶ οἱ Πατριάρχαι χοροστατοῦν εἰς τὸ παραπλεύρως τοῦ Θρόνου παραθρόνιον, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς 13ης Νοεμβρίου, ἐπέτειον ἑορτῆς τοῦ «μεγίστου Φωστῆρος» καὶ ἱεράρχου. Τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει ὄχι μόνον τὸν Πατριαρχικὸν τοῦ Χρυσοστόμου Θρόνον, ὅστις κατὰ τὴν παράδοσιν εἶναι ὁ εὐρισκόμενος σήμερον εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν μαρτυρικὴν πορείαν τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

ΠΑΥΛΟΣ Α΄. Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΣ (337—351)

Ἡ κρίσιμος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν περίοδος τοῦ Ἀρειανισμοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου Α΄. (337) καθίσταται περισσότερο κρίσιμος. Τὰ βλέμματα τῶν Ὁρθοδόξων στρέφονται πρὸς τὸν Διάκονον αὐτοῦ Παῦλον, ὅστις ἐκλέγεται Πατριάρχης (337). Ἡ μανία ὁμῶς τῶν Ἀρειανῶν τὸν

ἐκθρονίζει (339) καὶ οὗτος καταφεύγει, ἐξόριστος, εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου συναντᾶται μὲ τὸν ἕτερον μεγάλον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Ἀθανάσιον, ἐξόριστον καὶ αὐτὸν ἀπὸ τοῦς Ἀρειανούς. Θεία βουλὴ οἱ δύο Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι ἐπανέρχονται εἰς τοὺς θρόνους τῶν (341). Ἀλλ' ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, ριζωμένη ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὰ ἀνάκτορα, τὸν ἐκθρονίζει διὰ δευτέραν φοράν (341). Ἐπανέρχεται τῷ 346 εἰς τὸν Θρόνον, ἀλλὰ καὶ τρίτην φοράν ἐκθρονίζεται (351) καὶ στέλλεται ἐξόριστος εἰς τὴν Ἀρμενίαν. Ἐκεῖ, «ὕποκλεισθεὶς ἐν οἰκίᾳ λιτουργῶν, ἀπεπνίγη παρὰ τῶν Ἀρειανῶν μετὰ τοῦ ἰδίου ὁμοφροῦ, παραδούς τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ» (352). Ὁ ἄγων τοῦ ὅμως κατὰ τῶν Ἀρειανῶν εἶχε καρποφορήσει καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ Ὁρθοδοξία θριαμβεύει καὶ πάλιν, χάρις εἰς τὸ σθένος τῶν Ὁμολογητῶν καὶ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς, ἕνας ἀπὸ τοῦς ὁποίους εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Παῦλος Α΄, ὁ Ὁμολογητής.

ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣ Ο «ΑΝΑΚΟΜΙΣΤΗΣ» (433–447)

Μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν καὶ θεοσεβῶν ἔργων καὶ τῶν μεγάλων διοικητικῶν ἱκανοτήτων, ποῦ ἐπέδειξεν ὁ ἅγιος μαθητὴς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου καὶ ἀπὸ τοῦ 434 Πατριάρχης Πρόκλος, δύο εἶναι τὰ ἐξέχοντα: Πρῶτον διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ διεσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ τῷ 444, ὁπότε καὶ καθιερώθη ὁ τρισάγιος ὕμνος «Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς» εἰς τὰς Ἐκκλησίας (Θεοφάνους Χρονικόν, σελὶς 81). Δεύτερον, εὐγνώμων πρὸς τὸν μέγαν Διδάσκαλόν του καὶ μέγιστον τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρα Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ἐπέτυχε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τὴν ἄδειαν τῆς ἀνακομιδῆς τῶν ὁστῶν τοῦ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ ἐξορίστου ἀποθανόντος Ἀγίου ἐκείνου Πατριάρχου. Ἡ πανηγυρικὴ ἀνακομιδὴ αὐτῶν ἔγινε τὴν 27ην Ἰανουαρίου 438. Κατὰ δὲ τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν Θρόνον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ, ὁ λαὸς ἐβόησε: «Ἀπόλαβέ σου τὸν θρόνον, Ἄγιε!» Ὁ Πατριάρχης Πρόκλος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν εἰρήνῃ, ἀφήσας λαμπρὸν παράδειγμα ἀγιότητος, δικαιοσύνης καὶ εὐγνωμοσύνης.

ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ (1453–1463) «Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΕΝΗΤΩΝ»

Τὸν πλήρη χριστιανικῆς ταπεινώσεως καὶ φιλανθρωπίας τίτλον αὐτὸν «Πατριάρχης τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», ἔδωκεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ μέγας αὐτός, καὶ πρῶτος μετὰ τὴν Ἀλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἐξ περίπου μῆνας μετὰ τὴν Ἀλωσιν, τὸν χειμῶνα τοῦ 1453, ὁ Πορθητὴς Μωάμεθ πληροφορεῖται ὅτι ὁ μοναχὸς Γεννάδιος, τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς ἐζήτηε διὰ Πατριάρχην του, εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Τὸν καλεῖ, συζητεῖ μαζί του εἰς γλῶσσαν Ἑλληνικὴν (τὴν ὁποῖαν ἐγνώριζε), θαυμάζει τὴν σοφίαν του, τὸν τιμᾷ μὲ δῶρα καὶ ἐγκρίνει τὴν εἰς Πατριάρχην ἐκλογὴν του (1453). Μετὰ τὴν ἀνοδὸν του εἰς τὸν Θρόνον, τὸν

καλεῖ καὶ πάλιν, τοῦ δίδει πολύτιμα δῶρα καὶ πολυμότερα Προνόμια δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸ Πατριαρχεῖον θέλων νὰ μιμηθῇ εἰς τοῦτο τοὺς Βυζαντινοὺς Αὐτοκράτορας. Τοῦ ἐγγχειρίζει τὸ βυζαντινὸν Πατριαρχικὸν «Δικανίκιον» (Πατριαρχικὴν Ράβδον) καὶ τοῦ λέγει: «Πατριάρχευε ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἔχε τὴν φιλίαν ἡμῶν ἐν οἷς θέλεις, ἔχων τὰ σὰ προνόμια, ὡς καὶ οἱ προκάτοχοί σου Πατριάρχαι εἶχον». (*Turkogrecia*, p. 108). Κατὰ δὲ τὸν ἱστορικὸν Φραντζῆν (σελ. 303), ὁ Πορθητὴς «ἔδωκε καὶ προστάγματα ἐγγράφως τῷ Πατριάρχῃ μετ' ἐξουσίας βασιλικῆς, ὑπογεγραμμένα κάτωθεν, ἵνα μηδεὶς αὐτὸν ἐνοχλήσῃ ἢ ἀντιτείνῃ, ἀλλ' εἶναι ἀναίτιον καὶ ἀφορολόγητον καὶ ἀδιάσειστόν τε ἀπὸ παντὸς ἐναντίου καὶ τέλους καὶ δόσεως ἐλεύθερος ἔσται αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Πατριάρχαι εἰς τὸν αἰῶνα». Αὐτὰ εἶναι τὰ αἰωνόβια «Προνόμια τῆς Ἐκκλησίας», τὰ ὁποῖα ἐσεβάσθησαν Σουλτάνοι αὐταρχικοὶ καὶ τυραννικοὶ καθὼς καὶ ἡ Τουρκικὴ Δημοκρατία διὰ τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης (1923). Τῷ 1953 μάλιστα ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῇ Πεντακοσιετηρίδι τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐξέδωκε ἀναμνηστικὸν γραμματόσημον, εἰς τὸ ὁποῖον παρίσταται ὁ Σουλτάνος Μωάμεθ, προστατευτικῶς διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς περιβάλλων τοὺς ὤμους τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου, πρὸς τὸν ὁποῖον δίδει διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν Πατριαρχικὴν Ράβδον. Τὸ γραμματόσημον τοῦτο συμβολίζει τὰ Προνόμια τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐσέβετο ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις. Ἀνεξαρτήτως τῶν δοκιμασιῶν τὰς ὁποίας καὶ σήμερον, ὅπως καὶ πάντοτε, ὑφίσταται τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, οὔτε τὰ προνόμια ταῦτα, Θεία Προνοία δι' ἀνθρώπων παραχωρηθέντα, εἶναι δυνατόν νὰ παραγραφοῦν, οὔτε τὸ ἴδιον Σεπτὸν τῆς Ὁρθοδόξιας Κέντρον εἶναι δυνατόν νὰ μετατοπισθῇ ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα χώματα, τὰ ὁποῖα κατέστησεν ἱερώτερα ἡ ἀγιότης του καὶ ἡ ζωὴ του ἐπὶ δύο χιλιάδας σχεδὸν χρόνια.

ΒΑΣ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Δ.Ο.Θ.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 313ης σελίδος)

Ἀμερικῆς, ἐνῶ πλησιάζει ὁ χειμὼν, διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰδῶν ἱματισμοῦ, καινουργοῦς ἢ ὀλίγων μεταχειρισμένου. Τὸ Τμῆμα συνεχίζει τὴν φιλανθρωπικὴν του δρᾶσιν διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰδῶν ἱματισμοῦ πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην Ἑλλήνας ἀδελφούς μας, εἰς τὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα, Ἀσυλα κ.λ.π.

— 14 Ὁκτωβρίου: 1ον) Ὅπως ζητῶσι τὴν ἄδειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, προκειμένου νὰ ἐξέλθουν τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας των, κατόπιν συνεννόησεως μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ εἰδοποιήσεως τοῦ Ἱερέως τῆς γειτονικῆς Κοινότητος. 2ον) Ὅπως ἀπαντῶσιν ἐγκαίρως εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν ἀπὸ διαφόρους Ἀρχάς, Ὁργανώσεις, συναδέλφους των ἢ ἀπλοῦς ἰδιώτας.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΙΝΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου Κου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ

ΚΑΙΤΟΙ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γίνεται μνεία περὶ τοῦ Αἰθίοπος, ὅστις ἦτο ἀξιωματοῦς τῆς βασιλείας τῶν Αἰθιόπων Κανδάκης, ὅμως εἶναι ἀπίθανον ὁ χριστιανισμὸς νὰ μετεδόθῃ εἰς τὴν Ἀθησινίαν κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς χρόνους. Διότι κατ' ἀνάγκην Αἰθίοψ δὲν ἐσήμεναι τότε καὶ Ἀθησινός. Πᾶς μελαψὸς καὶ ἐξ ἄλλων περιοχῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἀπεκαλεῖτο Αἰθίοψ.

Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἀσφαλέστερον νὰ θεωρηθῇ ὅς εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Ἀθησινίαν κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα καὶ δὴ τῷ 327 μ.Χ. ἀπὸ τὸν Φρουμέντιον καὶ τὸν Αἰδέσιον. Εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριθῶμενον ὅτι ὁ Φρουφίνος ἔλαβε πληροφορίαν περὶ τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Ἀθησινίας παρὰ τοῦ Αἰδεσίου εἰς συνάντησίν του μετ' αὐτοῦ ἐν Τύρῳ, ὅταν ὁ τελευταῖος ἀνεχώρησε τελικῶς ἐξ Ἀθησινίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ ὡς δοῦλος κατ' ἀρχὰς καὶ μετὰ ταῦτα ὡς οἰνοχόος αὐτοῦ.

Ὁ Φρουμέντιος καὶ ὁ Αἰδέσιος ἦσαν συγγενεῖς τοῦ φιλοσόφου Μεροπίου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἰθαγενῶν Ἀθησινῶν μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, κατὰ τὴν μετὰθασίν του εἰς τὴν τότε ἀγρίαν σχεδὸν αὐτὴν χώραν. Ἐφείσθησαν ὅμως οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ Φρουμεντίου καὶ Αἰδεσίου, τοὺς ὁποίους προσέφεραν ὡς δῶρον εἰς τὸν βασιλέα των. Ὁ Φρουμέντιος, λόγῳ τῆς μορφώσεώς του, ἐξετιμήθη πολὺ ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ συντόμως ἀνέλαβε τὸ θησαυροφυλάκιον, ὡς ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τοῦ κράτους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ὁ μὲν Φρουμέντιος ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τῆς βασιλείας τῆς Ἀθούνας, δηλαδὴ Μητροπολίτης, ὁ δὲ Αἰδέσιος ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς χώρας. Ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀθούνα ὁ Φρουμέντιος ἀναλαμβάνει καὶ τὰ καθήκοντα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου Σαζανᾶ, ὃν καὶ κατηχεῖ καὶ διαθέτει εὐμενῶς ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ὅταν ἐνηλικιώθῃ ὁ Σαζανᾶς ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους του καὶ τότε ἀκριβῶς ἀνεκήρυξε τὸν χριστιανισμὸν ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ κράτους του. Ὁ λαὸς ἀπεδέχθη τὴν νέαν θρησκείαν προθύμως, ἀκολουθῶν κατὰ τὸ τότε ἔθος τὸν βασιλέα. Κέντρον τῆς νέας θρησκείας ἀναδεικνύεται ἡ Ἀξούμ.

Περίχαρις ὁ Φρουμέντιος διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν του μεταβαίνει εἰς Ἀλεξανδρείαν καὶ πληροφορεῖ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον περὶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης μεταστροφῆς τῶν Ἀθησινῶν. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος οὐχὶ μόνον διότι πείθεται περὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐπιθραβεύσῃ τὸ ἔργον του, χειροτονεῖ αὐτὸν ἐπίσκοπον καὶ ἀποστέλλει οἴκαδε μετὰ ἱερέων Ἀλεξανδρινῶν, διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὸ ὄντως σπουδαῖον καὶ ἱερὸν ἔργον του. Τὸ ἔργον προχωρεῖ ἐπιτυχῶς. Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὸ 356 μ.Χ. αἱ ἐνσκήψασαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστολογικαὶ ἔριδες ἀνέκοψαν τὰς μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας θερμὰς καὶ στενὰς σχέσεις. Ἐννέα μο-

νοφυσῖται μοναχοὶ εἰσελάσαντες ἐκ Συρίας διέδωσαν τὸν μονοφυσιτισμὸν καὶ συνέδεσαν τὴν νεοπαγῇ Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς Κοπτικῆς, ἥτις ἀποτελουμένη ἐξ Ἰθαγενῶν μόλις τότε ἐγκατεστάθη εἰς Αἴγυπτον. Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι τοὺς ἐννέα τούτους μοναχοὺς οἱ Ἀθησῖνοι ἀνεκήρυξαν ἀγίους καὶ οὕτω προσέδωσαν περισσότερον κύρος εἰς τὸ δλέθριον καὶ αἰρετικὸν ἔργον των. Βάσκανος λοιπὸν ὀφθαλμὸς ἐνωρίτατα ἔσπειρε τὴν αἵρεσιν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦτον τοῦ Κυρίου. Οἱ Ἀθησῖνοὶ μέχρι τοῦ ἔκτου αἰῶνος ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐλάμβανον τὸν Ἀθούνα αὐτῶν ἐκ τοῦ Διοσκόρου, τοῦ γνωστοῦ ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καθηγημένου καὶ αἰρετικοῦ τοῦ μὴ δεχθέντος τὰς ἀποφάσεις τῆς Δ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εὐτυχῶς ὅμως παρὰ τὰς περιπετείας τῆς αὐτᾶς ἡ Ἀθησινιακὴ Ἐκκλησία δὲν παρεξέκλινε πολὺ μέχρι τότε τῆς ὑπὸ τοῦ Φρουμεντίου παραδοθείσης δογματικῆς διδασκαλίας. Ἀπὸ τοῦ ἔκτου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀθησινίας παρουσιάζει ἀνάλογα πρὸς τὴν Κοπτικὴν σημεία ἀνελίξεως ἢ καταπτώσεως, διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, ὁπότε καὶ μεταφράσεις ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἐπιχειρεῖ καὶ πνευματικὴν ἀναγέννησιν ἀξιοσημεῖων ἐπιτυγχάνει καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς μὴ μέχρι τότε ἐπιστραφέντας ἀναλαμβάνει καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν καλλιέργειαν τοῦ ἔθνους εὐδοκιμεῖ.

Δὲν ἦτο δυνατόν ὅμως ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, ἡ διὰ κυριαρχικῆς διαθέσεως πανταχοῦ εἰσβάλλουσα καὶ ἀπὸ αἰῶνων τὴν ἐπικράτησιν ἐπὶ πάσης πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως ὀρεγομένη, νὰ ἀφήσῃ ἀνικανοποίητον τὴν βουλιμίαν αὐτῆς, ὅπως καὶ εἰς Ἀθησινίαν θέσῃ προγεφύρωμα. Πράγματι, τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἔρχονται ἐκ Πορτογαλλίας Ἰησουῖται μοναχοὶ καὶ πεισματωδῶς ἐργάζονται διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθησινῶν εἰς τὸν Πάππαν. Ἐπιτυγχάνουν δέ, ὥστε ἡ βασίλισσα Σέβνα-Ἐλένη νὰ δηλώσῃ πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὸν Ποντίφικα τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ 1508—1540. Πλὴν τόσα ἦσαν τὰ σφάλματα καὶ τόσοι οἱ βίαιοι τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων οἱ τῆς Ρώμης ἐπεζήτησαν νὰ ἀλλάξουν τὰ κρατοῦντα καὶ νὰ ἐπιβληθῶν, ὥστε ὁ βασιλεὺς Κολάδεβιν, ἐκφράζων καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ λαοῦ του, ἀπετίναξε τὸν ἀπεχθὴ ζυγὸν των. Βεβαίως ἡ Ρώμη ἐξηκολούθει καὶ μετὰ ταῦτα τὰς προσπάθειάς της ἐπὶ πολὺς δεκαετηρίδας, ἀλλὰ αἱ ἐπιτυχίαι αὐτῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι σταθεραὶ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξεφυλίζοντο.

Ἐκτοτε ἡ Ἀθησινιακὴ Ἐκκλησία ἀπέδειξε πολλὴν συμπάθειαν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Πολλοὶ μάλιστα ἐκ τῶν πιστῶν τῆς προσήλθον εἰς αὐτήν. Ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς τοὺς δεσμοὺς τούτους ἐκαλλιέργησεν ἔτι περισσότερον καὶ ἐπέτυχε τὴν ἔκ-

δοσιν διατάγματος παρὰ τοῦ βασιλέως Μελίκ Σακάτ, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθησῖνοι θὰ προσήρχοντο εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὑπάρχουν ἐπιστολαὶ Ἀθησινῶν βασιλέων διὰ τῶν ὁποίων ὁμολογεῖται ἡ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μας προέλευσις τῆς Ἐκκλησίας των καὶ στενὸς φιλικὸς δεσμὸς μεταξύ τῶν δύο. Περὶ τῆς τονώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Ἀθησινίᾳ εἰργάσθησαν καὶ οἱ Ρῶσοι.

Προκειμένου περὶ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθησινῶν καὶ τῶν διοικητικῶν των πραγμάτων ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἱστορίας παρατηρεῖται μεγάλη δυσχέρεια πληροφοριακῇ καὶ τοῦτο διότι ἐλλείπουν κωδικοποιημένα πρακτικὰ καὶ ὑπάρχει σπάνιος σχετικῶν συγγραμμάτων καὶ δὴ πηγαίων. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Ἀθησῖνοι ἔχουν τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας καὶ παραδέχονται μόνον τὰς τρεῖς πρώτας Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Καίτοι ὅμως ἔχουν τὸ Σύμβολον τοῦτο, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἄρθρων του ἐκφεύγουν τῆς ὀρθῆς γραμμῆς. Δογματικῶς ἔν τισι ἀκολουθοῦν τὴν αἵρεσιν τοῦ Εὐτυχοῦς. Εἰς τὰς ἐσχολογικὰς δοξασίας των παραδέχονται, ὅτι μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς γενικῆς κρίσεως αἱ μὲν ψυχαὶ τῶν δικαίων τάσσονται ἐν τῷ ἐπιγεῖῳ Παραδείσῳ, αἱ δὲ τῶν ἁμαρτωλῶν περιπλανῶνται ἀνὰ τοὺς διαφόρους ἐπιγεῖους τόπους καὶ ἰδιαιτέρως ἀνὰ τὰς θαλάσσας. Κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν παρ' Αὐτοῦ κρίσιν οἱ μὲν δίκαιοι θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ θὰ καταδικασθοῦν διὰ τοῦ Ἄδου, πλὴν αἱ βάσανοι των ἐκεῖ δὲν θὰ εἶναι αἰώνιοι. Εἰς τὸν Κανόνα τῆς Καινῆς Διαθήκης περιλαμβάνουν καὶ βιβλία τοῦ Κλήμεντος. Παραδέχονται ἐπτὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα τελοῦν ποικιλοτρόπως καὶ μᾶλλον συμφῶνως πρὸς τὸ Κοπτικὸν τελετουργικόν. Τὴν ἐξομολόγησιν περιορίζουν εἰς τοὺς ἄνω τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ τοῦτο διότι πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπόκειται εἰς κατάκρισιν πρὸ τοῦ ἔτους αὐτοῦ. Τὸν γάμον ἀπεγύμνωσαν τῆς μυστηριακῆς του μορφῆς καταθιβάσαντες τοῦτον εἰς τὴν θέσιν ἀπλῶς ἐνὸς πολιτικοῦ συμβολαίου. Ἡ πολυγαμία ἐπιτρέπεται εἰς τὸν βασιλέα, ἂν καὶ φαίνεται ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο δὲν χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ παρόντος βασιλέως. Καὶ εἰς τὰ ἄλλα μυστήρια παρατηροῦνται διαφοραὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑφ' ἡμῶν τελούμενα. Τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον τελεῖται πρὸς θεραπείαν ἀσθενῶν. Τὸ Χρίσμα συγγέεται πρὸς τὴν ἐπάλειψιν τοῦ βαπτιζομένου δι' ἐλαίου.

Ἦθελήσαμεν εἰς τὴν πρόχειρον ταύτην μελέτην νὰ δώσωμεν μίαν συνοπτικὴν καὶ ἀκροθιγὴ εἰκόνα τῆς Ἀθησινιακῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς δογματικῆς αὐτῆς διδασκαλίας. Μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ σήμερον ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει ἀγαθὰς σχέσεις. Εὐσεβεῖς νέοι ἀνήκοντες εἰς ταύτην καὶ λόγῳ τῆς συγγενοῦς πρὸς ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς νοοτροπίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ Ὁρθοδοξία, ἔδειξαν προθυμίαν νὰ σπουδάσουν καὶ νὰ καταρτισθοῦν εἰς τὰς ἡμετέρας Θεολογικὰς Σχολὰς τῆς Χάλκης καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Τοιοῦτοι φοιτηταί, καὶ μάλιστα ἱκανοὶ τὸν ἀριθμόν, ἤδη σπουδάζουν καὶ βαπτίζονται εἰς τὰ

νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ ἀποτελέσουν ἴσως αὔριον κρίκους ἔτι στενωτέρους ἐπαφῶν, αἱ ὁποῖαι ἴσως, ἂν ἡ Θεία Πρόνοια θελήσῃ, καταλήξουν εἰς ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον προσευχόμεθα καὶ τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν εὐγενὲς καὶ ἅγιον νὰ ἐλπίζωμεν. Καὶ τοῦτο θὰ εἶναι ἐντὸς τῶν πλαισίων διὰ τὰ ὁποῖα ἐν αὐταπαρνήσει εἰργάσθη ἡ Ἐκκλησία μας ἐπὶ τόσους καὶ τόσους αἰῶνας.

† Ὁ Τροπαίου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ

ΤΟ ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 314ης Σελίδος)

τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου ὁνείρου του νὰ ἴδῃ τὰς διαφόρους Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας συνεργαζομένας καὶ συγκεντρωμένας.

Ὁ Συνορθόδοξος κ. Τσάρλς Μαλίκ, Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὅστις, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κάτω ἀπὸ μίαν στέγην», ἐτόνισεν ὅτι τὸ Ἰδρυμα τοῦτο, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ προορισμοῦ του, δηλαδὴ διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ διεσκορπισμένα πρόβτα τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἔχει ἀνάγκην αὐθεντίας, ἐνότητος πνεύματος καὶ Παραδόσεως.

Ὁ Μεθοδιστὴς Αἰδεσ. Ράλφ Σόκμαν ἐχαρκτήρισε τὸ Διεκκλησιαστικὸν Κέντρον ὡς Ἀκρόπολιν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος θὰ δύναται νὰ ἐπωφελῇται ἀπὸ ὅλους.

Ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ, δεικνύων τὸν λίθον τοῦ βήματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἶπεν: «Ὁ ἀκρογωνιαίος αὐτὸς λίθος συμβολίζει τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον τῆς πίστεώς μας, τὴν ἀλήθειαν, ἣτις μᾶς ἐλευθερώνει». Καὶ συνεχίζων, ἐτόνισε τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδομεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν, πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν, τῆς ὁποίας μνημεῖον αἰώνιον θὰ εἶναι τὸ ἀνεγερθὲν τοῦτο κτίριον.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Νύσσης Κοσ Γερμανὸς ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι προσφώνησιν: «Ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου παραδίδω τὸν πολῦτιμον τοῦτον λίθον, προερχόμενον ἐκ τῆς Ἀγορᾶς τῆς Κορίνθου, ὅπου ἤχθη ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ἵνα δικασθῇ, διότι ἐλάτρευε τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Εὐχομαι ὅπως τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦτο οἰκοδόμημα ἐμποτισθῇ ἀπὸ τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, καὶ ἀποδίδῃ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν εὐσεβῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ συμπαθῆς τῆς εἰρηνοφίλου ἀνθρωπότητος».

Ἄν καὶ ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν μελῶν τοῦ ἱδρυσαντος τοῦ Κέντρον τοῦτο Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ Προτεσταντικὰς Ὁμολογίας, αἵτινες δὲν ἀποδέχονται τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐν τούτοις ὁ καθαγιασμός καὶ ἡ ὅλη τελετή, διὰ τῆς καταθέσεως τῆς πλακὸς καὶ διαφόρων ἄλλων ἱερῶν ἀντικειμένων εἰς τὰ θεμέλια τοῦ κτιρίου, ἐγένοντο σύμφωνα μὲ τὴν Χριστιανικὴν Παράδοσιν. Ἰσως καὶ τοῦτο νὰ εἶναι μία λανθάνουσα ἐνδειξις, ὅτι τότε μόνον θὰ εὐοδωθῇ ὁ πράγματι ἱερὸς σκοπὸς τοῦ Διεκκλησιαστικοῦ τούτου Κέντρον, ὅταν τοῦτο πνευματικῶς στηριχθῇ εἰς τὰς δύο βάσεις τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ ἐμπνέεται καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ ἀπὸ τὴν Ἱ. Παράδοσιν.

Β. Γ. Β.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΑΙ Η ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Υπό τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
Διευθυντοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ τῆς χώρας, πειθαρχώντας στήν παράδοση καὶ στὶς ἀρχές τῆς ἀνώτερης παιδείας καὶ πιεζόμενα συγχρόνως ἀπὸ τὶς συγκεκριμένες ἀνάγκες γιὰ τὴν ὁλοένα καὶ βαθύτερη ἐρευνα καὶ σπουδὴ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν φαινομένων, στρέφονται μὲ ἐντεινόμενη τὴν προσοχὴ πρὸς τὴν γνῶση καὶ τὴν προβολὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖες ἐγεννήθηκαν καὶ ἐμέστωσαν στὸν ἑλληνικὸ χῶρο καὶ χρόνο.

Πράγματι ἡ στροφὴ πρὸς τὰ ἀνθρωπιστικὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἶναι ἤδη τόσο ἐκδηλη, ὅσο καὶ ὑποσχετική. Ὅσοι παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τὶς ἀναζητήσεις καὶ τοὺς προσανατολισμούς, οἱ ὁποῖοι σημειώνονται στὰ πλαίσια τῆς ἀκαδημαϊκῆς ζωῆς, δὲν ἀργοῦν νὰ ἀντιληφθοῦν πόσο ἔντονος εἶναι ὁ δημιουργικὸς ἱστορισμὸς καὶ πόσο ἐπίζηλη ἀποβαίνει ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ θέσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σὲ ὅλες τοὺς ἐκφάνσεις σὰν πηγὴ ἐμπνεύσεων, γνώσεων καὶ δυνάμεων.

Τὸ πολιτιστικὸ αὐτὸ κίνημα στὰ πλαίσια τῆς ἀκαδημαϊκῆς ζωῆς θὰ προχωρῇ προφανῶς στὸ ἐξῆς, ἐντεινόμενο καὶ σὲ βάθος καὶ σὲ ἔκταση καὶ δὲ θὰ ἀργήσῃ ἴσως νὰ ξεπεράσῃ σὲ ἀπόδοση καὶ σὲ ἐπιτεύγματα ἀνάλογα κινήματα στὶς προηγμένες χώρες τῆς Εὐρώπης. Οἱ λόγοι εἶναι σαφεῖς. Ἡ χώρα αὐτὴ ἐπέρρασε, κάτω ἀπὸ μιὰ ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα, στὴν ἡγεσία τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Ὁ σημερινὸς τῆς ρόλος στὸ προσκήνιο τῆς σύγχρονης ἱστορίας εἶναι ρόλος πρωταγωνιστοῦ. Οἱ ὑπεύθυνοι παράγοντες, οἱ ὁποῖοι καθορίζουν τοὺς προσανατολισμούς τῆς, ἔχουν πεισθῇ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς στὸ νέο τῆς ρόλο δὲ θὰ ἐξασφαλισθῇ μόνο μὲ τὴν ὕλική δύναμη, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ μόνη τὴν τεχνολογία. Θὰ ἐξαρτηθῇ, κατὰ κύριο λόγο, ἀπὸ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀνθεκτικότητα τοῦ ἰδεολογικοῦ ὅπλισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἐξοικείωση τῶν πολιτῶν τῆς μὲ τὶς μεγάλες ἀνθρωπιστικές, ἠθικές καὶ αἰσθητικὲς ἀξίες καὶ ἀπὸ τὴν συνειδητὴ καὶ ὁμαδικὴ ἀπόφαση νὰ κρατηθοῦν οἱ ἀξίες αὐτὲς σὲ κίνηση καὶ σὲ δράση.

Οἱ μεγάλες αὐτὲς ἀξίες, οἱ ὁποῖες ταιριάζουν στὰ ἐλεύθερα ἄτομα καὶ στὶς ἐλεύθερες κοινωνίες, ἔχουν τὶς ρίζες των, ὅπως εἶναι γνωστὸ, στὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐκίνησαν γιὰ νὰ φτάσουν χάρις στὶς πολιτιστικὲς μεταστάσεις στὴ χώρα αὐτὴ καὶ νὰ ἐνσωματωθοῦν μὲ τόση διορατικότητα στὸ συνταγματικό τῆς χάρτη, στὸ πρῶτο δημοκρατικὸ σύνταγμα μετὰ τὴν Ἀθήνα.

Ὅσο πιὸ πολὺ συνειδητοποιοῦνται τὰ δεδομένα αὐτά, τόσο πιὸ πολὺ μελετᾶται ὁ ἑλληνικὸς κόσμος σὲ ὅλο του τὸ κάλλος καὶ τὴ δύναμη καὶ τόσο πιὸ ἀποφασιστικὸς ἀποβαίνει ὁ ρόλος τῶν πανεπιστημίων

σὰν τῶν κυρίων ἐργαστηρίων τοῦ γνωστικοῦ καὶ ἰδεολογικοῦ ἐξοπλισμοῦ.

Στὸν ὑπεύθυνο αὐτὸ ρόλο, ὅπως ἐλέχθη, τὰ πανεπιστήμια προσπαθοῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν κατὰ τὸ θετικώτερο τρόπο. Τὰ μεγαλύτερα μάλιστα κέντρα παιδείας καὶ κυρίως ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ ἀκαδημαϊκὴ ζωὴ καὶ προσφορὰ συμπίπτουν σχεδὸν μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὴν πρόοδο τῆς χώρας, ἐνεργοῦν μὲ διαρκῶς αὐξανόμενη τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐτσι ἡ Ἑλλάδα ἐξασφάλισε ἤδη καὶ θὰ διατηρῇ μόνιμη καὶ ἐξέχουσα τὴ θέσῃ τῆς στὰ προγράμματα σπουδῶν γιὰ νὰ διδάσκῃ, νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ καθοδηγῇ τὴ νέα ἡγετική τάξη, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ θυμίζῃ ἀπὸ τὴν ἀκαδημαϊκὴ ἔδρα στοὺς Ἀμερικανοὺς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τὶς πολιτιστικὲς τῶν εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις.

Συνειδητοποίησε ἄραγε ἡ ὁμάδα μας τὴν ἀξία τῆς ἀνώτερης παιδείας καὶ εἰδικώτερα τὶς εὐκαιρίες καὶ τὶς δυνατότητες ποὺ τῆς παρέχουν τὰ πανεπιστήμια τῆς χώρας γιὰ νὰ ἐκφραστῇ ὑπεύθυνα καὶ σοβαρὰ σὰν ὁ φυσικώτερος ἴσως φορεὺς τῆς δυναμογόνου ἑλληνικῆς παραδόσεως;

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὕστερήσαμε στὸν τομέα αὐτόν. Ὑστερήσαμε ὅμως διότι ἡ ὁμάδα μας ἦταν νέα καὶ ἡ σύνθεσή τῆς δὲν ἐπέτρεπε πετάγματα. Τὸ πρῶτο καὶ κύριο μέλημά τῆς ἦταν ἡ βασικὴ ἑλληνικὴ παιδεία. Οἱ συνθετώτερες πολιτιστικὲς ἐπιδόσεις ἦσαν θέμα μεγαλύτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῆς. Σήμερα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν ριζικά. Οἱ εὐνοϊκοὶ μετασχηματισμοὶ στὴ ζωὴ τῆς εἶναι ἔκδηλοι. Ἡ οἰκονομικὴ τῆς προσαρμογὴ εἶναι σχεδὸν καθολικὴ. Ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς ξεπηδοῦν καθημερινὰ νέοι, οἱ ὁποῖοι κινοῦνται ἄνετα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῶν ἐνασχολήσεων τῆς χώρας. Ἡ συνειδητὴ τῆς πολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῆς προβάλλεται ἐντονώτερα καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἑλληνικῆς παιδείας εὐρύνεται.

Κάτω ἀπὸ τὰ δεδομένα αὐτά ἡ προγραμματισμένη συμμετοχὴ μας στὴν ἀκαδημαϊκὴ σπουδὴ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ γίνεται στὰ πανεπιστήμια, εἶναι καὶ δυνατὴ καὶ ἐπιβεβλημένη. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὶς παρεχόμενες εὐκαιρίες, νὰ πρωτοστατήσωμε στὴν ἱδρυση ἐδρῶν ἑλληνικῶν μελετῶν, νὰ παρωθήσωμε τοὺς νέους μας πρὸς τὶς μελέτες αὐτές, νὰ δώσωμε ἐπιχορηγήσεις σὰν ἄτομα καὶ σὰν ὀργανώσεις, νὰ κάνωμε τὴ χώρα νὰ μᾶς νοιώσῃ σὰν προνομιακὴ καὶ σὰν ὑπεύθυνη ὁμάδα. Φυσικὰ αὐτὸ ποὺ εἶναι Ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴν καθαρὰ πνευματικὴ ἀποψη, εἶναι συγχρόνως καὶ Ἀμερικανικὸ. Ἐτσι κα-
νένα κέντρο παιδείας δὲν ἀναμένει ἀποκλειστικὰ τὴ δική μας συνδρομὴ γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν προγονικὴ μας κληρονομιά. Πάντως, τὸ περιθώριο γιὰ τὴ δική μας προσφορὰ δὲν εἶναι

(Συνέχεια εἰς τὴν 322αν σελίδα)

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Υπό τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΤΙΤΟΥ ΣΥΛΛΙΓΑΡΔΑΚΗ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ διέρχεται αίσθητὴν κρίσιν, πού μαστίζει τὴν σύγχρονον κοινωνίαν μας. Ἡ οἰκογένεια εἶναι κύτταρον ζωτικὸν τοῦ μεγάλου σώματος πού λέγεται Κοινωνία. Ἡ οἰκογένεια εἶναι ρίζα βασικὴ τοῦ μεγάλου δένδρου πού λέγεται Ἀνθρωπισμός. Ἀλφάθητον εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ μεγάλου σχολείου πού λέγεται Πολιτισμός. Ἀλλὰ καὶ ζύμη τοῦ θεοῦ φυράματος πού λέγεται Χριστιανισμός. Κοινὴ λοιπὸν κατεύθυνσις. Κοινὴ πορεία. Κοινὰ προβλήματα.

Υπάρχουν γύρω μας χιλιάδες, ἴσως ἑκατομμύρια, νέων ἀνθρώπων πού ἀγνοοῦν τὰς εὐλογίας τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ἀληθὲς χριστιανικὸν σπῖτι εἶναι γνωστὸν ὡς καταφύγιον εἰρήνης, λιμάνι σωτηρίας, πρότυπον ἀγάπης. Καὶ ἐρωτῶμεν: Ὑπάρχουν τέτοια πολλὰ σπῖτια σήμερον;

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπαντήσωμεν συναντῶμεν τὴν κρίσιν. Τὴν κρίσιν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ αἶτημα τῆς ἐποχῆς μας. Εἰδήμονες συγγραφεῖς, ἐνθουσιῶδεις ποιηταί, ἔμπειροι πολιτικοί, δυναμικοὶ φιλόσοφοι καὶ καλλιτέχναι ἀνέλυσαν διαφοροτρόπως καὶ ἀπήντησαν ποικιλοτρόπως στὸ ζωτικὸ αὐτὸ πρόβλημα. Πορίσματα ἀνάμικτα ἔδωσαν. Θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ μαζί. Ἐπίλυσιν ὅμως ἔχομεν ἐν προκειμένῳ ἢ σύγχυσιν;

Ἀσφαλῶς ἡ φωνὴ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ὀφείλει νὰ ὑψωθῇ. Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ἐνεπιστεῦθη τὴν προκήρυξιν τῆς Ἀληθείας. Μάλιστα! Ὁ γάμος κατὰγεται ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ποιητὴς ἐνὸς ἐκάστου φυσικοῦ νόμου. Ἐκεῖνος ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἡ ἔννομος συζυγία νὰ θεωρῇται εὐλογία, ἐπιδαφιευομένη ἀπὸ τὸ δημιουργικὸ χέρι Του.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὸν θρησκευτικὸν χαρακτήρα τοῦ γάμου. Διὸ καὶ «δ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω». (Ματθ. 19, 6). Ἡ ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ, ἄλλωστε, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ γαμήλιος δεσμός τῆς κάθε φυλῆς καὶ ἐποχῆς ἦτο θρησκευτικὴ πράξις. Θρησκευτικὴ τελετὴ. Εἶναι λοιπὸν τόσον συνδεδεμένος ὁ γάμος μὲ τὴν θρησκείαν, ὥστε ἡ ὑγιὴς καὶ ἔννομος συζυγία νὰ ἐπιζητῇ ἰδιαίτερως τὴν Θεϊάν συναντίληψιν καὶ συμπαράστασιν.

Προσέτι, ἡ οἰκογένεια ἀπετέλεσε κάποιον ἡθικοθρησκευτικὸν θεσμόν διὰ μέσου τῶν ἐπὶ μέρους προβλημάτων της. Κατὰ τὴν Χριστιανικὴν ἀντίληψιν, ἡ Θεία Πρόνοια ἠλόγησε τὴν οἰκογένειαν ὡς μικρὰν ἀκρόπολιν, πού μέσα στὸ εἰρηνικόν της περιβάλλον ὁ νέος ἄνθρωπος ἔρχεται καὶ γνωρίζει τὸν κόσμον καὶ ἀναπτύσσεται σωματικῶς καὶ πνευματικῶς μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς εὐκολίας τῆς ὀριμότητος. Καὶ ἔτσι γίνεται ἡ οἰκογένεια ὁ ἱερὸς χώρος ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ μία γενεὰ παραδίδει στὰ χέρια τῆς ἄλλης τὴν δαδα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἤναψε τότε κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καὶ τὴν ὁποῖαν μόνον ἡ δυνατὴ βροντὴ τῆς Μελλούσης Κρίσεως θὰ σθύσῃ καὶ ἐξουθενώσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πλάστης συνέδεσε τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ζεῦγος στὸν οἰκογενειακὸν δεσμόν, ἡ οἰκογένεια ἔκτατε εἶναι τῆς ἀνθρωπότητος ὁ ἀρχαιότερος καὶ τὰ μάλιστα βασικὸς συνασπισμός. Ἀλλ' ἐὰν τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου συμπίπτει στὴν οἰκογένειαν, τότε ἀντιλαμβανόμεθα τὸ φλογερὸν συναίσθημα τῆς ἀδημονούσης εὐθύνης, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστιανισμὸς περιφρουρεῖ ἐπαγρύπνως τὸ ἄρραγές θεμέλιον τῆς οἰκογενείας. Τοῦτο δὲ ἐπεξηγεῖ καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν οἰκογένειαν, οὐχὶ τόσον διὰ τὰς ἐπιγείους ἐπιδιώξεις της, ὅσον διὰ τὰς πνευματικὰς τοιαύτας.

Ἐδῶ κάτω στὴ γῇ ἀρχίζουν τὰ πάντα. Ἐκεῖ ἐπάνω στὸν οὐρανὸ τελειώνουν. Ἡ κάθε ἀνθρώπινος ζωὴ ἀνθίζει στὴ γῇ, ἀλλ' ἡ καρποφορία της ἀναμένεται στὸν οὐρανόν. Ἐπομένως ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι μόνον πηγὴ τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἀλλὰ πηγὴ καὶ τῆς αἰωνίου τοιαύτης. Ἐκεῖ εἶναι ὁ τόπος κατακτήσεως. Ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος ἐργασίας. Ἰδοὺ τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ περιφρουρῇ καὶ κατευθύνῃ τὴν οἰκογένειαν. Διότι ἡ οἰκογένεια εἶναι ἀπαραίτητος ὄχι μόνον διὰ τὴν Κοινωνίαν, τὸ Ἔθνος, τὸ Κράτος, ἀλλὰ πρωτίστως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ὁ Κλῆρος, ἀλλὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν πιστῶν ὁπαδῶν της πού προέρχονται ἀπὸ τὶς οἰκογένειες. Ποιμένες, λοιπόν, καὶ ποιμνιον συναποτελοῦν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ νίκη ἡ ἦττα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως ἢ ἀδυναμίας, τῆς πληρότητος ἢ κενότητος τῶν Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν της. Ἐλλειψις πίστεως καὶ λευκῆς ἠθικῆς προδιαγράφουν Ἐκκλησίαν ἄρρωστον καὶ ἀναιμικὴν. Ἀντιθέτως, ἔχομεν Ἐκκλησίαν χαριτωμένην, δυναμικὴν. Ἡ Ἐκκλησία, ὅθεν, δὲν μένει ἀδιάφορος πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς ζωῆς τῶν ὁπαδῶν της. Ἡ τύχη της συνεπάγεται τὴν τύχην τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Διὰ τοῦτο σήμερον, περισσότερον πάσης ἄλλης ἐποχῆς, ἡ Ἐκκλησία μας στρέφει τὴν προσοχὴν της στὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ πλεόν προσφιλὲς ἡθικοθρησκευτικόν της θέμα. Δὲν ἀγνοοῦμεν τὸν ὑποὺλον πόλεμον πού ὑπονομεύει τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν, ἀπὸ τὰ ἐπὶ μέρους ρεύματα τῶν ἀντιθρησκευτικῶν κινήματων. Ὁμολογοῦμεν, μάλιστα, ὅτι ὁ δεῦτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ἔσεισεν ἐκ θεμελίων τὴν Χριστιανικὴν μορφήν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔφερεν ἐκτροχιασμόν οὐχὶ εἰς τοὺς δρόμους, ἢ στὴν δημοσίαν ζωὴν, ἢ στὴν βουλήν, ἀλλὰ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἐνθουσιωδῶς διακηρύττομεν: Ὅσοι δήποτε διωγμοί, προδοσίαι καὶ συμφοραὶ καὶ ἂν προσεγγίσουν τὸ Βασίλειον τοῦ Ναζωραίου, θὰ συντριβοῦν καὶ ἀπολακτισθοῦν, ἐφ' ὅσον καὶ μόνον ὑπάρχουν ἔνθερμοι οἰκογένειαι πού φιλοξενοῦν τὸν Χριστὸν εἰς τὸ σεμνὸν ἁγιαστήριον τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς των.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑΣ

Υπό του Πανοσ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass.

Β'.

Ξ ΟΣΩΝ ἀνεπτύξαμεν εἰς τὸ Α'. μέρος τῆς παρούσης μελέτης, ὁ ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας παρουσιάζεται σήμερον ὡς τρομακτικὸν ἠθικόν, κοινωνικὸν καὶ ἔθνικόν φαινόμενον τῆς συγχρόνου ζωῆς ἀνὰ τὸν κόσμον. Εἶναι τρομακτικὸν ἐξ ἐπόψεως τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς ὑγείας τῶν ἐγγάμων γυναικῶν, ἐξ ἐπόψεως κοινωνικῆς, διότι προδίδει θλιβεράν κατὰπτωσιν τοῦ ὑγιοῦς πνεύματος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἐξ ἐπόψεως ἔθνικῆς, διότι ἀποκαλύπτει τὸν μέγαν κίνδυνον ἔθνικοῦ ἐκφυλισμοῦ, ἐξ ἐπόψεως θρησκευτικῆς, διότι κατεξευτελίζεται ὁ ἱερὸς θεσμὸς τοῦ γάμου, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἔνδειξιν ἐξασθενίσσεως τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως.

Εὐλόγως λοιπὸν διάσημος Γάλλος καθηγητὴς τῆς Οἰκογενειακῆς Κοινωνιολογίας συμπεραίνει, ὅτι ἀπὸ τὸν διαδιδόμενον ἔλεγχον τῶν γεννήσεων, θὰ ἔχωμεν αὐξήσιν τῶν πρὸ τοῦ γάμου σεξουαλιστικῶν σχέσεων, καθὼς τοιοῦτο κύμα διαφθορᾶς παρουσιάζεται εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἅψ' ὅτου ἐθεσπίσθη ὡς νόμιμος ὁ ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας. Θὰ ἔχωμεν πιθανῶς ἐγκαθίδρυσιν τοῦ «γάμου ὑπὸ δοκιμὴν», γενίκευσιν τῆς «μικρᾶς οἰκογενείας». Ἡ θεωρία τοῦ «παιδιοῦ κατὰ βούλησιν» ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ κανενὸς παιδιοῦ. Ποιὸς δὲ θὰ τὸ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ τακτικὴ αὕτη κάμνει τὴν οἰκογένειαν εὐτυχεστέραν καὶ τὸν πολιτισμὸν ὑγιέστερον; Κατὰ στατιστικὴν παρατήρησιν, 70% ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν διαζυγίων τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, εἶναι μεταξὺ ζευγῶν ποὺ δὲν ἀπέκτησαν παιδιά. Ὁρθότατα λοιπὸν παρατηρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι τὰ παιδιά ἀποτελοῦν τὸν φυσικὸν σύνδεσμον μεταξὺ τῶν συζύγων, διὰ τοῦτο, λέγει, οἱ ἄτεκνοι γάμοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διαλύονται. Ἐξ ἄλλου, ἡ οἰκογένεια, λέγει ὁ Toth, εἶναι ὁ ἱερὸς τόπος ὅπου ἡ μία γενεὰ παραδίδει εἰς χεῖρας τῆς ἄλλης τὸν πυρσὸν τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Δημιουργὸς ἤναψε τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν μετέδιδεν εἰς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον «πνοὴν ζωῆς». Ἐπομένως ὁ γάμος ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡ ὁποία εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἀρχίζει καὶ ἐξελισσεται.

* * *

Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν ἐνδιαφερομένη καὶ μεριμνῶσα τόσο διὰ τὴν εὐλάβειαν τῶν τέκνων τῆς πρὸς τὰ Μυστήριά της, ὅσον καὶ διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν πολιτῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, κατακρίνει τὸν ἔλεγχον τῆς τεκνογονίας, ἐξ ἐπόψεως μὲν θρησκευτικῆς, διότι ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἐπόψεως δὲ κοινωνικῆς, διότι καταστρέφει τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἔννοιαν καὶ σκοπιμότητα τοῦ γάμου. Ὅ,τι προσβάλλει τὸν γάμον, θίγει τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας. Ὅ,τι διασεῖ τὴν οἰκογένειαν, κλονίζει αὐτὰ

ταῦτα τὰ θεμέλια τῆς Κοινωνίας, τῆς Πολιτείας, τοῦ ἔθνους.

Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον, ὁ ἀείμνηστος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Θεόδωρος Ροῦσβελτ, εἰς διαγγελμὰ του πρὸς τὸ Κογκρέσσον ἔγραψεν, ὅτι «ἡ θεληματικὴ στέρωσις ἀπὸ μὲν τῆς ἐπόψεως τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς εἶναι ἡ μόνη ἁμαρτία, διὰ τὴν ὁποῖαν ποινὴ εἶναι ὁ θάνατος, ὁ φυσικὸς θάνατος, ἁμαρτία, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ὑπάρχει πληρωμὴ καὶ ἀντιστήκωμα. Εἰς τὸν σημερινὸν πολιτισμὸν ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶναι ὅτι ὁ γάμος χρεωκοπεῖ εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἀρκετῶν παιδιῶν». (G. F. McCleary, *Race Suicide?*, 1945, pp. 5, 6).

Κρίνεται λοιπὸν ὁ ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας ὡς πρᾶξις ἐγκληματικὴ καὶ κατὰ τοῦ ἔθνους, διότι τοῦτο ἐξασθενεῖ μὲν λόγῳ τῆς ἐλαττώσεως τῶν γεννήσεων, ἀλλὰ καὶ διατρέχει πραγματικὸν κίνδυνον ἐκφυλισμοῦ, λόγῳ τῆς καταστροφῆς τοῦ δημιουργικοῦ χαρακτῆρος τόσο τοῦ γάμου, ὅσον καὶ τῆς οἰκογενείας. Διότι εἰς τὴν οἰκογένειαν, κατὰ τὸν κοινωνιολόγον Knudson, μανθάνομεν τὰ πρῶτα καὶ τὰ καλλίτερα μαθήματα τῆς ὑπακοῆς, τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τῆς εὐσυνειδησίας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς αὐτοκυριαρχίας, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἀγνότητος καὶ ὅλων τῶν ἀρετῶν ἐκείνων ποὺ δημιουργοῦν τὸν τέλειον ἄνθρωπον καὶ τὸν πειθαρχικὸν πολίτην τῆς Πατρίδος.

* * *

Ὁ ἔλεγχος λοιπὸν τῆς τεκνογονίας ἐδημιούργησε πολὺπλοκον κοινωνικὸν πρόβλημα. Ἡ Ἀμερικὴ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἔξῃ μητέρας, αἱ ὁποῖαι νὰ γεννοῦν καὶ νὰ ἀνατρέφουν τοὺς πολίτας τῆς. Ἀποδεικνύεται δὲ ὁ φόβος αὐτὸς ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν περιορισμὸν τῶν γεννήσεων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ὀφθαλμοφανῇ ἔλλειψιν ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ δίδουν εἰς τὰ παιδιά των ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι τεκνογοῦν. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ τρομακτικὸς ἀριθμὸς τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος ἐπισήμως. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφθασε κατὰ τὸ 1955 εἰς 500,000, προβλέπεται δὲ στατιστικῶς ὅτι ἐντὸς ὀκταετίας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 1,000,000! Ἐνα ἑκατομμύριον ἐγκληματικῶν παιδιῶν τὸ ἔτος σημαίνει τελείαν κατάπτωσιν τῆς οἰκογενείας, λόγῳ τοῦ κατεξευτελισμοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου. Ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτὸς ἀποκορυφώνεται σήμερον ἀπὸ τὸν ἐπάρατον αὐτὸν Νεο-Μαλθουσιανισμόν. Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῶν τραγικῶν τούτων ἀριθμῶν, ἄς προστεθῇ καὶ ἓνας ἀκόμη, ὅτι κατ' ἔτος, κατὰ μέσον ὄρον, γεννῶνται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, περισσότερα ἀπὸ τὰ 130,000 παιδιά. Αὐτὰ δὲ προστίθενται εἰς τὰς ἀνυπολογίστους χιλιάδας τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων παιδιῶν, ποὺ γίνονται θύματα τοῦ χωρισμοῦ τῶν γονέων των.

Κατὰ ταῦτα, ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας σημαίνει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν θεληματικὸν περιορισμὸν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκυμοσύνης διὰ τεχνικῶν καὶ χημικῶν μέσων. Ἐκαστος δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν ἔκτασιν τῶν κινδύνων, οἱ ὅποιοι προέρχονται ἀπὸ τὴν διάδοσιν τοῦ ὀλεθρίου τούτου κακοῦ. Αὐτὸ προσεπαθήσαμεν νὰ παρουσιάσωμεν μὲ τὴν σύντομον αὐτὴν δημογραφικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξέτασιν τοῦ προβλήματος, καθὼς τὸ ἔχει δημιουργήσῃ ὁ τόσον διαδεδομένος ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας.

* * *

Πολλοί, πλείστοι ἀπευθύνουν τὴν ἐρώτησιν, ἂν ἐπιτρέπεται ἢ δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας. Τὴν ἀπάντησιν, τὴν θετικὴν καὶ κατηγορηματικὴν, εἶναι δυνατόν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους μόνῃ ἡ ὑγιὲς θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ τῶν συνειδήσις. Ἄς μὴ λησμονοῦν ὅσοι ἐρωτοῦν, ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ γάμος εἶναι «Μυστήριον Μέγα», ὑπόθεσις τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ καθαγιασμὸς τοῦ συζυγικοῦ βίου διὰ μίαν ισόθιον συμβίωσιν, διὰ τὴν δημιουργίαν οἰκογενείας καὶ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων. Ἄς μὴ λησμονοῦν ἐπίσης ὅτι καὶ διὰ τὸ Ἔθνος ὁ γάμος εἶναι βασικὸς κοινωνικὸς θεσμός, αἱ δὲ φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἐκ τούτου διὰ τοὺς συζύγους, ἀποτελοῦν τὴν θεμελιώδη προϋπόθεσιν τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀκμῆς τοῦ Ἔθνους.

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1959

τοῦ

ARGUS ASSOCIATES

517 New Jersey Ave., N.W., Washington, D.C.

Περιέχει, ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ: Πλήρης Ἑορολόγιον, Κανόνιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Ἀπευθυνθεῖτε εἰς τὴν ἀνωτέρω διεύθυνσιν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ Καταστήματα.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ. Μέσα στὰ ζεστὰ σπίτια μας, ἄς θυμηθοῦμε καὶ τοὺς τρέμοντας ἀπὸ τὸ ψύχος ἀδελφούς μας. Στείλατε ἐνδύματα κ.λ.π. Greek Home for the Aged, 3 Lehman Terrace, Yonkers, N. Y.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΟΥ: Δάνεισε εἰς τὸν Θεόν. Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει Θεῷ. Θὰ λάβῃς τόκον ἀσυγκρίτως πολυτιμότερον: Τὴν σωτηρίαν σου!

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 319ης σελίδος)

στενὸν. Εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι πολλὰ κέντρα παιδείας, ὅταν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Ἑλλάδα, σταματοῦν στὰ μεγάλα χρόνια τῆς ἀκμῆς. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ χρόνοι, τὸ Βυζάντιο, ἡ Νεωτέρα Ἑλλάδα ἀγνοοῦνται, καὶ ἀγνοοῦνται σὲ βάρος καὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀνώτερης παιδείας. Στὸ σημεῖο τοῦτο ἡ συμβολὴ μας μπορεῖ νὰ σταθῇ κατ' ἐξοχὴν χρήσιμη.

Ἐξάιρεση στὸν κανόνα ἀποτελεῖ, εὐτυχῶς, τὸ παγκόσμιον γνωστὸ πανεπιστήμιον Κολόμπια. Τὸ πανεπιστήμιον αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ κόσμος τῶν ἑλληνικῶν ἀξιῶν εἶναι ἡ βάση καὶ ἡ ἀφετηρία γιὰ κάθε ἔρευνα καὶ μελέτη, εἶδε καὶ προβάλλει ἀπὸ τὴν ἀκαδημαϊκὴ ἔδρα τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος ἐνιαίᾳ καὶ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση ζωντανή, δρῶσα, ἀδιάσπαστη ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἕως σήμερα. Ἡ στάση αὐτὴ καὶ ἡ προσφορὰ τοῦ πανεπιστημίου αὐτοῦ εἶναι ἀνεκτίμητη. Κανένα ἄλλο κέντρο παιδείας δὲν δίνει σὲ καθαρὰ ἀκαδημαϊκὴν βάση τόσα μαθήματα γιὰ τὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα, τὴ φιλολογία, τὴν ἱστορίαν, τοὺς θεσμούς καὶ γενικὰ τὸ νεώτερον πολιτισμὸν μας ὅσα δίνει τὸ πανεπιστήμιον αὐτό. Ἄν νοιώσωμε βαθεῖα τὴν προσφορὰν τοῦ αὐτοῦ καὶ γενικὰ τοὺς προσανατολισμούς του πρὸς δ,τι εἶναι ἑλληνικῆς καταγωγῆς, μποροῦμε ἄριστα νὰ φιλοδοξήσωμε νὰ θερμάνωμε τὸ δημιουργημένο ἤδη πυρῆνα καὶ νὰ τὸν ὑψώσωμε μὲ τὸν καιρὸ σὲ μοναδικὸ κέντρο νεοελληνικῶν σπουδῶν. Μιμούμενοι ἀπλῶς τῆς ἄλλης μεταναστευτικῆς ὁμάδας καὶ ἀρχίζοντας μὲ τὴν καθιέρωση μερικῶν ὑποτροφικῶν καὶ βραβείων, μποροῦμε νὰ προσβλέπωμε στὴν ὁλοκλήρωσιν ἑνὸς εἰδικοῦ ἰνστιτούτου μέσα στὰ πλαίσια ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ πιὸ φημισμένα πανεπιστήμια τοῦ κόσμου. Ὁ δρόμος ἄλλωστε τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν εἶναι ἴσως ὁ μόνος δρόμος ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μιὰ ἡμέρα στὴν ἴδρυσιν ἰδικῶν μας κολλεγίων καὶ ἀκόμη τοῦ πρώτου πανεπιστημίου, γιὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ ὁποίου γίνεται ἤδη κάποιος λόγος.

Εὐτυχῶς οἱ ἀρχὲς ποῦ ἐκτίθενται στὸ ἄρθρον αὐτό, ἂν καὶ δὲν εἶναι νέες καὶ πρωτότυπες, ἔχουν ἀπήχησιν στοὺς νέους μας. Μὲ μιὰ ὀργανωμένη καὶ προγραμματισμένη προσπάθεια ὅλων αὐτῶν τῶν παραγόντων, ἢ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ βραδύνῃ, κάτι τὸ θετικὸ θὰ προκύψῃ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ συνδρομηταὶ τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», ὅπως ἀποστέλουν τακτικῶς τὰς συνδρομάς των εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν:

10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
διὰ τὴν τακτικὴν ἀποστολὴν τοῦ Περιοδικοῦ.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Υπό τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΟΤΣΩΝΗ

Γ'.

ΠΟΣΟΝ ἡ ἐμμονὴ αὐτὴ εἰς τὴν παραδεδομένην πίστιν δὲν εἶναι ἄκαρπος προσήλωσις εἰς νεκρόν τι γράμμα, ἀλλ' εἶναι ζῶσα δύναμις, ἀνταποκρινόμενη εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν καιρῶν, φαίνεται πάλιν ἀπὸ μίαν ἄλλην μαρτυρίαν Ἀγγλικανοῦ θεολόγου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας διακρίνει τὴν δυνατότητα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς μὲ τὴν νεωτέραν ἐπιστήμην: «Αἱ παλαιαὶ συνήθειαι τῆς σκέψεως ἐξαφανίζονται δυσκόλως. Ἐχρειάσθη νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, διὰ νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ θεμελιώδη βάρη μας, καὶ ἀκόμη δὲν ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ἡ διαπαιδαγώγησις αὐτὴ δὲν κατάρθωσε οὐδὲν ἕτερον, εἰμὶ νὰ ἐπαναδῶσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν δυνατότητα μιᾶς ἀληθῶς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως».

Ἡ ἐνοποιὸς δὲ δύναμις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐκτείνεται μόνον εἰς τὴν γεφύρωσιν τοῦ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπάρχοντος χάσματος ἢ τοῦ χάσματος, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γεφύρωσιν τῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν καὶ γεννῶνται μέσα εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὴν ἐνωτικὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδόξιας εἶχε διακρίνει ἤδη ἀπὸ ἐνὸς καὶ πλέον αἰῶνος ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς φιλόσοφος καὶ θεολόγος Franz von Baaden (1765—1841), ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τότε εἶχε διατυπώσῃ τὴν γνώμην, ὅτι συνένωσις τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν μὲ τὴν Ρωμαϊκὴν δὲν εἶναι δυνατὴ, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τῆς Ὁρθοδόξιας. Τοῦτο δὲ διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία «ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὰ ἀρχαῖα στοιχεῖα τῆς καθολικότητος, τὰ ὁποῖα προβάλλει σταθερῶς τόσον κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, ὅσον καὶ κατὰ τοῦ ὀρθολογίζοντος Προτεσταντισμοῦ καὶ δὲν ὑποτιμᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ, ὅπως πράττει ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, ἐνῶ ἀφ' οἵτου δὲν ἐπιτρέπει τὴν καταστροφικὴν χρησιμοποίησίν του».

Υπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποκτᾷ μίαν ὅλως ἰδιαιτέραν θέσιν διὰ τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν λεγόμενον Δυτικὸν κόσμον γενικώτερον. Τὴν θέσιν αὐτὴν καθορίζει, ξένος πάλιν ἔρευνητής, ὁ Hans Ehrenberg, ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἐμφάνισις ἐπὶ σκηνῆς τῆς Ἀνατολικῆς Χριστιανοσύνης δὲν μεγεθύνει μόνον τὴν μέχρι τοῦδε Χριστιανοσύνην, ἀλλὰ πρὸ παντὸς καὶ σώζει τὴν εἰς ἑαυτὴν περιωρισμένην γηραιάν καὶ ὑπὸ τινὰ ἀποψιν θνήσκουσαν Εὐρώπην. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ὁμολογῶ, ὅτι εἰμαι ὁπαδὸς τῆς στροφῆς πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐντελῶς καθωρισμένην σημασίαν διακηρύττω: Ex oriente lux! Ἐπομένως φρονῶ, ὅτι ἡ Εὐρώπη δύναται νὰ σω-

θῇ μόνον διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ δὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ὁποῖος συνεπληρώθη καὶ ἀποκατεστάθη διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ὁλοκληρία τοῦ πνεύματος ἐν Εὐρώπῃ εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Μόνον τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ τὴν σώσῃ».

Ὁ δὲ καθηγητὴς Erich Seeberg ἔγραφε: «Διὰ τῆς διαισθήσεως δυνάμεθα νὰ ψηλαφήσωμεν τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον προώρισται νὰ διαδραματίσῃ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς θρησκείας μας ὁ Ἑλληνορθόδοξος Χριστιανισμός». Ὁ δὲ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Reading, H. A. Hodges, ἔγραφε τελευταίως: «Τὸ οἰκουμενικὸν πρόβλημα λαμβάνει τὸ ὀριστικώτερόν του σχῆμα. Τὸ βλέπομεν ἀπλυστατά ὡς ἐπαναφορὰν τῆς Δύσεως . . . πρὸς ἕνα ὑγιὲς πνεῦμα καὶ μίαν ὑγιᾶ ζωὴν, ὅπερ σημαίνει τὴν Ὁρθόδοξίαν». Καὶ προσθέτει: «Δὲν ἐξιδανικεύω τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν σημερινήν της ὑπόστασιν. . . . Ὅμιλῶ περὶ τοῦ δόγματος καὶ λέγω, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις, ὅπως μαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων Πατέρων, τῆς ὁποίας φύλαξ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Χριστιανικὴ πίστις ὑπὸ τὴν ἀληθῆ καὶ οὐσιώδη μορφήν της, τὴν ὁποῖαν ὅλοι ποιοῦμεν καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν κρινόμεθα».

Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς Εὐρώπης, οὔτε καὶ εἰς τὰ ὅρια τῆς περιοχῆς τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ προέλευσις τῆς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἰκανότης της ὅπως κατανοῇ τὰ προβλήματα καὶ τὸν πολιτισμὸν τῶν αἰωνοβίων λαῶν, εὐρύνουν τεραστίως τὰς δυνατότητας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἀκόμη καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος τελῇ ὑπὸ διωγμὸν, εἶναι πάντως διαδεδομένη μεταξὺ τῆς πολυπληθοῦς Ρωσικῆς ἐπικρατείας, ἡ ὁποία σήμερον τείνει νὰ ἀναλάβῃ ἀποκλειστικῶς τὴν πολιτικὴν ἡγεσίαν τῆς Ἀσίας, εἶναι παράγων, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ παροραῖται κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν δυνατοτήτων τοῦ μέλλοντος. Τὴν ἀποψιν αὐτὴν εἶχε διατυπώσῃ ὁ καθηγητὴς Erich Seeberg πρὸ εικοσιπενταετίας καὶ πλέον, διαισθανόμενος τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τῆς Ρωσσίας εἰς τὴν Ἀσίαν: «Ἰσως θὰ ἡδυνάτο τις νὰ ὀνειρευθῇ, ὅτι ἀναπτύσσεται καὶ πάλιν μία παγκοσμίου σημασίας ἱεραποστολικὴ ἀποστολὴ [δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδόξιας] ἔναντι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς, ἂν καὶ ὁ ἀπλοὺς καὶ πρακτικὸς Χριστιανισμὸς τῆς Ἰαπωνίας φαίνεται κατ' ἀρχήν, ὅτι ἐξελίσσεται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀμερικῆς».

(Ἀκολουθεῖ)

ORTHODOXY AND HELLENISM

Queen Frederika, the 41-year old sovereign of Greece, arrived in the United States on Tuesday, October 21, for a six week visit with Crown Prince Constantine, 18, and Princess Sophie, 20. While in this country, the Queen and the Crown Prince will visit various plants and universities to learn more about the peaceful uses of nuclear physics. Their interest has been stimulated by a small nuclear reactor, financed by the United States, which is now being built just outside Athens.

The royal party attended Greek Orthodox services on Sunday morning, October 26th, at the Holy Trinity Cathedral, and directly after the services the attractive Queen and her equally attractive daughter were guests at a large reception held in their honor at the Greek Archdiocese at which 400 Greek Americans were presented to them. Acting Archbishop Germanos Polizoides officiated at the Divine Liturgy at the Cathedral assisted by Bishop Germanos of Constantia and the Very Reverend Constantine Kazanas, Dean of Holy Trinity. The Acting Archbishop then received the royal party and the guests at the Archdiocese reception.

Later that afternoon Queen Frederika and Princess Sophie were guests at a private reception given by Governor Harriman of New York at his town house on 16 East 81st Street in the city. Before leaving for their tour of the United States on November 2, the royal party appeared at several functions. On the day of their arrival, Queen Frederika entertained several members of the Atomic Energy Commission at a private luncheon in the Waldorf Astoria Hotel. On Thursday, October 23rd, the Queen and her children were guests of President and Mrs. Eisenhower at a White House luncheon, which Acting Archbishop Germanos also attended. On Wednesday, October 29th, the royal party were the guests at a large reception for 1,500 given by Mayor Wagner of New York City. The Queen, the Crown Prince and the Princess were very popular wherever they went. They speak several languages fluently, including, of course, Greek. Their English is excellent.

King Paul of Greece did not make the trip to the United States nor did the other member of the royal family, Princess Irene, 16.

The newly-founded St. Paul's Eastern Orthodox Policemen's Society of New York City celebrated a Divine Liturgy on Sunday morning, October 5th, at the Greek Orthodox Cathedral of the Holy Trinity, after which the members received Holy Communion for the first time as a group. They marched from the Cathedral on East 74th Street to the St. Moritz Hotel on Central Park South,

where they had their first Communion Breakfast together with their relatives and friends. Acting Archbishop Germanos Polizoides officiated at the Divine Liturgy assisted by the Very Reverend Constantine Kazanas, Dean of the Cathedral. Police Commissioner Stephen P. Kennedy of New York was the main speaker of the breakfast, which was also attended by several other New York City officials.

The Officers of St. Paul's Society include: Manuel Manos, President; Peter Philios, Vice-President; Nicholas Chiarkas, Secretary; and Nicholas Karoglou, Treasurer. Reverend George L. Papadeas of the Greek Orthodox Church of St. Paul, Hempstead, L. I., is the Chaplain. City Magistrate Stephen P. Scopas is Honorary Chairman. The St. Paul's Society includes over 100 members of the Greek and other Eastern Orthodox Churches on the New York City Police Force.

On Friday morning, October 24, in an impressive ceremony held in his New York City town house, and attended by Acting Archbishop Germanos Polizoides and representatives of Greek-American societies, Governor Averell Harriman of New York signed a Proclamation designating October 28th as Greek Resistance Day. The Proclamation, which was rushed by airplane to King Paul of Greece immediately after it had been signed by Governor Harriman, reads as follows:

October 28 this year marks the 18th anniversary of the latest invasion of Greece by a foreign foe.

In 1940 and succeeding years, the freedom-loving people of Greece resisted with all their will and resources the vastly superior forces thrown against them by two dictators, Mussolini and Hitler. The heroic Greek underground, with the help of our country and its allies in World War II, finally expelled the invaders and again established in Greece a free and democratic way of Government. After the war, Greece crushed the attacks, both open and underground, of the stooges of Kremlin-led communism.

Since the dawn of history, the people of Greece have contributed vitally to the heritage and the building of Western civilization—in literature, in the arts, in science, in philosophy, in government, and in other fields. It was the ancient Athenians who laid down the patterns upon which we in the West have built our free and democratic ways of life.

Since the days of Thermopylae, when a handful of Greeks hurled back a huge invading force, the people of Greece have been dauntless fighters for freedom, independence, and the higher values of life.

(Continued on page 329)

The Interchurch Center Cornerstone

ON SUNDAY afternoon, October 12, the President of the United States laid the cornerstone of the Interchurch Center at Riverside Drive and 120th Street in New York City, proclaiming that this edifice symbolized a "prime support of the Christian faith."

Under sunny but briskly cool autumn skies, Dwight D. Eisenhower stood before the wind-whipped banners of 37 Protestant and Eastern Orthodox denominations and the robed-massed 500-member choir of 15 churches. With a shining silver trowel, he mortared a marble stone from the Agora in Corinth, where the Apostle Paul lived and preached, within a block of Alabama limestone.

Behind the President on the blue and white draped platform and facing him within the five-block roped-off enclosure of Riverside Drive sat dignitaries of church and state in their academic and clerical robes with hoods of scarlet, purple, blue and maroon alongside building craftsmen from the Center in new steel helmets. From the jewel-encrusted cross placed near the cornerstone, flashes of light were reflected from the sun as it slowly sank over the majestic Hudson in the foreground.

It was a momentous day in the life of the churches as 30,000 persons poured into Morningside Heights to watch the Chief Executive perform the traditional rite for the first national headquarters of Protestant, Orthodox and Anglican communions in the United States. Within a year, the nineteen story, twenty million dollar building will house the national offices representing some 144,000 local congregations with a membership of nearly 40 million Americans. Both the National and the World Council of Churches, of which our Greek Orthodox Church of North and South America is a participating member, as well as many denominational bodies, will be based there.

It was indeed a momentous day, and particularly so for our Greek Orthodox Church. For the historic slab of marble from Corinth, which is now permanently embedded in the Interchurch Center Cornerstone, was a gift of the Greek Archdiocese of North and South America, made possible by the inspiration of our Most Reverend Michael, beloved late Archbishop of the Greek Archdiocese of North and South America and former Metropolitan of Corinth, who conceived the idea of the stone and obtained permission from the Greek government to have it brought to this country.

The Right Reverend Germanos Polizoides, Bishop of Nyssa, and Acting Archbishop of the Greek Archdiocese,

presented the Agora marble at the cornerstone ceremonies with these words:

On behalf of the Greek Archdiocese of North and South America, I hereby present this precious stone from the Agora of ancient Corinth, where St. Paul the Apostle was tried for "persuading men to worship God." May this great edifice be inspired by the Christian spirit of the Great Apostle, and endure for many years to come for the benefit of the National Council of Churches, our God-fearing United States of America, and all peace-loving humanity.

The hallowed stone was accepted by the Rev. Dr. Forest Ashbrook, of the American Baptist Convention, who presided at the cornerstone laying ceremonies. The simple inscription beneath the Agora stone reads: "This is the stone from the Agora of Corinth where many, hearing Paul, believed."

* * *

The recurring thoughts of many at the Interchurch Center cornerstone laying who knew the late Archbishop and what he represented for our Greek Orthodox Church and its future in America inevitably involved regret that he was not present at that fine hour to represent and to declaim in person what the stone of his choice from the "judgment seat" in Corinth, where St. Paul preached and was brought to trial, symbolized.

For it was with the surest design, and not at all haphazardly, that the Most Reverend Michael chose the sacred marble of Corinth, where the Great Apostle preached the new beliefs of Christ with a faith and fervor never before attained in human thought and conviction, to embody the spirit of the Christian monument of what will be the Interchurch Center.

The preachings of St. Paul were the passion of Archbishop Michael, who understood as have few men the full import of the Apostle's compassion, charity and human understanding in the name of Jesus Christ. And as the leader of the Greek Orthodox Church and the protector of our venerable Hellenic culture in America during the vital decade of his tenure here, the late Archbishop lived and practised the ideals and the militant Christianity of St. Paul. Moreover, his desire to see the high principles of the Great Apostle embodied in the Interchurch Center, to which we hope the progress of Greek Orthodoxy in America will contribute, will not be forgotten. This is attested to by the Interchurch Center cornerstone, in which the Corinthian marble of his choice

(Continued on page 329)

An Introduction to the National Council of Churches of Christ in the United States ---II

By CHARILAUS G. RAPHAEL

[This is the second and final installment of Mr. Raphael's article, which he originally delivered as an address at our Fourteenth Ecclesiastical Congress in Salt Lake City, Utah, last July.]

Mr. Raphael, a well-known New York attorney, represents the Greek Archdiocese as a member of the General Board of the National Council of Churches, in which our Church is a participating member, as it is also in the World Council of Churches.]

I SHOULD SUPPOSE most of the people in America know very little about the National Council of Churches, less about the World Council of Churches, and least about their roles within the orbit of the Protestant and Orthodox Churches. Let me assure you, however, that speaking from my own experience over the past six years, during which I had the honor to represent His Eminence Archbishop Michael on the General Board of the National Council, the leaders of the churches are fully acquainted with its purpose and activity. As this knowledge spreads, so will church congregations seek its assistance for their particular needs. The Newsletter, the Bulletin, the various reports of departments and numerous other media of the National Council disseminate information as to its aims and work. I might add at this point that every time a reference is made in the Council's publications to Protestant churches, there is always the added reference to the Orthodox Church. There is a tremendous volume of publicity which the Orthodox Church is receiving every day throughout the nation. This has a salutary effect upon the Orthodox communicants and especially upon our younger generation, for such publicity tends to raise the good name and prestige of the Orthodox Church before their eyes.

Space does not permit to take up here all the program activities of the seventy odd units of the Council. Suffice it to refer to one of these, i.e. the Church World Service, which is of special interest to Greece. America has always had concern for the hungry and destitute millions in various countries who are victims of war, aggression, famine, floods, earthquakes and other disasters. The Church World Services is a unit within the National Council of Churches which administers relief in distressed areas of the world. The Service administers relief for the National Council as well as for the denominations and the United States Government, with its surplus commodities.

The surplus food program is carried out under Public Law 480. Under this legislation the receiving country agrees to pay the ocean freight (including inland transportation) as well as a certain portion of the local administrative costs. To take Greece alone as an example during the last four years, that country has received an enormous amount of commodities in the form of grain, dairy products, and medical supplies valued at over thirty million dollars.

In May, 1954, there were thirty dead and ten thousand homeless in the Pindos mountain area. In the same month, a similar disaster was thrust upon Volos, Larissa and Trikala. In 1955 the Volos area was struck again, leaving behind thousands homeless and many injured and dead. We all remember September 6th of 1955 and the Night of Terror in Constantinople which followed. In July of 1957 great damage was brought upon Thessaly and Macedonia by floods; and in the same month there was a terrific explosion in Piraeus. In all these disasters Church World Service came to the rescue as promptly and with as much as it could. The program was carried out with the cooperation of a special committee of the Holy Synod in coordination with the Greek Ministry of Welfare. The Greek program for the last three years alone amounted to many millions of dollars in the form of many thousands in pounds and bushels of food, clothing and medical supplies.

In another equally distressing sphere of activity is the splendid work which the Church World Service has been doing under the Refugee Relief Act of 1953, carried on in cooperation with AHEPA and GAPA, so that by 1955 Church World Service was able to increase the total number of assurances to over 15,500, providing resettlement for over 30,000, many of whom were Greeks. By 1956 the number of assurances rose to 60,000, and by the end of April, 1957, when the last refugees reached the United States on visas received under the Act, a total of over 30,000 persons had actually arrived, many of whom were also Greeks.

I now pass on to another tangible achievement of the National Council. I have reference to the establishment of a general headquarters for the Council. As it has been stated above, the offices of the Council at present are scattered throughout the lower area of Manhattan and in various outmoded buildings. Through the generosity of Mr. John D. Rockefeller and through the use of funds

Already in the Council, a nineteen story building has been projected on Riverside Drive, next door to the famous Riverside Church. It is anticipated that the building will house all the Services and Secretariat of the National Council as well as those of several denominational agencies. The cost of this undertaking will run upwards of twenty million dollars and it will form a part of the great cultural center development of Morningside Heights. At the outset there was a long debate on two particular aspects of this project: (a) as to where the headquarters of the Council should be located, and (b) what the title of the headquarters should be.

One would think that these are rather unimportant subjects. However, if you had read the voluminous reports containing the debate, you would be surprised at the importance attached to them by the various members of the General Board. There were various cities, particularly Chicago and New York, which contended for the location of the headquarters in their own midst. After exhaustive debate, the Board finally settled on New York.

With respect to the title of the headquarters, the debate became more bitter. A survey was made through a questionnaire and such names as National Church Center, National Protestant Center, American Protestant Center and many others were proposed and vigorously defended by various groups. The word "Protestant" proposed to be incorporated into the title seemed to be uppermost in the minds of certain leaders. In behalf of His Eminence Archbishop Michael, I argued that the Greek Orthodox Church would not look upon the incorporation of the word "Protestant" in the title of the headquarters with favor and I went on to add that if adopted, it may have a deteriorating effect on our entire cooperation with the National Council. I then was asked to submit a name and in reply I proposed "THE INTERCHURCH CENTER." The name was accepted unanimously. I believe that this title of the headquarters is a most appropriate and suitable name, and one to which no denominational narrow-mindedness could object. It is comprehensive as to include the Roman Catholic Church, an admittedly remote probability. Indeed, it is this element that has inspired the title in the first place for I think that without the cooperation of this important branch of Christianity, there can be no complete success of the ultimate aim of all this effort, i.e. the ecumenical consolidation of the Church of Christ. The National Council of Churches is not the final word in displaying unity, but only one step forward in the ecumenical movement. The World Council of Churches is another forward step.

As described elsewhere in this issue, the cornerstone of the Interchurch Center at Riverside Drive and 120th Street in New York City was laid by President Eisenhower on Sunday, October 12, with representatives of the thirty-seven denominations of the National Council of Churches participating. Featured in the impressive cere-

monies and permanently embedded in the cornerstone was the precious stone from the Agora of Corinth where St. Paul the Apostle preached, which the late Archbishop Michael had arranged to bring over from Greece. The stone was presented at the ceremonies, on behalf of the Greek Archdiocese of North and South America, by Acting Archbishop Germanos Polizoides.

Space in the Interchurch Center will eventually be made available to all participating members of the National Council of Churches, including the Greek Orthodox Church. Of special interest to our people will be the permanent exhibit of iconography and other Eastern Orthodox art objects which will be on display in a room next to the chapel's narthex.

* * *

To complete this discussion, and in the interest of more active participation on the part of our Church in the work of the National Council of Churches, I propose that the Archdiocese consider undertaking the following:

1. The setting up of a permanent unit in the Archdiocese to concern itself with matters pertaining to the National Council and the World Council of Churches.
2. At present representatives in the Assembly of the National Council are not necessarily members of the General Board. As a matter of practice, however, our representatives on the Board should be automatically designated also as delegates to the triennium assembly.
3. That our women should participate in the work of the General Board and the Assembly, both as representatives and in other ways. At present women of other denominations do thus participate.
4. Our representatives on the Board and the Assembly or their alternates should attend all meetings, for otherwise our voting rights are forfeited.
5. Meetings are held in various cities of the country and necessarily involve considerable expense. The budget of the Archdiocese should make adequate provision for the travel expenses of the delegates.
6. The unit on National Council affairs suggested above should study and report on the subject of our financial contribution to the budget of the National Council so that we may act fairly and intelligently with reference to our contribution.
7. The Chairman of our representatives in the National Council should be an ex officio delegate, with or without vote, to the Biennial Congress of the Greek Orthodox Church.

8. In view of the special importance of the work of the Church World Service to Greece, the Archdiocese should appoint a special small group to study and report on the matter of the cooperation with that service. At present all aid to Greece by the Greek Orthodox Church in America, be it in money or in kind, is routed through the Archdiocese. It might be more effective if we chan-

(Continued on page 329)

The Guide for the Christian of the Greek Orthodox Church in America ---VII

By His Eminence **ARCHBISHOP MICHAEL**

[The first six installments of this treatise, which was written especially for "The Orthodox Observer" by the late Archbishop Michael, and which was translated into English by Mrs. Artemis Emmanuel of the Faculty of St. Basil's Academy, consisted of the Introduction, followed by the Holy Clergy and Vestments, the Seven Sacraments, and Memorial Services.

The text now follows with a differentiation between the doctrines of the Eastern Orthodox and other Christian Churches.]

DIFFERENCES BETWEEN THE EASTERN ORTHODOX AND OTHER CHRISTIAN CHURCHES

WE SHALL now outline some of the differences, which every Greek Orthodox should know, between our Church and other Churches of Christianity. And in order to limit this potentially vast field of discussion, we shall confine our differentiations to the Roman Catholic, the Anglican (Church of England) and some of the Protestant Churches. Our first subject in this connection will be Divine Revelation.

The Sources of Divine Revelation

The Orthodox Church and the Roman Catholic alike believe that there are two sources of Christian teachings: the Bible (Old and New Testament) and the Holy Tradition. When we say Holy Tradition, we mean the unwritten teachings which were transmitted orally by our Savior and the Apostles to the Holy Fathers of the Church and which are included in the resolutions of the Seven Ecumenical Councils and in the texts of the great teachers and practitioners of our Church.

The Protestants, among which are also included the Anglicans and the Episcopalians, reject Holy Tradition. They believe that the only source of the Christian teaching is the Bible, which every Protestant is free to interpret as he wishes. They do not admit that it is Tradition that gives the Bible much of its value and authority. However, we believe that to be within the scope of the truths that the Bible teaches, we must accept: (a) the principle that Apostle Paul asserts, that is, that the Christian teaching was given "whether by word, or our epistle" (2 Thess. 2:14); (b) that the Church has preserved both the writ-

ten and the oral teachings; (c) that every individual has the duty to accept the evidence of the Church, in order to be certain that he knows both the oral and the written Christian teachings, and the interpretation of the written teachings; and (d) that every individual interpretation of the written teachings must conform to the meaning given to it by the Church as a whole.

The Holy Trinity

The Orthodox, the Roman Catholic, and most of the Protestant sects accept the dictum that God is one in substance, and that Divinity is threefold and represented equally by the Father, the Son, and the Holy Spirit.

However, while the Orthodox Church believes and teaches that the Holy Spirit derives only from the Father, the Roman Catholic Church as well as all the Protestant denominations believe and teach that the Holy Spirit also proceeds "and from the Son." This addition to the Creed was made in the seventh century in Spain, after much opposition. The Roman Catholic Church accepted it in the eleventh century (through the intervention of Emperor Henry the First) and from that time on it has prevailed in the whole West, in spite of the protests of the One, Holy, Catholic and Apostolic Orthodox Church. This addition constitutes an innovation which contravenes the Seven Ecumenical Synods of the first eight centuries, since the Creed was written by the First and the Second Ecumenical Synods without the addition of "and from the Son" (*filioque*) and was ratified by the subsequent five Ecumenical Synods.

The God-Man Savior

In accordance with the beliefs of both the Orthodox and the Roman Catholic Churches, our Lord Jesus Christ was not born in the same way as we men are born, but, as the Creed says, He was born "by the Holy Spirit and of the Virgin Mary." Because He was born in this way, He did not have the "original sin" that we all inherit from our parents. He was perfect God and perfect man without sin. He had two natures and two wills: a divine and a human. Also, both the Orthodox and the Roman Catholic Churches believe that the Virgin Mary was virgin "before childbirth, at childbirth and after childbirth."

Many Protestants do not accept the dictum that Jesus Christ was God. They support the view that He was a man like many great men, gifted with superlative qualities.

they fall into this error while asserting that they accept the scriptures as the only source of faith and their teachings. The Bible, however, states very clearly: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God . . . And the Word was made flesh, and dwelt among us" (St. John 1:1, 14). Therefore the Bible itself gives evidence against this Protestant error, which is contradicted by other passages in the Bible, as for example, when Christ asserts in the Gospel of St. John (14:9, 11): "He that hath seen me hath seen the Father; . . . I am in the Father, and the Father in me."

Neither do the Protestants accept the doctrine that the Virgin Mary was virgin, as the Creed teaches. They assert, moreover, that she was the mother of other children, whereas nowhere in the Bible are such children mentioned. The Protestants disagree with the Bible in this instance also, since every time that mention is made of the brothers of Jesus, these are either children of Joseph from a previous marriage or cousins of Jesus, that is, the children of the "other Mary" who was the wife of Cleopa. This Mary was the sister of Virgin Mary, and her children the first cousins of Jesus Christ, for at that time cousins were also called brothers.

Therefore, the Virgin Mary is Evervirgin, though she was born in the same way as we are, that is, with the "original sin" of which she was purified at the Annunciation. And in this connection, it is apparent that the Roman Catholics wrongly believe and teach that the Virgin Mary was born without "original sin" because for this to be so, her parents, Joachim and Anna, should not have the "original sin" as they did like all mortals.

(To be continued)

INTERCHURCH CENTER CORNERSTONE

(Continued from page 325)

is embedded, and is expressed in the sincere words written to the Acting Archbishop by Francis S. Harmon, Vice-President of The Interchurch Center, who ends his letter as follows:

I cannot bring this letter to a close without stating once again the deep emotion which fills my being over the thoughtful action of your lamented predecessor, Archbishop Michael, in bringing this stone by permission of the Greek government from so historic a spot in Corinth to this city for use on such a memorable occasion in the church life of this nation and the world.

ΕΝΩ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ . . .

ἂς μὴ λησμονοῦμε τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη βοήθειας ἀδελφούς μας, ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. "Ὅλοι ἡμποροῦμεν καὶ ἔχομεν καθήκον νὰ τοὺς βοηθήσωμεν.

ORTHODOXY AND HELLENISM

(Continued from page 324)

Many of our fellow-citizens are of Greek descent, and we are all beholden to them for all they have done in strengthening our economy, in promoting good citizenship, and in forwarding the highest of American ideals.

It is fitting on this anniversary of Greek resistance to the oppressions of modern totalitarianism that we pay tribute to the always valorous people of Greece and their descendants.

NOW, THEREFORE, I, Averell Harriman, Governor of the State of New York, do hereby proclaim October 28, 1958 as

GREEK RESISTANCE DAY

in the State of New York, and call upon all our people to join in all appropriate observance of the occasion.

GIVEN under my hand in the City of New York and the Privy Seal of the State at the Capitol in the City of Albany this twenty-fourth day of October in the year of our Lord one thousand nine hundred and fifty-eight.

(signed) AVERELL HARRIMAN
Governor of New York

NATIONAL COUNCIL OF CHURCHES

(Continued from page 327)

neled all this aid through the Church World Service so that the Holy Synod in Athens, which participates in the contribution, might see for itself that our Greek-Americans take a serious view of our membership in the National Council of Churches.

9. The National Council is eager to know the basic needs and desires of the Orthodox Churches in America and is willing to cooperate more closely with Orthodoxy to attain a better mutual understanding. Towards this end, the Greek Archdiocese should initiate an effective program to ensure that the needs and desires of Orthodoxy are presented to the National Council with zeal and devotion.

In conclusion, let us always keep in mind that, while all these facts and figures set forth above make an impressive display of Christian cooperation, they should not and cannot be taken as the ultimate end of Christian life and work. True religion transcends statistical display. Our ultimate aim is to achieve peace and good will among all men and this can best be achieved by true belief in and adherence to the teachings of Christ.

END

ΜΑΣ ΟΜΙΛΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ μὲ τὸ στόμα ἐνὸς δυστυχισμένου ἀδελφοῦ μας: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor

Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER. By Paul Blanshard. Second Edition, Revised and Enlarged. Boston: Beacon Press, 1958. Pp. 402. \$3.95.

The initial appearance of Paul Blanshard's book, *American Freedom and Catholic Power*, on April 19, 1949 stirred up immediate controversy. There can be no doubt that this second revised and enlarged edition, which attempts to bring up to date what Blanshard originally stated almost ten years ago, will still arouse considerable interest and, to be sure, spirited attacks. Blanshard's principal thesis remains the same: "When a church enters the arena of controversial social policy and attempts to control the judgment of its own people (and of other people) on foreign affairs, social hygiene, public education, and modern science, it must be reckoned with as an organ of political and cultural power. . . . It is not primarily a religious problem: it is an institutional and political problem."

In thirteen very provocative chapters, Blanshard goes right to work to prove his argument, using copious quotations from Catholic sources themselves to indicate the clear-cut policy of the Roman Catholic hierarchy in the United States. Blanshard always clearly differentiates between the American Catholic people and the Roman hierarchy. His object is to point out what he believes to be the incompatibility of American freedom with the theoretical claims of authoritarian Roman Catholic power if they were ever realized completely, and the danger to every non-Catholic if the Roman hierarchy ever achieves the power that it claims it rightfully deserves in this country.

It seems that Blanshard's attacks, though presented as objectively as such attacks can possibly be presented, nevertheless miss a number of essential points, which may very well be the greatest weaknesses of the book. Blanshard fails to acknowledge the real possibility that religion, as the Roman Catholic Church teaches it, involves one's total being, physical as well as spiritual, not being merely concerned with a departmentalized portion of an individual's life, which we may call "religious." Blanshard's idea of religion is so obviously opposed to that of

Catholicism, that there should inevitably be a difference of views.

Blanshard talks often of what may be described as a "democracy of doctrine." This is a characteristic of democratic Protestantism. But what Church which claims exclusiveness of divine authority, which claims that it is *the* Church of Christ could possibly accept an elective deposit of Faith that is changeable with each new age and subject to the whims of each new assembly? Certainly the Orthodox Church would not accept such a "democracy of doctrine" from its lay members.

It would seem that the Orthodox Church in fact alone combines a democracy of administration with an authoritative body of doctrine of the true Church of Christ that would produce the balance between authority and freedom that Blanshard is perhaps unconsciously looking for. Yet only once does he mention the Greek Orthodox and then only in connection with mixed marriages.

This is a book that should excite the attention of every American who wishes to see that his religious liberties remain undisturbed.

ATHOS: THE HOLY MOUNTAIN. by Sydney Loch. New York: Thomas Nelson & Sons, (1958) n.d. Pp. 264. Frontispiece, 22 plates. \$5.00.

There has of late been an astonishing amount of interest in Mount Athos, the Holy Mountain. Perhaps this is due to the fact that Mount Athos is really the only monastic Christian republic still in active existence. Yet the fact is that this community of monks is steadily losing ground. Sydney Loch records that fifty years ago Mount Athos had some 10,000 monks on it. This number was reduced in half by the outbreak of World War II, declined to 3,000 by 1940, and was down to 2,300 by the end of World War II. By October of 1951, the registered monks on Athos numbered only 1,981. These startling statistics seem to reveal that "Society no longer had sympathy with the monastic way of life. The modern man demanded speed, noise, change." (p. 243).

Sydney Loch, a Scotsman, a Protestant, a layman, and a relief worker, spent almost three decades of his life on the "doorsteps of Mt. Athos." In this way he got to know the womanless monastic community such as few men ever have or do from the "world." His knowledge derives from years of personal experience and contact and not from one or two weeks' cursory tour.

Athos: The Holy Mountain, which was edited and typed by Sydney Loch's wife who saw to its publication, is a personal account of Mount Athos. The tone of the book is quite casual. The author takes the reader from monastery to monastery, recording the conversations of monks, abbots, workmen, and visitors in an intimate, informal way, incidentally but briefly relating the historical background of each monastic community, but more importantly relating what the monks themselves traditionally believe about their own monasteries and particularly about the icons associated with them.

Mount Athos is womanless but its protectress is believed to be the Virgin Mary, who provides the monks with endless inspiration. "The Mountain satisfies many types of monks; but not in the same way, and the content of monks is often underlined by the misery of travellers." (p. 221).

Sydney Loch does not try to force doctrine or tradition upon the reader. His purpose is to describe the monks, the fishermen, the charcoal burners, the people who are connected with Mount Athos and who were his friends, in great part in their own words.

Mount Athos for the author was a living experience. As he says, "Languageless tourists can't penetrate into the spirit of the place more than to admire the scenery, architecture, and treasure." (p. 114). The author has admirably succeeded in giving a simple and informal but sincere and genuine picture of this international monastic community that embraces Greeks, Russians, Serbians, Bulgars, and Rumanians. His description of the Coenobitic and Idiorhythmic monasteries and the life therein is carefully done. The devotion of the monks, their simplicity, and firmness of faith are inspiringly related. Their mode of life is objectively but humanly treated.

Ο ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πάπα Ρώμης Πίου Β΄, τὴν πρωτῆς τῆς 9ης Ὀκτωβρίου, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἐξέφρασε τὴν λύπην καὶ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς πρὸς τὴν πρεσβυγενῇ Ἐκκλησίαν Ρώμης, διερμηνεύουσα συγχρόνως καὶ τὰ αἰσθητά πενθους καὶ συμπαθείας τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πληρώματος αὐτῆς. Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος πρὸς Κύριον πολιοῦ Ποντίφηκος, θὰ κρίνῃ ἡ Ἱστορία. Μὲ ἱκανοποίησιν διαπιστοῦμεν τὸ γεγονός, ὅτι Ἐκκλησίαι, Ὁργανισμοὶ θρησκευτικοὶ καὶ μὴ, ἐξεδήλωσαν τὴν θλίψιν καὶ τὴν συμπάθειάν των. Δὲν τοὺς ἡμπόδισεν οὔτε ἡ μὴ ἀναγνώρισις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ, οὔτε ἡ διεξαγωγὴ τῆς προπαγάνδας ἐκ μέρους αὐτοῦ εἰς τοὺς κόλπους των. Ἐπρεπε νὰ ἐκδηλωθῇ ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς ἕνα ἐκλιπόντα ἐξέχοντα ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα, ἀρχηγὸν μιᾶς παλαιφάτου Ἐκκλησίας. Καὶ δικαιούνται ὅλοι νὰ ἀναμένουν ἀπὸ τὸν διάδοχον τοῦ ἐκλιπόντος, τὸν Πάπαν Ἰωάννην 23ον τὴν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν λόγων πὺ ἐπέβαλον τὴν ἐγκάρδιον συμμετοχὴν εἰς τὸ πένθος τῆς πρεσβυγενοῦς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Ρώμης.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΠΑΣ ΡΩΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ 23ος

Ἡ ἀδελφὴ Ἐκκλησία Ρώμης, ἀπὸ τῆς πρωτῆς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἔχει τὸν νέον Πάπαν αὐτῆς, τὸν ἀπὸ Καρδινάλιον Ἀγγέλων Ἰωσήφ Ρονκάλλι (Angelo Giuseppe Roncalli) καὶ «Πατριάρχην Βενετίας», ὅστις ἐξέλεξε τὸ ὄνομα Ἰωάννης 23ος.

Ὁ νέος Ποντίφηξ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐγεννήθη τῷ 1881 εἰς Bergamo τῆς Βορείου Ἰταλίας. Διετέλεσε «Νούντιος» τοῦ Πάπα εἰς διαφόρους χώρας, ἐν αἷς καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Τουρκία (1935). Καρδινάλιος ἐξελέγη τῷ 1953. Παρὰ τὴν ἡλικίαν του (77 ἐτῶν), ἀναπτύσσει πνευματικὴν καὶ συγγραφικὴν δραστηριότητα σημαντικωτάτην.

Ἡ κατεύθυνσις τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ ὁ νέος πνευματικὸς Ἀρχηγὸς 400 ἐκατομμυρίων Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς τὸ Βατικανόν, ὅχι ὡς κοσμικὸν Κράτος, ἀλλ' ὡς Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ στάσις του ἀπέναντι τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα δυσχεραίνουν τὰς μεταξὺ αὐτῶν ἀδελφικὰς σχέσεις, θὰ δικαιώσουν τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ποντίφηκος Ἰωάννου XXIII.

ΟΥΝΙΤΑΙ, ΟΙ «ΠΡΟΒΑΤΟΣΧΗΜΟΙ ΛΥΚΟΙ»

Λύκους προβατοσχήμους ἀποκαλεῖ τοὺς Οὐνίτας ἡ ἱστορικὴ Ἐγκύκλιος τῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἐπισκόπων τῆς Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ὑπογραφείσα καὶ ἀπολυθεῖσα τῷ 1838. Δι' ἄλλης ἐγκυκλίου, τοῦ 1722, ἐστηλιτεύετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν Πατριαρχῶν ἡ διαθόγη Οὐνία, ἅμα τῇ ἐμφανί-

σει αὐτῆς. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὔτε ἕνας Οὐνίτης δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διὰ πρώτην φοράν τῷ 1922, ὡς δευτέρα ἐθνικὴ συμφορά, ἐπέδραμον οἱ Οὐνίται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Σήμερον, ἐνῶ εἶναι ὀλίγοι μόνον ἑκατοντάδες εἰς τὴν Ἑλλάδα, διατηροῦν 127 ναοὺς! Εἰς 8,000,000 περίπου Ὀρθοδόξων, ἀντιστοιχοῦν 7,620 ἐνοριακοὶ ναοί, ἥτοι ἕνας ναὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς 1,000 περίπου Ὀρθοδόξους. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐν Ἑλλάδι, ἂν καὶ εἶναι μόνον 27,000, διατηροῦν 150 ναοὺς, ἥτοι ἕνας ναὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς 180 Ρωμαιοκαθολικοὺς. Οἱ δὲ Προτεστάνται, πὺ εἶναι 2,000 περίπου, διατηροῦν 90 ναοὺς, ἥτοι ἕνας ναὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς 22 άτομα. Εἰς καθένα ἀπὸ τοὺς Οὐνιτικούς 127 ναοὺς ἀντιστοιχοῦν μόλις 20 Οὐνίται! Προσθέσατε τώρα καὶ τὰς αἱρέσεις τῶν Χιλιαστῶν ἢ «Ἰεχωθάδων», τῶν Σαθβατιστῶν καὶ τόσων ἄλλων Προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν, διὰ νὰ σχηματίσετε μίαν ἰδέαν περὶ τῆς τρομακτικῆς προπαγανδιστικῆς κινήσεως, ἡ ὁποία γίνεται εἰς βάρος τοῦ εὐσεβοῦς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας καὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ, καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προστασίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις εἶναι ἡ ἐπίσημος Θρησκεία ἐν Ἑλλάδι. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς: «Πῶς συντηροῦνται οἱ ξένοι αὐτοὶ ναοὶ μὲ τόσον προσωπικόν;» Τὴν ἀπάντησιν δίδει Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς: «Ἀφθονον χρήμα εισρέει ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀμερικῆς διὰ προπαγάνδαν καὶ προσηλυτισμόν». Καὶ αὐτὸ λέγεται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν διενεργούντων τὸ ἀντιχριστιανικὸν τοῦτο ἔργον: «Ἱεραποστολή».

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Μία ἀπὸ τὰς προσφάτους ἀποφάσεις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, εἶναι «ὅπως πραγματοποιηθῇ ἡ ἔνωσις τῶν δύο Συμβουλίων: τοῦ Παγκοσμίου Σ.Ε. καὶ τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Ἱεραποστολῶν εἰς μίαν ἐκ τῶν πρώτων συνεδριῶν τῆς Γ'. Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Κεϋλάνη, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1961, ἀφοῦ προηγουμένως ζητηθῇ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας—Μέλη αὐτοῦ νὰ ἀποφανθοῦν τελεσιδικῶς ἐπὶ τῆς συγχωνεύσεως μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1959». Τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Ἱεραποστολῶν, τὸ ὁποῖον διαθέτει τέσσαρα ἑκατομμύρια δολλάρια διὰ τὴν προσεχῇ δράσιν του, ἔχει σαφῆ σκοπόν, ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματός του, τὴν διεθνῇ Ἱεραποστολήν, δηλαδή, μὲ ἄλλους λόγους, τὴν θρησκευτικὴν προπαγάνδαν, τὸν προσηλυτισμόν εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου. Ὅταν τὸ Δ.Σ. Ἱεραποστολῶν ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν, τὰ μέλη τοῦ διευρυνθησομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν θὰ πρέπη νὰ ἐνισχύουν τοὺς σκοποὺς του, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων θὰ εἶναι καὶ ἡ «Ἱεραποστολή», δηλαδή ὁ προσηλυτισμός. Πῶς τώρα εἶναι δυνατόν μία χώ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Την 15ην Νοεμβρίου ἄρχεται ἡ Νηστεία τῶν Χριστουγέννων. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Τεσσαρακονθήμερον αὐτὴν περίοδον μὲ εὐλάβειαν, ὥστε μὲ τὴν νηστείαν, σωματικὴν καὶ ψυχικὴν, καὶ τὴν προσευχὴν νὰ προετοιμασθῶμεν καταλλήλως διὰ τὴν ἐπάξειον ὑποδοχὴν τῆς μεγάλης ἐπετείου ἐορτῆς τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος. Μόνον μὲ καθαρὰν ψυχὴν καὶ ἀγνὴν καρδίαν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν καὶ νὰ Τὸν δεχθῶμεν νὰ κατοικήσῃ μέσα μας. Μαζὶ μὲ τὴν ὕλικήν, τὴν σωματικὴν νηστείαν, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ ψυχικὴ νηστεία. Δηλαδή μὲ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ ὠρισμένας τροφὰς καὶ ποτά, πρέπει νὰ κάμνωμεν καὶ ἀποχὴν ἀπὸ κάθε κακὴν πράξιν, ἢ καὶ σκέψιν ἀκόμῃ. Ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιον δὲν εἶναι «ἄρνησις». Ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ τί δὲν πρέπει νὰ κάμνωμεν, ἀλλ' ἀντιθέτως τί πρέπει νὰ κάμνωμεν. Καὶ πρὸς τοῦτο ἔθεσε τὸν χρυσοῦν κανόνα: «Ὅτι θέλετε νὰ κάμνουν εἰς σᾶς οἱ ἄνθρωποι, αὐτὸ νὰ κάμνετε καὶ σεῖς εἰς αὐτούς». Καὶ ὑπεράνω πάντων ἔθεσε τὸν θεῖον νόμον τῆς Ἀγάπης. Ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ὁ ἀλάνθαστος ὁδηγὸς ποὺ μᾶς δεικνύει εἰς κάθε περίπτωσιν, ἀκόμῃ καὶ εἰς τὰς πλεονεξίας, ποῖον εἶναι τὸ καθήκον μας.

«ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ»

Ἐν μέσῳ ἐντάσεως τοῦ «πολέμου τῶν νεύρων», τοῦ «ψυχροῦ πολέμου» καὶ ἄλλων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐναγωνίως ζῇ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ δύστηνος ἀνθρωπότης, ἐωρτάσθῃ ἡ «Ἡμέρα Προσευχῆς διὰ τὴν Εἰρήνην» εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν μας, τὴν εἰρηνοφιλον καὶ πρόμαχον τῆς εἰρήνης. Ἴσως διὰ τοῦτο νὰ ἦσαν περισσότερον ἀναγκαῖαι αἱ προσευχαὶ τῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ἡ Ἀγία

ρα, ἡ Ἑλλάς λ.χ., νὰ ἐνισχύῃ τοὺς προσηλυτιστικούς σκοποὺς τοῦ Π. Συμβουλίου, τοῦ ὁποίου εἶναι μέλος; Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ ἀφελὴς διὰ νὰ τὸ παραδεχθῇ. Ἐάν τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Ἱεραποστολῆς ζητήσῃ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν χωρὶς νὰ τροποποιήσῃ τοὺς σκοποὺς του καὶ νὰ παρατηρήσῃ τῶν προπαγανδιστικῶν ἐπιδιώξεων του, τοῦτο ἀποτελεῖ πραγματικὸν κίνδυνον διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸν κίνδυνον αὐτὸν διείδον καλῶς καὶ ἀπέκρουσαν εὐθαρσῶς οἱ Ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὰς περυσινὰς συζητήσεις εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ ἐξέλθῃ μειωμένον ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἔνωσιν, ἀφοῦ διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προσηλυτιστικῆς τακτικῆς θὰ στερηθῇ τοῦ χαρακτήρος τῆς οἰκουμενικότητος.

ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡμέρας καὶ νυκτός, μᾶς προτρέπει ὅπως «Ἐν εἰρήνῃ δεηθῶμεν . . . Ὑπὲρ τῆς ἁνῶθεν εἰρήνης . . . Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου . . .». Ἀς ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μας, ὅτι ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ στερεωθῇ ἄνευ τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐξ ἄλλου, καὶ ὅταν ὁ πόλεμος μαίνεται γύρω μας, εἶναι δυνατόν νὰ κυριαρχῇ εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ νὰ τὰς γαληνεύῃ.

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἡ ἐκστρατεία τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Τύπου καὶ τῆς Ὁμογενείας ὑπὲρ τῆς ἐπιθιώσεως τῆς μητρικῆς μας Ἑλληνικῆς Γλώσσης, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἀποδώσῃ καρποὺς ἀξίους τῶν προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν. Τρία νέα Ἡμερήσια Ἑλληνικά Σχολεῖα θὰ ἰδρυθοῦν λίαν προσεχῶς. Τὸ ἐν ἀπὸ τὴν Κοινότητά τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τοῦ Μπρούκλιν, ἡ ὁποία κατηδάφισεν ὠρισμένα κτίριά της διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἐναντι δαπάνης \$500,000. Ἄλλο ἀπὸ τὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ τρίτον ἀπὸ τὴν Κοινότητα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης. Καὶ ἡ μεγαλύνυμος αὐτῇ Κοινότης εἶναι ἐτοίμη νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἀπαιτουμένας θυσίας διὰ τὴν ἱδρυσιν Ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ἐκτὸς τῶν \$3,000 ποὺ προσφέρει εἰς κάθε λειτουργοῦν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, προσφέρει καὶ \$5,000 εἰς κάθε νεοσύστατον τοιοῦτον, ἀμέσως μόλις ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν του. Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐξ Ἡμερησίων Σχολείων μας, ὁμιλήσας πρὸς τὸ διδασκτικὸν καὶ μαθητικὸν προσωπικόν.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ «ΓΚΟΓΙΑ»

Μὲ διαλέξεις, τελετὰς καὶ ἄλλας κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, ἐωρτάσθῃ ἡ «Ἐβδομάς τῆς Νεότητος» ἀπὸ 12-18 Ὀκτωβρίου, ἐγκαινισασθεῖσα μὲ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς 12ης Ὀκτωβρίου, «Κυριακῆς τῆς Ἑλληνορθόδοξου Νεολαίας», τῆς G.O.Y.A. Ἀπὸ τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους, τοὺς Ἱερεῖς μας, τὰ ἡγετικά στελέχη τῆς Ἑλληνορθόδοξου Νεολαίας μας καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμιλητάς, ἐτονίσθησαν καὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν: ἡ προοπτικὴ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς ἱδρυσάσης τὴν G.O.Y.A., ἡ ἀποστολὴ της, αἱ ὑποχρεώσεις της ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καὶ αἱ προσδοκίαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας ἀπὸ μίαν «Ἑλληνορθόδοξον Νεολαίαν», ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς Θεῆς Λατρείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Εορταί του Θρόνου

► Τῇ 13ῃ Νοεμβρίου, ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Κος Κος Ἀθηναγόρας, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, χοροστατεῖ ἀπὸ τοῦ Παραθρονίου ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Εἰς δὲ τὸν Θρόνον, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Βυζαντινὴν τάξιν, τοποθετεῖται ἡ Εἰκὼν καὶ ἡ Ποιμαντορικὴ Ράβδος τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

► Τῇ 30ῇ Νοεμβρίου, ἐπὶ τῇ «Θρονικῇ» εορτῇ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως (Βυζαντίου), ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ χοροστατοῦσιν ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐπακολουθεῖ δὲ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν δεξιῶσι τῶν ἐπισήμων καὶ ὀφικιάλων ἐν τῷ ἐπισήμῳ Πατριαρχικῷ Γραφείῳ. Τὸ αἰωνόβιον τῆς Ὁρθοδόξιας Κέντρον, παρὰ τὰς δυσχειμέρους ἡμέρας, συνεχίζει τὴν μακράναιωνά Παράδοσιν του, μὲ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου.

Ἐκκλησία Κρήτης

Ὁ Ὑπουργὸς Ὀρθοσκευμάτων καὶ Παιδείας τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Βογιατζῆς, μεταβὰς τὴν 23ην Αὐγούστου εἰς Ἡράκλειον Κρήτης, ἐδήλωσεν ὅτι, τὸ Ὑπουργεῖον του υἱοθέτησεν ἤδη τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, ὡς ἔχει καταρτισθῇ οὗτος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κρήτης καὶ ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐδήλωσε δὲ κατηγορηματικῶς ὅτι, θὰ ὑποβληθῇ τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως, πρὸς ψήφισιν, προσθέσας ὅτι θεωρεῖ τὸ θέμα ὡς ληξάν. Ὁ κ. Ὑπουργός, κατὰ τὴν παραμονὴν του εἰς Ἡράκλειον, ἐπεσκέφθη τὸν Μητροπολίτην Κρήτης κ. Εὐγένιον καὶ τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι, ἡ νομοθετικὴ ἐπικύρωσις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου θὰ σημειώσῃ τέρμα εἰς τὴν παρεξήγησιν, ἡ ὁποία ἀπὸ πενταετίας ἠπειλῶσε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ ἐνότητα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Κρήτης.

Μέγας Ἀρχιδιάκονος

Ὁ Πανοσιολ. Μέγας Ἀρχιδιάκονος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Γεώργιος Ὁρφανίδης, προτάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου, παμψηφεί ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἡγούμενος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολοτρίας, ἀνηκούσης εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Προχειριζόμενος εἰς Πρεσβύτερον καὶ Ἀρχιμανδρίτην, θὰ μεταβῇ εἰς ἀνάληψιν τῶν νέων του καθηκόντων.

Ἱ. Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης

Ἡ Ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς ἀπέστειλεν ὡς ὑπότροφον αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης τὸν Ἱερολ. Διάκονον John Herbert Gill, ἐξ Washington, D. C., γενόμενον δεκτὸν μετὰ πατρικῆς χάριτος παρὰ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἐφορείας καὶ τῆς Διευθύνσεως τῆς Σχολῆς.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

Ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς Πολυζωίδης:

► Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου, ἐδέχθη διαφόρους Κοινοτικὰς Ἐπιτροπὰς, συζητήσας μετ' αὐτῶν διάφορα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

► Τὴν ἐπομένην, 23ην Ἰδίου μ., ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Ἰδιωτικὸν Σχολεῖον Ἀγίου Ἀνδρέου, τῆς Δίδος Κ. Τασσοπούλου, εἰς Long Island, τὴν δὲ μεθεπομένην, 24ην, ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸ διδασκαλικὸν καὶ μαθητικὸν προσωπικόν.

► Τὴν 25ην Ἰδίου, προήδρευσε συνεδρίας τῶν Προέδρων τῶν Φιλοπτώχων Τμημάτων τῆς Μελίζονος Νέας Ὑόρκης, εὐχαριστήσας αὐτάς, μετὰ ἐξ ἄλλων, διότι δεικνύουν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν καθ' ἡμᾶς.

► Τὴν 26ην, προήδρευσε συσκέψεως μελῶν τοῦ Ταμείου Συντάξεως

Ἱερέων Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐνημερωθεῖς ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

► Τὴν ἐπομένην, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου καὶ ὠμίλησε πρὸς τὰς ἐν αὐτῇ τροφίμους, ἐκχωρίσας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τὸ μετάλλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τὸν κ. Βασίλειον Τάναν, ἐπὶ σειράν ἐτῶν ἐργασθέντα ἐν αὐτῇ δωρεάν.

► Τὴν Κυριακὴν, 28ην ἱ.μ., ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Brooklyn, N. Y., Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, χειροτονήσας εἰς Ἱερέα τὸν τέως Διάκονον Στυλιανὸν Κουτρουλέλην, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, αἰτήσει τῆς Κοινότητος Wilkes-Barre, Pennsylvania.

► Τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου, ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον τῆς Κοινότητος Ἀστωρίας, Νέας Ὑόρκης, τὴν δὲ ἐπαύριον τὸ Ἡμερήσιον τοῦ Bronx, N. Y., παραμείνας καὶ εἰς τὸ δεῖπνον καθ' ὃ ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας.

► Τὴν Κυριακὴν, 5ην Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴν Α'. Θείαν Λειτουργίαν, μετέδωκε τὰ Ἀχραντα Μυστήρια εἰς 120 περίπου Ὁρθοδόξους Ἀστυνομικοὺς τῆς πόλεως Νέας Ὑόρκης, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 85 ὁμογενεῖς. Μεθ' ὃ συμβαδίσας μετ' αὐτῶν εἰς ὥραίαν παρέλασιν ἀπὸ τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔφθασεν εἰς τὸ Ἑλληνοικὸν Ξενοδοχεῖον St. Moritz, ὅπου καὶ ἐπῆρε μετ' αὐτῶν τὸ πρόγευμα καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς καταλλήλως. Δύο ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν αὐτῶν εἶχε βαπτίσει ὁ ἴδιος πρὸ 25 ἐτῶν.

► Κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 6—11 Ὀκτωβρίου, ἐδέχετο ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ διαφόρους Κοινοτικὰς Ἐπιτροπὰς, συζητῶν μετ' αὐτῶν κοινοτικὰ προβλήματα. Μεταξὺ αὐτῶν ἐδέχθη καὶ τοὺς Βουλευτὰς κ. Μπαμπάκον κ. κ. Σαμαράν, καθὼς καὶ τὸν Ταγματάρχην καὶ κολυμβητὴν κ. Β. Ζεργάνον.

► Τὴν 12ην ἱ.μ., λειτουργήσας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Νέας Ὑόρκης, ἔχειροτόνησε Διάκονον τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας κ. Παναγ. Χρυσοφίδην, αἰτήσει τῆς Κοινότητος East Pittsburgh, Pa. Τὸ

απόγευμα της ίδιας Κυριακής, παρ-
εүρέθη και ώμίλησεν εις την τελετήν
καταθέσεως του έκ Κορίνθου μετα-
κομισθέντος λίθου έν τῷ κτιρίῳ Inter-
church Center της Νέας 'Υόρκης, παρ-
εүρεθέντος και του Προέδρου της
Χώρας ταύτης κ. 'Αϊζενχάουερ.

► Την μεθεπομένην, 14ην ιδ. μ.,
προήδρευσε της συνεδρίας της 'Εφο-
ρείας της 'Ακαδημίας του 'Αγίου
Βασιλείου, άσχοληθείσης με ζητήμα-
τα της δικαιοδοσίας της.

► Την 18ην είχε συνάντησιν μετά
νέων της G.O.Y.A., όμιλήσας προς
αυτούς και έπαινέσας τόν ζήλον και
ένθουσιασμόν των, και προτρέψας
αυτούς όπως συνεχίσουν τό καλόν
έργον των.

► Την Κυριακήν, 19ην ιδ. μ., έτέ-
λεσε την Θεϊαν Λειτουργίαν έν τῷ έν
Jersey City, N. J., 'Ι. Ναῶ του 'Αγίου
Δημητρίου, και έπ' ευκαιρίā έχειρο-
τόνησεν 'Ιερέα τόν τέως Διάκονον
Γεώργιον Σταυριανάκον, άπόφοιτον
της Θεολογικής Σχολής μας, διά την
Κοινότητα Burlington, Vt. Κατά την
άπόλυσιν παρουσίασε τās Κυρίας του
Συλλόγου Γονέων και Διδασκάλων
και έτόνισε προς αὐτάς τās ύποχρε-
ώσεις τās όποιās έχουν διά την 'Ελ-
ληνικήν μόρφωσιν τών τέκνων μας.
Τό άπόγευμα της ίδιας, παρעүρέθη
εις ύποδοχήν την όποιαν ώργάνωσεν
ή ειρηνένη Κοινότης ύπέρ αὐτοῦ και
τό νεοχειροτονήτου, και ώμίλησε
και πάλιν διά μακρόν.

Μικτόν Συμβούλιον

Τό 'Εντιμότατον Μικτόν Συμβού-
λιον της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπής, συνελ-
θόν ύπό την νέαν αὐτοῦ σύνθεσιν τῇ
27ῇ 'Οκτωβρίου, ύπό την προεδρείαν
του Πατριαρχικοῦ 'Επιτρόπου Θεοφι-
λεστάτου 'Επισκόπου Νύσσης Κου
Γερμανοῦ, έλαβε λίαν ένδιαφερούσας
άποφάσεις επί ζητημάτων της δικαιο-
δοσίας του και προέβη εις άρχαιρε-
σίας, έκ τών όποιων όμοφώνως άνε-
δείχθησαν: Ταμίας ό κ. Θεόδωρος
Δημητρίου, Βοηθός Ταμίας ό κ. Ζαν-
νής Μαρμαρινός, Γραμματεὺς ό Αϊδ.
Κωνσταντίνος Καζάνας, και Βοηθός
Γραμματεὺς ό κ. Βασίλειος Γ. Βασι-
λειάδης.

Α'. 'Επισκοπική Περιφέρεια

'Ο Θεοφιλ. 'Επίσκοπος Κωνσταν-
τίας κ. Γερμανός:

► Την 26ην Σεπτεμβρίου, ηλόγη-
σε τό έν τῷ Ξενοδοχείῳ Empire δο-
θέν δείπνον της Κοινότητος 'Αγίων
Κωνσταντίνου και 'Ελένης, Brooklyn,
N. Y., επί τῇ ενάρξει του έράνου προς
άνεργσιν Κοινοτικοῦ 'Ημερησίου

'Ελληνικοῦ Σχολείου, τό όποιον θā
άπαιτήση \$500,000. Συμπαρέστησαν
ό Γερουσιαστής κ. Ντόρν και ό 'Ελ-
λην Πρόξενος κ. Μηλιαρέσης.

► Την 5ην 'Οκτωβρίου, Κυριακήν,
έτέλεσεν έν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ Νέας
'Υόρκης τό 400ήμερον μνημόσυνον
του άειμν. Μ. Οικονόμου Γεωργίου
Μενεξοπούλου.

'Ιερατικός Σύνδεσμος

Τό Διοικ. Συμβούλιον αὐτοῦ, συνε-
δριάσαν την 6ην 'Οκτωβρίου, ίδρυσε
τό 'Αδελφάτον προς ένίσχυσιν του
'Ελληνικοῦ Γηροκομείου Νέας 'Υόρ-
κης, άπέλυσε δέ και 'Εγκύλιον προς
τά μέλη αὐτοῦ, όπως συντελέσουν
πάση δυνάμει εις την έπιτυχίαν τών
προσπαθειών τούτων.

«Σπίτι του Πρωτοπόρου»

Τό Διοικ. Συμβούλιον του Γηρο-
κομείου Νέας 'Υόρκης, συνεδριάσαν
την 6ην 'Οκτωβρίου ύπό την προ-
εδρείαν της κ. Ζούλα, έλαθεν άπο-
φάσεις ύπέρ της ένισχύσεως του 'Ι-
δρύματος, εις τούς 13 τροφίμους του
όποίου προσετέθησαν έτεροι 4. Οὕ-
τως έκ τών 17 τροφίμων του, 11 εἶ-
ναι άνδρες και 6 γυναίκες.

Τμήμα Κοινωνικής Προνοίας

Συνεχίζον την φιλανθρωπικήν του
δραΐσιν, άποστέλλει βοηθήματα κυ-
ρίως εις είδη ίματισμοῦ, καινουργῇ
ή έλαφρώς μεταχειρισμένα, προς
τούς έν 'Ελλάδι έχοντας ανάγκην
άδελφούς μας, τούς εύρισκομένους
εις Νοσοκομεία και άλλας φιλανθρω-
πικά 'Ιδρύματα και 'Ασυλα, ή και
δοκιμασθέντας άπό διαφόρους θεο-
μηνίας και άλλας συμφοράς. 'Ιδρύ-
ματα και 'Οργανώσεις εκφράζουν
προς την Κοινωνικήν Πρόνοιαν της
'Αρχιεπισκοπής τās θερμάς ευχαρι-
στίας τών βοηθουμένων άπόρων, ά-
σθενών, άναπήρων και ανιάτων.

'Η 'Ι. 'Αρχιεπισκοπή έξ άλλου,
διά της άπό 10 'Οκτωβρίου 1958 έγ-
κυκλίου του Πατριαρχικοῦ 'Επιτρό-
που Θεοφιλ. 'Επισκόπου Νύσσης κ.
Γερμανοῦ, συνιστā την ένίσχυσιν της
προσπαθείας ταύτης του Τμήματος
Κοινωνικής Προνοίας, δι' άποστολής
ειδών ίματισμοῦ, καινουργών ή και
όλίγον μεταχειρισμένων ένδυμάτων,
εις την διεύθυνσιν του 'Ελληνικοῦ
Γηροκομείου: Institute for the Aged,
3 Lehman Terrace, Yonkers, N. Y.

'Ενῶ πλησιάζει ό χειμών, έλπίζο-
μεν ότι ή έκκλησις αὐτή θā εύρη την
δέουσαν άπήχησιν εις τās φιλανθρώ-
πους καρδίας τών αγαπητῶν 'Ομο-
γενών, προθύμων πάντοτε εις τό νā
έλαφρώνουν τόν πόνον τών έν 'Ελλά-

δι έχόντων ανάγκην βοηθείας άδελ-
φών μας.

Πανος. Πρωτοσυγκελλεύων

'Ο Πανοσιολ. 'Αρχιμ. κ. Νεόφυτος,
Πρωτοσυγκελλεύων της 'Αρχιεπι-
σκοπής:

► Τῇ 14ῇ 'Οκτωβρίου, έν τῷ Παρ-
εκκλησίῳ του 'Αγίου 'Ανδρέου, του
'Ημερησίου 'Ελληνο-'Αμερικανικοῦ
Σχολείου της δ. Τούλας Τασσπούλου
έν Beechhurst, N. Y., έτέλεσε την Θ.
Λειτουργίαν μετά Μνημοσύνου του
πρό τριμήνου εις Κύριον έκδημήμα-
τος 'Αρχιεπισκόπου 'Αμερικής κυ-
ροῦ Μιχαήλ. 'Εκκλησιάσθησαν μετά
τῶν διδασκόντων και διδασκομένων
έν τῷ Σχολείῳ και άπαντες οἱ τρόφι-
μοι του 'Ελληνικοῦ Γηροκομείου,
«Σπιτιοῦ του Πρωτοπόρου». 'Ο λει-
τουργήσας εκήρυξε και τόν θεϊόν
λόγον.

► Τῇ 26ῇ του ίδίου, έτέλεσε την Θ.
Λειτουργίαν και εκήρυξε τόν θεϊόν
λόγον έν τῷ πανηγυρίζοντι 'Ι. Ναῶ
του 'Αγίου Δημητρίου, 'Αστορίας.

Β'. 'Επισκοπική Περιφέρεια

'Ο Θεοφιλ. 'Επίσκοπος Ναζιανζοῦ
κ. 'Ιεζεκιήλ:

► Την 14ην Σεπτεμβρίου έτέλεσε
την Θ. Λειτουργίαν έν τῷ 'Ι. Ναῶ
του 'Αγίου 'Ανδρέου, Σικάγου, και
έχειροτόνησε τόν έκ τών φοιτητῶν
της Θεολογικής Σχολής Brookline,
Mass., και πτυχιούχον της Θεολογι-
κής Σχολής του Πανεπιστημίου 'Α-
θηνών κ. Εὐριπίδην Τομαράν, εις Δι-
άκονον, μετονομασθέντα 'Αντώνιον.

► Την 17ην Σεπτ., προήδρευσε του
έν τῷ 'Επισκοπείῳ συνελθόντος Συν-
εδρίου της 'Ομοσπονδίας Φιλοπτώ-
χων 'Αδελφοτήτων, άσχοληθέντος με
την προετοιμασίαν του Β'. έτησιού
Συνεδρίου της 'Ομοσπονδίας Φιλο-
πτώχων, τό όποιον συνέρχεται έν
Peoria, Ill., την 8ην και 9ην Νοεμ-
βρίου έ.έ.

► Την 28ην Σεπτ., έτέλεσε την Θ.
Λειτουργίαν και εκήρυξε τόν θ. λό-
γον έν τῷ 'Ι. Ναῶ της Παναγίας,
Μιννεαπόλεως, είτα δέ παρέστη εις
ειδικήν τελετήν έξετάσεων τών Κατη-
χητικῶν Σχολείων, καθ' ήν άπνευμή-
θησαν τā διπλώματα και οἱ ξπαινοί
εις 12 νέους και νεάνιδας, άποφοί-
τους του Κατηχητικοῦ High School,
όμιλήσας περί της σημασίας της θρη-
σκευτικής εκπαιδεύσεως εις την ζω-
ήν της Νεολαίας.

► Την 29ην Σεπτεμβρίου προέστη
της έν Arlington, Ill., συνελθούσης Γε-
νικής Συνελεύσεως τών εις την βο-
ρειοδυτικήν περιοχήν του Σικάγου
κατοικούντων 'Ομογενών, οἱ όποιοι

οιμάζουν την Ίδρυσιν ιδίας Κοινότητος. Ὁ γενόμενος ἔρανος ἀπέδωκε \$10,000. Ἐχουν δὲ συλλεγῇ καὶ ἔτε-
ραι \$17,000, εἰς δὲ Ὁμογενὴς ἔχει
πρήσει καὶ τὸ ἀπαιτούμενον οἰκό-
δεον.

► Τὴν 30ὴν Σεπτ., παρέστη εἰς συν-
εδρίασιν τῶν ἐν Hillsights, Ill., Ὁμο-
γενῶν τῆς δυτικῆς περιοχῆς Σικάγου,
καὶ ὅποιοι κινουῦνται, ἐπίσης, πρὸς ἱ-
δρυσιν Κοινότητος καὶ Ἱ. Ναοῦ, ἐπὶ
νόματι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

► Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου, προσέστη
τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ
Ἀγίου Δημητρίου, Σικάγου, καὶ ὠ-
μίλησεν ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς «Ἡμέ-
ρας τῆς Εἰρήνης». Εἶτα παρέστη εἰς
συνεδρίασιν τῶν Κατηχητῶν καὶ Κα-
τηχητριῶν τῆς Κοινότητος.

► Τὴν 5ην Ὀκτ., προσέστη τῆς Θ.
Λειτουργίας καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ.
Ναῷ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, Σικά-
γου, ἐπὶ τῇ 30ετηρίδι τῆς Κοινότη-
τος ταύτης. Κατὰ τὸ ἐπακολούθησαν
ἐπίσημον γεῦμα, εἰσηγητοῦ γενομέ-
νου τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος
κ. Παναγιώτου Φάλλαρη, ὠμίλη-
σαν: ὁ Αἰδεσ. Χρ. Σελίμος, ὁ Πρόξε-
νος κ. Ἀ. Παπαδόπουλος καὶ ὁ Θεο-
φιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ.

► Τὴν 9ην ἰδ.μ., μεταβάς εἰς Wau-
keegan, Ill., ἐτέλεσε μετὰ πολλῶν Ἱ-
ερέων ἐκ Σικάγου ἁγιασμόν καὶ ἠ-
γόγησε τὸν ἀλιευτικὸν στολίσκον τοῦ
Waukeegan καὶ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης
Michigan. Πρόεδρος τοῦ στολίσκου
εἶναι ὁ Ὁμογενὴς κ. Εὐρυμέδων Κυ-
ρίτης.

► Τὴν 12ην ἰδ.μ., Κυριακὴν, ἐτέλεσε
τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὰ ἐγκαίνια
τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου
τῆς Κοινότητος Sault Ste. Marie, Mich.
Ὁ σχετικὸς ἔρανος, διὰ τὴν παρά-
δοσιν τῆς κλειδός, ἀπέδωκε \$6,000.

► Τὴν 17ην, 18ην, 19ην ἰδ.μ., ἔλαθε
χώραν ἐν Σικάγῳ ἡ Β'. ἐτησίᾳ Συνέ-
λευσις τῆς Ὁμοσπονδίας Χορῳδιῶν
τῆς Β'. Περιφερείας. Ὁ Θεοφιλέστα-
τος ὠμίλησε κατὰ τὴν Θ. Λειτουργί-
αν τῆς Κυριακῆς, 19ης, περὶ τῆς
ἀποστολῆς τῶν Ἐκκλησιᾶν Χορῳδιῶν.

► Τὴν 24ην ἰδ.μ., εἰς δεῖπνον τῆς
Κοινότητος Hartford, Conn., ἐπὶ τῇ
ἐνάρξει μεγάλου ἔρανου διὰ τὴν ἱ-
δρυσιν νέου Ἱ. Ναοῦ καὶ Κοινοτικοῦ
Κέντρου, ὁ Θεοφιλέστατος ὠμίλησε
σχετικῶς πρὸς τοὺς παρακαθήσαν-
τας.

► Τὴν 25ην καὶ 26ην ἰδ.μ., ἐτέλεσε
τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν Θ. Λειτουργί-
αν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Δη-
μητρίου ἐν Hammond, Ind., κηρύξας
καὶ τὸν ἡ. λόγον. Ἐπικολούθησεν
ἰδιδική τελετή, ἐπὶ τῇ ἐξοφλήσει τοῦ
κοινοτικοῦ χρέους καὶ τῇ καύσει τῆς
ὀποθήκης.

► Τὴν 31ην ἰδ.μ., μεταβάς εἰς South
Bend, Ind., προσέστη τοῦ Συνεδρίου
τῆς Κοινότητος καὶ ἔδωκε κατευθύν-
σεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων αὐτῆς.

ΣΤ'. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου
κ. Πολύεукτος:

► Τὴν 21ην Σεπτεμβρίου συμμετέ-
σχε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων εἰς
τὴν τελετὴν τοῦ Τ. Σταυροῦ. εἰς As-
bury Park, N. J., καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖ-
ον λόγον.

► Τὴν 23ην συνεδρίασε μετὰ τοῦ
Συμβουλίου Ambridge, Pa., καὶ μετὰ
τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπισκοπῆς ἐπὶ
διαφόρων ζητημάτων τοῦ Ἐπισκοπι-
κοῦ Κτιρίου.

► Τὴν 24ην μετέβη εἰς τὴν Κοινό-
τητα Ὁκμοντ-Βερόνα καὶ διωργάνω-
σε τὴν ἐκεῖ Φιλοπτῶχον Ἀδελφότητα.

► Τὴν 27ην ἐτέλεσεν Ἑσπερινὸν εἰς
τὴν Κοινότητα τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐν
Pittsburgh, Pa., καὶ ὠμίλησε. Μετὰ
ταῦτα παρεκάθησεν εἰς δεξίωσιν τῆς
Φιλοπτῶχου καὶ ὠμίλησε καταλλή-
λως. Τὴν ἐπαύριον, 28ην Σεπτεμβρ.,
ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ
εἰς τὸ τέλος ἐχειροθέτησεν ἀναγνώ-
στας. Μετὰ ταῦτα συνεσκέφθη μετὰ
τῶν Συμβούλων τῆς Κοινότητος ἐπὶ
τῆς προσπαθείας ἀνεγέρσεως νέας
Ἐκκλησίας, καὶ ἐκ πέντε μόνον ἀτό-
μων παρעυρισκομένων συνέλεξε τὸ
ποσὸν τῶν \$6,800 ὑπὲρ τοῦ ὑπὸ ἀνέ-
γερσιν Ναοῦ.

► Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου μετέβη ἀε-
ροπορικῶς εἰς Flint, Mich., καὶ ἐτέ-
λεσεν Ἀρχιερατικὸν Ἑσπερινὸν καὶ
ὠμίλησε καταλλήλως τὸσον κατ' αὐ-
τὸν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐπακολούθη-
σασαν δεξίωσιν. Τὴν ἐπαύριον ἐτέλε-
σε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὠμίλησε
καὶ ἐχειροθέτησεν ἀναγνώστας. Συν-
εσκέφθη μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου
ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἀπασχο-
λούντων τὴν Κοινότητα καὶ ἐδέχθη
σημαντικὰς δωρεὰς τῶν χριστιανῶν
ὑπὲρ τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμά-
των τῆς Ἐπισκοπῆς.

► Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου, ἐδέχθη τὸ
Διοικ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος
Ἀγίων Πάντων, Weirton, W. Va.,
συνεσκέφθη καὶ ἐνέκρινε τὰ σχέδια
τοῦ ὑπὸ κατασκευὴν ἱεροῦ τέμπλου
καὶ ἀρχιερατικοῦ θρόνου.

► Τὴν 10ην ἰδίου μηνός, συνεδρίασε
μετὰ τῆς νεοεκλεγείσης Ἐφορείας
τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων. Κα-
τὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην ἐλήφθη-
σαν ἀποφάσεις περὶ προτεινομένων
κτιρίων καὶ τῆς πιθανῆς ἀγορᾶς αὐ-
τῶν πρὸς στέγασιν τῶν Φιλανθρωπι-
κῶν Ἰδρυμάτων τῆς Περιφερείας.

► Τὴν 11ην ἰδίου, μετέβη εἰς τὴν
Ἀγίαν Τριάδα τοῦ Canton, Ohio, καὶ
ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινόν. Τὴν ἐπαύρι-
ον ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν
καὶ ἐκήρυξεν ἐπὶ τῆς περικοπῆς τοῦ
Εὐαγγελίου.

► Τὴν 17ην, συνεδρίασε μετὰ τοῦ
νεοεκλεγέντος Συμβουλίου τῆς Ὁμο-
σπονδίας τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφο-
τήτων καθὼς καὶ τοῦ παλαιοῦ τοι-
οῦτου.

Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚ. ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Τὸ Γηροκομεῖον Παρισίων

Εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε περίπου
χιλιομέτρων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν
Παρισίων ὑψώνεται πενταόροφον εἰς
περίοπτον καὶ ζηλευτὴν θέσιν τὸ ἱ-
δρυμα τὸ ὅποιον ἡγείρεν ἡ ἀγάπη
τῶν Ὁμογενῶν τῶν Παρισίων δι' ὅ-
σους ἔγειραν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐ-
τῶν ἢ ἀπὸ τὰς καταγίδας τῆς ζωῆς.

Ἡ περιφέρεια εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνας,
ὅπου ἀφθονεῖ τὸ πράσινον. Πολιτι-
σμένη δηλαδὴ, γελαστή, ἡμερη,
ἀλθρῶς καλλιεργημένη. Ἡ ὅλη ἀτμό-
σφαιρα εἶναι ὅτι θὰ ἔπρεπε διὰ νὰ
πλαισιώσῃ καὶ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸ
χριστιανικὸν γῆρας.

Ἡ οἰκοδομὴ ἐπερατώθη. Καὶ ἤρχι-
σε μόλις τώρα ἡ ἐσωτερικὴ ἐργασία.
Ἡ διαρρύθμισις, ἡ ἐπένδυσις τῶν
τοιχῶν, καὶ ἡ λιτὴ καὶ σεμνὴ διακό-
σμησις τοῦ. Καὶ ὅταν τελειώσῃ καὶ
ἐκείνη, θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐπιπλώσις καὶ
ἀμέσως κατόπιν ἡ κατοικίσις τοῦ
ἀπὸ τοὺς συμπαθεῖς ὁμογενεῖς, ἄν-
δρας καὶ γυναῖκας, ποὺ τοὺς ἐκύρ-
τωσεν ἡ ξενητιά, καὶ τοὺς ἐγέμισε
χιόνια ὁ χρόνος.

Τὸ βλέπω ἀπὸ τώρα μὲ τὰ μάτια
τῆς φαντασίας μου κατακνημένο, μὲ
τὰ παράθυρά του γεμάτα μάτια καὶ
τοὺς ἐξῶστες του φορτωμένους μὲ
λουλούδια ἀληθινά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ
ἐκεῖνα ποὺ ἀνθίζουν συνήθως στὰ
γῆρασμένα πρόσωπα, ὅταν ἡ ψυχὴ
εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἱκανοποι-
ησι καὶ ἐσωτερικὴ γαλήνη.

Ἐκεῖ τὸ προσφιλὲς γῆρας θὰ γί-
νεται μία νεανικὴ ψυχὴ καὶ θὰ δο-
ξολογῇ τὸν Θεόν, ὁ Ὁποῖος μὲ στορ-
γὴν προϋνόησε καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη,
καὶ μάλιστα παρ' ἐλπίδα. Ὁ Θεὸς
ὠμίλησεν εἰς τὰς καρδίας τῶν δω-
ρητῶν. Ὁ Θεὸς θὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν συν-
εἶδῃσιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπίστευσαν
καὶ πιστεύουν, ὅτι εἶναι οἰκονόμοι
τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῇ γῆς, ὥστε ἡ περι-
θαλψις τῶν γερόντων νὰ γίνῃ ἰδικὸν
τῶν ἔργων.

Ἐκεῖ τὰ βλέμματα, ποὺ θὰ ἀναζη-
τοῦν νὰ ἰδοῦν τὰ σύνορα τῆς αἰωνιό-
τητος, θὰ ὑψώνονται εὐγνώμονα

πρὸς τὸν τρυφερόν προστάτην των, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ρηγίου, ὁ ὁποῖος μετέβαλεν εἰς βίωμά του καθημερινὸν τὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούντων εἰς τὴν κοσμοπολιν τῶν Παρισίων γερόντων μας. Ἔργον του ὑπῆρξε ὡς οἰκοδομὴ καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Εἶναι κοινὴ ποιήσις τοῦτο.

Ἐκεῖ, πρὶν ἔλθῃ τὸ χρυσὸ ἡλιοθασίλευμα τῆς ζωῆς των, οἱ γηροκομούμενοι θὰ συγκεντρώνουν ὅλην τὴν δύναμιν των εἰς μίαν προσευχὴν, ὅπως ὁ Κύριος μὴ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἀλλὰ συνεχίζῃ νὰ τὴν καθοδηγῇ εἰς ἔργα ἀληθῶς μεγάλα καὶ ἱερά. Εἰς ἔργα, πού νὰ τὴν φέρουν πλησιέστερα καὶ βαθύτερα εἰς τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν της. Πού νὰ τὴν ἐδραιώνουν εἰς τὴν συνειδήσιν των ὡς Μητέρα.

Τὸ Σεπτὸν Κέντρον τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων, ἡ ἐν Εὐρώπῃ δηλαδὴ προέκτασις των, δύνανται νὰ σεμνύνωνται δι' ἓν ἔργον, πού ὑπῆρξεν ἐμμέσως ἔστω, ἰδικόν των. Δι' ἓν ἔργον, πού εἰς τὴν οὐσίαν του δὲν εἶναι ἄλλο εἰ μὴ ἡ ἐπέκτασις καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς «μερίμνης» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ξένη ζώντων πνευματικῶν τέκνων αὐτοῦ.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη τὴν 23ην Σεπτεμβρίου εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν μητροπολιτικῶν ἐδρῶν. Ἐξελέγησαν: Ὡς Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως ὁ Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος, ὡς Μητροπολίτης Σισαίνιου-Σιατίστης ὁ Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Πολύκαρπος Λιώσης, ὡς Μητροπολίτης Ἀρτης ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς-Μεγαρίδος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰγνάτιος Τσίγκρης, καὶ ὡς Μητροπολίτης Καστοριάς ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κορίνθου κ. Δωρόθεος Γιανναρόπουλος. Ἐπίσης ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας, ἐξελέγη ὁ Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Καρανικόλας τοῦ Ναοῦ Χρυσοσπηλαιώσεως Ἀθηνῶν. Ἦδη παραμένουν κεναὶ αἱ ἔδραι τῶν Μητροπόλεως Κασσανδρείας, Φθιώτιδος, καὶ Δράμας.

Ἡ Πενία τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἱεροῦ Κλήρου

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ἀναδημοσιεύομεν τὰ ἀκόλουθα: «Τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸν ἡμερησίον τύπον σχόλια ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ ἔργου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. εἶναι ἀξιέπαινα.

Διότι ὑπογραμμίζουν ὅτι ἐκ τῶν 8.000 περίπου Ἑλλήνων Ἱερέων, οἱ 6.500 ἀμείβονται μὲ 700—900 δραχμὰς (\$23—30) μηνιαίως, οἱ δὲ ὑπολοίποι 1.500 μὲ 1.100—1.400 δραχμὰς. . . . Τοῦτο πρέπει νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἀρμοδίους. . . .». Τὰ σχόλια περικυτῶνται.

Σύνδεσμος Ὁρθοδόξων Νεολαίων

Συνήλθεν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ Δ'. Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ ἐν Παρισίοις ἐδρεύοντος «Συνδέσμου Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Νεολαίων». Τὴν ἑναρξιν τοῦ συνεδρίου ἐκήρυξε διὰ λαμπρᾶς προσλαλίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

(†) Ὁ Δράμας Γεώργιος

Κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Δράμας κυρὸς Γεώργιος. Ὁ ἀείμνηστος ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τῷ 1909, ὑπηρέτησεν ὡς Ἀρχιμανδρίτης καὶ εἶτα Ἀρχιερεὺς (ἀπὸ 20/2/1922) εἰς διαφόρους Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τέλος ἐν Δράμᾳ, ἐπιδείξας πάντοτε ἀξιολόγους ποιμαντορικὰς ἱκανότητας καὶ καταλιπὼν μνήμην ἀγαθὴν. Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων!

(†) Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

Εἰς πολὺν γῆρας ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον, κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου, ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος κυρὸς Ἀμβρόσιος. Ὁ ἀείμνηστος ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τῷ 1903, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον καὶ εἶτα εἰς Πρεσβύτερον, εἰς Ἐπίσκοπον δὲ τῇ 5/6/1911. Ὑπηρετήσας μετὰ ζήλου καὶ ἱκανότητος εἰς διαφόρους Ἐπαρχίας, προήχθη εἰς Μητροπολίτην Ναυπακτίας καὶ τέλος Φθιώτιδος. Λόγῳ τῶν πρεσβείων Ἀρχιερωσύνης, ἐχηρμάτισεν Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Τοποτηρητής. Ἡ μνήμη αὐτοῦ εἴη αἰώνια!

Νίκος Βέης, Ἀκαδημαϊκός

Εἰς ἡλικίαν 71 ἐτῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 13ην Ὀκτωβρίου ὁ Νίκος Βέης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, Βυζαντινολόγος καὶ Ἀκαδημαϊκός. Ὁ ἀείμνηστος εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴν ζωὴν του εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ, Ἑλληνικοῦ καὶ ξένου, ὡς πρὸς τὴν τόσον ὑποτιμηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας Βυζαντινὴν Περίοδον, καὶ ἐπέτυχε πλήρως εἰς τὸ ἔργον του, ἐπιβληθεὶς μὲ τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον του καὶ εἰς τὴν Δύσιν. Ἡ μνήμη του εἴη αἰώνια!

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Ἡ Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν, μετ' Ἀντιπροσώπων τοῦ ὁποῖου συνήντηθη τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, θὰ υποβάλῃ εἰς τὸν Πατριάρχην Ρωσσίας ἔκθεσιν «ἐν πνεύματι πλήρους συμπαθείας πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως». Παρομοίας ἐκθέσεις θὰ υποβάλῃ καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας ἀριθμεῖ σήμερον περὶ τὰς 80 Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπικὰς Ἐπαρχίας, περὶ τοὺς 20,000 Ναῶν, 70 Μονὰς μὲ 5,000 Μονάζοντας.

Ἐκκλησία Σερβίας

Τὴν 13ην Ὀκτωβρίου, ὁ Πρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας Τίτο συνεσκέφθη μετὰ τοῦ νέου Πατριάρχου τῆς Σερβίας Μακ. κ. Γερμανοῦ. Ἐν ἐκτῶν κυριωτέρων θεμάτων τῆς γενομένης συνομιλίας ἦτο καὶ τὸ πρόβλημα τῆς λεγομένης Ἐκκλησίας τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὁποίας ἀπὸ ἐτῶν ἀκολουθοῦν τακτικὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς δοκιμαζομένης ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας. Λέγεται μάλιστα ὅτι, κατ' οὐσίαν, ἔχει ἰδρυθῇ ἡ ἡμιανεξάρτητος Ἐκκλησία τῆς Μακεδονίας.

Ἐκκλησία Βουλγαρίας

«Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ αὐξάνονται κατ' ἀριθμὸν καὶ δύναμιν, καὶ περιφέρονται ὡς λέοντες ὠρυόμενοι καὶ ἀναζητοῦντες ποῖον νὰ καταβροχθίσουν! Διὸ καὶ καλοῦνται ἀπ' εὐθείας οἱ Χριστιανοὶ νὰ εἶναι λογικοὶ καὶ νὰ μὴ παρασύρῳνται ἀπὸ τὰς προσπαθείας τῶν ταραξιδίων, οἱ ὁποῖοι ἐπιζητοῦν νὰ μᾶς ὑποτάξουν εἰς τὴν ἀθείαν». Αὐτὰς τὰς δριμύεις ἐκφράσεις χρησιμοποιοῖ εἰς τὸ «Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἱεραποστόλου» ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας, τῆς ὁποίας ὁ Λαὸς ἤρχισε νὰ ἀνανήπτῃ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία

Οἱ 333 Ἀγγλικοὶ Ἐπίσκοποι οἱ συμμετασχόντες εἰς τὸ πρόσφατον Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ, τονίζουν εἰς τὸ διάγγελμά των καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἡ ἀληθινὴ εἰρήνη εὐρίσκεται ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐλευθεροὶ νὰ ζοῦν μὲ δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητα» ὅταν τὰ ὕλικά ἀγαθὰ κατανέμονται πρὸς ὦ-

έλειαν όλων' όταν γίνεται πόλεμος κατά της αθλιότητος, της άγνοίας, της κατ'απίεσεως». «Όλας αυτές τας χριστιανικάς «άρχάς» τας εφαρμόζουν οί πιστοί της 'Αγγλικανικής 'Εκκλησίας, με τας εύλογίας της, αλλά τας εφαρμόζουν ά ν τ ι - τ ρ ό φ ω ς !

Επισκοπελιανή 'Εκκλησία

Επί τη έκλογη νέου προεδρεύοντος 'Αντιπροέδρου της 'Επισκοπελιανής 'Εκκλησίας 'Αμερικής, υπό του ν Miami Beach, Fla., συνελθόντος Γενικού Συνεδρίου αυτής (6-18 'Οκτωβρίου έ.έ.), ο Πατριαρχικός 'Επίτροπος συνεχάρη τόν νεοεκλεγέντα Θεοφίλ. 'Επισκοπελιανόν 'Επίσκοπον Arthur Lichtenberger.

Ο Θεοφίλ. Lichtenberger απήυθνε προς τόν Θεοφίλ. 'Επίσκοπον Νύσσης την κάτωθι εύχαριστήριον έπιστολήν:

«Σαίν Λούις, Μισσουρι
'Οκτωβρίου 20, 1958

«Άγαπητέ μοι 'Αρχιεπισκοπεύων,
Σάς εύχαριστώ παρὰ πολὺ διὰ τὸ συγχαρητήριον τηλεγράφημά Σας, τὸ ἀποσταλέν μοι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ μου. Τὸ ἐκτιμῶ παρὰ πολὺ. 'Ελπίζω ὅτι θὰ ἔχω τὴν εύχαρίστησιν νὰ Σάς συναντήσω ἐν Νέα 'Υόρκῃ, ἐντὸς ὀλίγου.

Πιστῶς ὑμέτερος,
ARTHUR LICHTENBERGER»

Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν 'Εκκλησιῶν

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ἀπήύθυναν πρόσκλησιν πρὸς τὴν 'Εκτελεστικὴν καὶ τὴν Κεντρικὴν 'Επιτροπὴν τοῦ Π.Σ. 'Εκκλησιῶν, ὅπως τὰς θερινὰς συσκέψεις των κατὰ τὸ 1959 τὰς ὁργανώσουν ἐπὶ 'Ορθοδόξου ἐδάφους.

Τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, μετὰ τὰς προσφάτους ἐπαφὰς μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε., λέγεται ὅτι θὰ διορίσῃ, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μόνιμον ἀντιπρόσωπόν του, 'Αρχιερέα, ἐν Γενεύῃ.

Μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Π.Σ.Ε. τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου εἶναι καὶ αἱ περὶ συγκλήσεως τῆς μὲν 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς (α) ἐν Γενεύῃ μεταξὺ 10-14 Φεβρουαρίου 1959 καὶ (β) ἐν 'Αθήναις μεταξὺ 17-18 Αὐγούστου 1959, τῆς δὲ Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τὸ μὲν 1959 ἐν Ρόδῳ, τὸ δὲ 1960 ἐν Σκωτίᾳ.

'Εκκλησία Ρώμης

Ο Πατριαρχικός 'Επίτροπος Θεοφίλ. 'Επίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός,

ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ Πάπα Ρώμης Πίου ΙΒ',, ἐξέφρασε τηλεγραφικῶς τὴν συμπάθειαν τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν 'Αρχιεπισκοπὴν Νέας 'Υόρκης. Ἄμα δὲ τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ, ἀπέστειλε πρὸς τὸ 'Ι. Κογκλάβιον τῶν Καρδιναλίων τοῦ Βατικανοῦ τὸ κάτωθι συλλυπητήριον τηλεγράφημα:

«Ἡ 'Ελληνικὴ 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου πενθεὶ τὸν θάνατον τοῦ Πάπα Πίου ΙΒ',, μεγάλου ἡγέτου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς 'Εκκλησίας, εἰρηνοφίλου καὶ ἀνθρωπιστοῦ, οὗ ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!»

Εἰς ἀπάντησιν τούτου ἐλήφθη τὸ κάτωθι εύχαριστήριον τηλεγράφημα:

«Πόλις τοῦ Βατικανοῦ
17 'Οκτωβρίου, 1958

Τὸ 'Ιερὸν Κογκλάβιον τῶν Καρδινίων, βαθέως ἐκτιμῶν τὸ πρόφρον συλλυπητήριον μήνυμα Ὑμῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ὑπάτου Παντίφηκος Πίου ΙΒ',, ἀνέθηκέ μοι ὅπως ἐκφράσω ὑμῖν τὴν ἐγκάρδιον αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην.

ALOISI CARDINAL MASELLA
Chamberlain»

Επὶ τῇ ἐκλογῇ νέου Πάπα

Ο Πατριαρχικός 'Επίτροπος, Θεοφίλ. 'Επίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πάπα Ρώμης, Ἰωάννου 23ου, γενομένη τῇ 28ῃ 'Οκτωβρίου, πρωῒα Τρίτης, ἀπήύθυνεν αὐθημερὸν τὸ κάτωθι συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

«28 'Οκτωβρίου, 1958

Πάπαν Ἰωάννην 23ον

Πόλις τοῦ Βατικανοῦ.

Ἀπὸ μέρους τῆς ἐν Νέα Ὑόρκῃ 'Ελληνικῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Ὑμῶν.

Πατριαρχικός 'Επίτροπος
'Επίσκοπος Νύσσης
Γερμανὸς Πολυζωΐδης»

Ο ἴδιος, διὰ τηλεγραφήματός του, συνελυπήθη τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν 'Αρχιεπισκοπὴν Detroit ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Καρδιναλίου Μούνεϊ, τὴν 27ην 'Οκτωβρίου 1958.

Προσκύνημα Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς 'Ελλάδα

Ἐξακόσιοι περίπου Ἀμερικανοὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ περιηγηταί, με ἐπὶ κεφαλῇς τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν 'Επίσκοπον Νέας Ὑόρκης Σεβ. Φράνσις Σπέλμαν, ἐπιβαίνοντες τοῦ 'Ελληνικοῦ ὑπερωκεανείου «Ὀλυμπία», ἐφθασαν εἰς 'Ελλάδα. Ἐπεσκέφθησαν

τὴν Κρήτην (Κνωσσόν, Φαιστόν καὶ λοιπάς ἀρχαιότητας) καὶ ἄλλους τουριστικοὺς καὶ ἀρχαιολογικοὺς χώρους τῆς 'Ελλάδος.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ», Ἀρχιμ. Ἰωάννου Α. Παπαδοπούλου (Διευθυντοῦ Κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμ. Σταυροῦ, Brookline, Mass.). Ἀθήναι, 1958. Σχ. 8ον, σελ. 272.

Ἡ «Ποιμαντικὴ» τοῦ Πανοσιολ. Ἰωάννου Α. Παπαδοπούλου εἶναι τὸ πρῶτον, ἴσως δὲ καὶ μόνον ἐ κ τ ε ν έ ς, συστηματικόν, ἐπιστημονικόν ἔργον τοῦ πρακτικοῦ κλάδου τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου Θεολογίας. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κυρὸς Μιχαήλ, μελετήσας τὸ κείμενον αὐτῆς πρὸ τῆς ἐκδόσεως, ἐξεφράσθη μετὰ θερμότητος καὶ ἐπαινετικώτερα λόγια δι' αὐτὴν καὶ τὸν «βαθυστόχαστον καὶ ὡς ἄριστα θεολογικῶς κατηρτισμένον συγγραφέα αὐτῆς».

Ο συγγραφεὺς ἐπωφελήθη τῶν σπουδαιότερων ἔργων αὐτοῦ τῶν σημερινῶν ἔρευνητῶν: Ψυχολόγων, Παιδαγωγῶν, Κοινωνιολόγων, Πολιτειολόγων, Ψυχοθεραπευτῶν, Ἱατροδικαστῶν. Βασίζεται ὅμως πρωτίστως εἰς τὴν φωτεινὴν διδασκαλίαν τῶν μεγάλων Ποιμένων καὶ Διδασκάλων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς προσδίδει εἰς τὸ ἔργον ἀξίαν Πανορθόδοξον. Ἐξ ἄλλου, πρόκειται περὶ ἔργου ἐκλαϊκευμένης ἐπιστήμης λίαν διαφωτιστικοῦ ἐπὶ ζητημάτων ζωτικοῦ θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος. Εἶναι πολύτιμον ὄχι μόνον διὰ τοὺς Ἱεροσπουδαστάς, τοὺς Ἑλληνας-Ἀμερικανοὺς Ποιμένας τῆς αὔριον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς χριστιανικάς οἰκογενεάς καὶ τὴν κοινωνίαν μας. Εἰς τὰς ἐνδιαφερουσὰς σελίδας του ἀναλύονται θέματα βασικωτάτης σημασίας, ὅπως: Ἡ Ποιμαντορία. Ἡ Μυστηριακὴ Ζωὴ τῆς 'Εκκλησίας. Ἡ Ἐξομολόγησις. Ἡ Προσευχὴ. Τὸ Θεῖον Κήρυγμα. Αἱ ἐσωεκκλησιαστικαὶ καὶ λοιπαὶ μορφωτικαὶ Ὀργανώσεις. Θλιβεραὶ πραγματικότητες. Παιδικὴ ἐγκληματικότητα κ.τ.δ. Ὁ Ἑγγαμος βίος. Οἱ Μικτοὶ Γάμοι. Τὰ Διαζύγια. Χριστιανικὸς γάμος καὶ οἰκογένεια. Προλήψεις καὶ δεισιδαιμονία. Ὁ Ἱερεὺς εἰς τὰ Ψυχιατρεῖα. Ἐλεγχος τῆς τεκνογονίας, κλπ., κλπ.

Συγχαίρομεν θερμότατα τὸν βαθυστόχαστον συγγραφέα τῆς «Ποιμαντικῆς» διὰ τὴν πολύτιμον ταύτην προσφορὰν του εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Κοινωνίαν ἐν γένει, καὶ συνιστῶμεν

ἐκθύμως τὴν ἀπόκτησίν του ἀπὸ πάντα συνειδητὸν Ἑλληνορθόδοξον. Τιμᾶται \$3.75. Γράψατε: Holy Cross Bookstore, 50 Goddard Avenue, Brookline 46, Mass.

Σύντομοι Ἐκκλησιαστικά Εἰδήσεις

Τὸ περιοδικὸν "Together" τοῦ Σικάγου, ἐπίσημον ὄργανον τῆς Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας (κυκλοφορία 900,000 φύλλων), εἰς τεύχος Ἰουλίου 1958 δημοσιεύει εἰκονογραφημένον τετρασέλιδον ἄρθρον, φέρον τὸν τίτλον: «Ἡ Τετάρτη Πίστις (Ἐκκλησία) τῆς Ἀμερικῆς». Τὴν ὀνομάζει «τετάρτην» ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου ἀναγνωρίσεως καὶ ἀριθμητικοῦ ὄγκου, τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν Ἀμερικῇ. Θέμα του γενικὸν μὲν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, εἰδικώτερον δὲ τὸ Κέντρον αὐτῆς, ἥτοι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

INTERFAITH DAY Διαθρησκευτικὴ Ἡμέρα

Μία ἐπιβλητικὴ τελετὴ ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν, 28ην Σεπτεμβρίου ἐ.ξ. εἰς τὸ Σέντραλ Πάρκ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ τελετὴ αὕτη εἶναι γνωστὴ ὡς Interfaith Day (Διαθρησκευτικὴ Ἡμέρα), τελεῖται ἀπὸ τοῦ 1939, ἐφέτος δὲ ἦτο ἡ 20ῇ ἐπέτειος αὐτῆς.

Εἰς τὴν τελετὴν ἔλαβον μέρος ἀντιπρόσωποι πολλῶν ὁθησκείων, ὁμολογιῶν καὶ ὁθησκευτικῶν Ὁργανώσεων. Παρέστησαν ὁ Δήμαρχος Νέας Ὑόρκης κ. Ρόμπερτ Γουάγκνερ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, συμμετέσχον δὲ πολλὰ χιλιάδες λαοὺ ἐξ ὅλων τῶν ὁθησκευμάτων καὶ ὁμολογιῶν, φυλῶν, χρωμάτων καὶ ἐθνικοτήτων.

Ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς σημαίας τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας ὁμιλῶν ὁ Δήμαρχος Νέας Ὑόρκης κ. Ρ. Γουάγκνερ, ἐτόνισε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «ἡ ἑορτὴ αὕτη γίνεται καὶ διὰ τὰς ὑπενθυμίζῃ τὰς πολλὰς ἐλευθερίας τὰς ὁποίας ἔχουν ἡγυγημένας οἱ πολῖται τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς». Ἐζήτησε προσέτι ὁ Δήμαρχος Γουάγκνερ ἀπὸ τοὺς πολίτας, νὰ δώσουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐν παράδειγμα ἁρμονικῆς συμβιώσεως πάντων, ἀνεξαρτήτως ὁθησκείας, χρώματος καὶ καταγωγῆς.

Ἄλλοι ἐπίσημοι ὁμιλεῖται ὑπεγράμμισαν ἐπίσης τὴν ὁθησκευτικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας ἀπολαύουν πάντες οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ἐν πλήρει ἰσοτιμίᾳ.

Ὁ Ὑπότος, τὸ Ραδιόφωνον καὶ ἡ Τηλεόρασις μετέδωσαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἡμέρας τῆς ἀνεξιθρησκείας.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἐνας Ἰνδὸς Μωαμεθανὸς ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὴν Καινὴν Διαθήκην, διὰ τὴν εὕρη τὰ «ἀδόνατα σημεῖα» τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Χριστιανούς. Ἀλλὰ καθὼς ἐδιδάσκει τὰ θεῖα λόγια, τόσο πολὺ ἐγοητεύθη ἀπὸ αὐτά, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Χριστόν, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν. Ὅταν δὲ τὸν ἐρώτησαν: «Ποῖο σημεῖο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ εἶχε κάνει τὴν μεγαλειτέρη ἐντύπωσιν;» ἀπήντησε: «Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου συνέτριψε τὴν καρδιά μου!»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐντ. Δ. Συμβούλιον καὶ Αἰδ. Ἱερ. Πρ. τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου, Jamaica, N. Y. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν διάθεσιν 20 συνδρομῶν τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, \$80.00.

Αἰδεσ. Ἀπόστολον Ἀποστολάκον, Ἱερ. Πρ. Ἁγίου Δημητρίου, Jersey City, N. J. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διότι ἐμεριμνήσατε διὰ τὴν διάθεσιν 10 τευχῶν ἐξ ἐκάστου τεύχους τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» εἰς τὴν προοδευτικὴν Κοινότητά σας.

Κον S. A. Agnos, Rockaway Beach, Mo., Box 82. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διότι ἐνεγράψατε 8 νέους συνδρομητὰς τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Ἀναμένομεν νέα τῆς παροικίας σας.

Αἰδεσ. Ναοὺμ Νιτσιώτην, Ἱερ. Πρ. τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος Redonto Beach, Calif. — Συγχαίρομεν διὰ τὸ ἔργον σας εἰς τὴν νεοσύστατον Κοινότητα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ πνευματικὸν ἐνδιαφέρον σας.

Καν Σουλβιάν Ντόνλου, Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, Redonto Beach, Calif. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Φ. Ἀδελφότητός σας. Ἀποστέλλομεν τακτικῶς τὰ ζητηθέντα 20 φύλλα τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

—Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν στέλνει τοὺς ὑπηρέτες του σὲ μιὰ ἀποστολή. Πάντοτε πηγαίνει μαζί τους.

—Ὁ Χριστὸς ποτὲ δὲν εἶπε σὲ κανένα νὰ κἀνῃ κάτι, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴ δύναμιν νὰ τὸ κἀνῃ.

—Δὲν ἔχει σημασίαν ἂν οἱ γονεῖς σου ἦταν πιστοί. Πρέπει καὶ σὺ νὰ γίνῃς. «Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἐγγόνια. Ἐχει μονάχα παιδιὰ».

—Μὴ σὲ ἀπελπίζουν οἱ ἀποτυχίες τῆς ζωῆς. Ὅταν ὁ Θεὸς κλείνῃ μιὰ πόρτα, ἀνοίγει ἕνα παράθυρο.

—Ἡ καρδιά ποὺ δὲν συγχωρεῖ, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι ἄξια νὰ δεχθῇ τὴν συγχώρησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ΒΙΒΛΟΣ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐσημειώθη σημαντικὴ αὐξησις τῆς κυκλοφορίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Συνολικὰ ἐκυκλοφόρησαν 26,379,142 ἀντίτυπα τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ὡς καὶ τμήματά των. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι κατὰ ἕνα ἑκατομμύριον μεγαλύτερος τῆς κυκλοφορίας κατὰ τὸ 1956 καὶ κατὰ τρία ἑκατομμύρια μεγαλύτερος τοῦ 1955. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γλωσσῶν καὶ διαλέκτων εἰς τὰς ὁποίας εἶναι μεταφρασμένη ἡ Βίβλος ἀνῆλθεν εἰς 1,109.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ πρώτην φοράν ἐκυκλοφόρησεν ἡ Βίβλος εἰς τρεῖς νέας γλώσσας, τὴν Βέμπα τῆς Βορείου Ροδεσίας, τὴν Νίμπι τῆς Νιγηρίας καὶ τὴν Μόροβον τῶν Νήσων τοῦ Σολομώντος. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐκυκλοφόρησεν εἰς ὀκτὼ νέας γλώσσας, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ναβάρο τῶν Ἰνδιάνων τῆς Β. Ἀμερικῆς.

Αἱ χώραι αἱ ὁποῖαι ἔρχονται πρῶται κατὰ σειράν εἰς τὴν κυκλοφορίαν ὁλοκλήρου τῆς Βίβλου εἶναι αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι, ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία καὶ Οὐαλλία, ἡ Νότιος Ἀφρική καὶ ἡ Βραζιλία.

Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι εἰς τὴν Κίναν ἡ Βίβλος ἐξακολουθεῖ νὰ τυπώνεται καὶ νὰ κυκλοφορῇ. Ἀπὸ τὸ 1949 ἐτυπώθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν εἰς Κίναν 171,278 ὁλόκληροι Βίβλοι, 170,493 Καινὰ Διαθήκῃ, καὶ 3,199,282 τμήματα τῆς Βίβλου. Ἐπτὰ Ἀποθῆκαι Ἁγίας Γραφῆς λειτουργοῦν καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς ἑπτὰ μεγάλας πόλεις τῆς Κίνας.

Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἐπίσης ἐγίναν ἐνέργειαι καὶ θὰ τυπωθοῦν συντόμως 100,000 ἀντίτυπα τῆς Βίβλου διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

ATTEND CHURCH SERVICES...

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you...

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
 Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
 Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
 Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
 Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
 Sunday School 9:00 — 10:30 A.M.
 Greek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
 98-13 38th Avenue Corona 68, N. Y.
 Rev. E. Tselentakis Havermyer 9-8901
 Divine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
 Sunday School 9:00 — 10:00 A.M.
 Greek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
 Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
 Divine Liturgy 11:00 A.M.
 Sunday School 11:00 A.M.
 Greek School 4:30 — 6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
 P.O. Box 1232
 Rev. George Giannaris
 Church's Tel. CEDar 2-1112
 Divine Liturgy 10:30 A.M.
 Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
 Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
 Divine Liturgy 10:20 A.M.
 Sunday School 10:00 A.M.
 Greek School 4:30 P.M. daily

- WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL. -

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
 Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
 Divine Liturgy 11:00 A.M.
 Sunday School 10:30 A.M.
 Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
 36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
 Tel. FE 3-4730
 Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
 Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
 Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
 Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
 Church's Tel. GL 4-7278
 Very Rev. T. P. Theophilopoulos
 Orthros 9:00 A.M.
 Divine Liturgy 11:30 A.M.
 Sunday School 10:00 A.M.
 Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

ΙΕΡΟΠΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ
 ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα — Έσώρασσα — Φελόνια — Έπιτραχήλια
 Στιχάρια — Έπιγονάτια — Καλυμμαύχια
 καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικά Ἀμφια
 δι' Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Προσέτι: Καλύμματα Ἀγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν
 Σκευῶν, Παιδικαὶ Στολαὶ Ἱ. Βήματος, κ.λ.π.
 Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιότητων.

Ἔργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἡγυγημένη. Ποιότης ἀρίστη
 καὶ τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκα-
 ταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις.

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST

3 WILLOW PLACE, MOUNT VERNON, N. Y.

Phone: MO. 7-5362

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΘΕ ATTEND CHURCH SERVICES

Μὲ ἓν μόνον δολλάριον (\$1.00)
 δημοσιεύονται διαφημίσεις λειτουργίας
 Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολείων, ὡς ἀνωτέρω.

Δώσατε εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν δρᾶσιν
 τῆς Κοινότητός σας.

Ἐτησίως (εἰς 12 τεύχη) \$12.00.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ METROPOLITAN ECCLESIASTICAL CANDLES

Σὰς προμηθεύει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κηρία.
 Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη
 κηριῶν κίτρινα.

*Ecclesiastical Candles
 Sanctuary and Votive Lights*

24 SOUTHARD STREET, PATERSON 3, N. J.
 OLIVER 2-2799 Sherwood 2-0912

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

4/58

HERE'S A BANK THAT
WANTS YOUR PROBLEMS!

Big problems, small problems, money problems, general business problems, import and export problems, manufacturer or retailer problems.

Yes, we want your problems to help solve them... because we, at Atlantic, believe our most important function as a bank is to help and serve our depositors and our community.

Our extensive banking and business experience is yours for the asking.

Our officers are ready and willing to talk with you, help you, serve you.

ATLANTIC BANK
OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
139 William Street, at Fulton Street, N. Y. 38

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως
ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6-150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσὰ καὶ ἐπὶ χρυσᾷ, Ἀργυρὰ καὶ ἐπ' ἀργυρᾷ Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότῃρα, Κανδηλαί, Ἀρτοφόρια, Θυμιατὰ, Ἐγκόλπια, Σταυροὺς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἁγία Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν τῶν, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτέρυγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ
Τιμὰ Ἀσυαγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

✠ **LITRAS FUNERAL HOME** ✠
INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is:

- To provide *Prompt, Courteous Service*;
- To give an *Estimate of Cost* in advance for *Complete Funeral* that is within the *Family Means*;
- To give the best in *Quality and Dignified Service*.

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the following COMMUNITIES:

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
St. John St. Nicholas
St. George & St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara

BRONX
Zoodochos Peghe
SS. Constantine and Helen

YONKERS
Prophet Elias

BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisiss Theotokou
Three Hierarchs

QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Transfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas

STATEN ISLAND
Holy Trinity

LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter

Chapel Facilities Available in All Communities

MAIn 4-4530

New York:
40 WEST 58TH STREET

Brooklyn:
142 COURT STREET